

RELIGIJA
- za početnike -

Naslov originala
Religija za početnike

Autor
dr Miroljub Petrović
www.miroljubpetrovic.com

Izdavač
CPS
www.creation6days.com

Štampa
Lion

Distribucija
063/732-7738

dr Miroljub Petrović

RELIGIJA
- za početnike -

SADRŽAJ

- Zašto religija?	7
- Zakoni Božije religije	49
- Zakoni satanizma	112
- Kraj istorije	161
Dodatak	190

ZAŠTO RELIGIJA?

Religija je mehanizam za stvaranje dobrih ljudi (reč “religija” na latinskom znači “ponovno povezivanje sa Bogom”). Jedini razlog zbog kojeg je Bog stvorio ovaj svet jesu dobri ljudi. Planeta Zemlja je predviđena da bude dom dobrih ljudi, koji će se rađati i množiti, i učestvovati zajedno sa Bogom u stvaranju onoga što je najvrednije u svemiru, a to su dobri ljudi.

Svakome od nas je poznato da su naše najveće bogatstvo naši prijatelji - naša deca i naši bližnji - dobri ljudi sa kojima živimo. Sva naša bogatstva, uključujući i materijalna, isključivo zavise od dobrih ljudi. Tamo gde nema dobrih ljudi, vlada veliko ekonomsko siromaštvo, gde mali broj ekonomski bogatih i nemoralnih manipuliše mnoštvom.

Pitanje koje mnogi odmah postavljaju glasi: Zašto je planeta Zemlja postala planeta patnje i smrti? Zašto je Bog dopustio da danas ima toliko malo dobrih ljudi?

Da bi se razumeo odgovor na ovo pitanje, potrebno je razumeti suštinu Božjeg stvaranja, odnosno odgovor na pitanje: Zašto je Bog stvarao čoveka?

Na početku ovog poglavlja napomenuli smo nešto što je svima poznato - da su čovekovo najveće bogatstvo dobri ljudi. Svaki roditelj će potvrditi da je najveća sreća koju čovek može da doživi - imati svoje dete. Oni koji nisu roditelji potvrdiće da je najveća sreća u životu - imati iskrenog prijatelja. Kratak telefonski razgovor sa iskrenim prijateljem ne može se novcem platiti. Vreme provedeno sa nekim ko nas iskreno voli vredi više od svog ovozemaljskog materijalnog bogatstva.

Ali važno je naglasiti da je imati svoje dete najveća radost i sreća koju čovek može da doživi. Svako malo dete je velika radost za čoveka, ali oni koji nisu roditelji ne mogu

u potpunosti da razumeju kakav je predivan osećaj držati u naručju svoje dete, kakav uzvišen nebeski zvuk ima glas i pesma svog deteta, kakav je doživljaj gledati svoj lik u liku svog deteta - deteta koje nam svojim pogledom, pokretima i grimasama definitivno potvrđuje da je ono najlepše i najdivnije stvorenje na svetu.

Ovaj osećaj, bez izuzetka, imaju i roditelji čija su deca hendikepirana. Onaj ko ne veruje, može da upita bilo kog roditelja takvog deteta.

Isti osećaj roditeljske ljubavi ima i Bog. Njegova najveća želja je da ima svoje dete, odnosno svoju decu. Ali, kao što je svima poznato da deca mogu da se okrenu protiv roditelja, i da od najdivnijih bića (dok su mala) postanu najveći neprijatelji roditelju (kad odrastu), tako je i Bog znao, pre nego što je stvorio ljude, da postoji mogućnost da se neka Njegova deca okrenu protiv Njega i da postanu Njegovi najveći neprijatelji.

Rekli smo da je biti roditelj najlepša stvar na svetu, i imati svoje dete najlepše iskustvo koje čovek može da doživi, ali zamislimo da se nalazimo pred sledećim izborom: Možemo da imamo puno dece, ali pod uslovom da nekoliko hiljada godina moramo da gledamo kako se veliki deo naše dece ubija među sobom, kako otvaraju jedni drugima koncentracione logore, kako prodaju drogu jedni drugima, kako varaju jedni druge, i povređuju i muče na najsurovije načine.

I ne samo to. Da bismo imali decu, uslov je i da treba da dopustimo da ta deca i nas - svog roditelja - ubiju, i to na najsuroviji način, da treba da umremo najtežom smrću - razapinjanjem na krstu (studenti sudske medicine uče da je razapinjanje na krstu najteža smrt kojom čovek može da umre). Posle takve mučne smrti usledilo bi vaskrsenje ili oživljavanje roditelja, ali roditelj bi morao da iskusi strašno iskustvo ove najteže smrti.

I posle nekoliko hiljada godina, veliki deo naše dece, koji je izabrao da živi destruktivno i nemoralno, morao bi da bude uništen, a mi bi onda mogli, kroz celu večnost, da živimo sa preostalom decom (takođe velikim brojem).

Kada bi gornji scenario bio jedini način da svako od nas ima svoju decu, koliko nas bi prihvatilo da pod tim uslovima bude roditelj? Sigurno niko. Ali, Bog je prihvatio da pod tim uslovima bude roditelj.

Čovekovo biće

Zapazimo da je čovek, po svome biću, potpuno drugačiji od svega drugog što je Bog stvorio, uključujući životinje, biljke i druge organizme. Čovek je stvoren „po Božjem obličju”, stvoren je sličan svome Tvorcu, kao što su i deca slična svojim roditeljima. Životinje su ograničene svojim instinktima i ne mogu da biraju između dobra i zla, i upravo zbog te svoje ograničenosti ne mogu da pruže takvu ljubav kao što to čovek

može. Ali, zbog te svoje ograničenosti životinje ne mogu ni da budu tako surove i zle kao što to čovek može da bude.

Stvaranje bića koje je slično Bogu, ili slično čoveku - bića koje je slobodno da bira između dobra i zla, stvara mogućnost za ostvarivanje najveće sreće i radosti, ali u isto vreme otvara mogućnost za stvaranje velike patnje, gde najviše strada roditelj. U slučaju dobre dece, najviše se raduje roditelj.

Svaki čovek u ovom moralno posrnulom svetu strada i pati - manje ili više. Ali čovekova patnja je vrlo ograničena u odnosu na Božju patnju. Čovek živi u proseku manje od sto godina i vidi samo delić patnje i destrukcije - koji mu je u domenu vido-kruga. Sa druge strane, Bog već dugi period, od stvaranja sveta, posmatra sva stradanja i užase koji se dešavaju na ovoj planeti. On sve to trpi jer još uvek postoji nada za mnoge da se okrenu Njemu, i istorija je pokazala da se veliki broj zabludelih ljudi vratio sa zlog puta. Pošto još postoji

nada za mnoge ljude, Bog odlaže trenutak kada će uvesti red na planeti Zemlji, očistiti je od greha i zauvek prekinuti patnju.

Kroz čin stvaranja čoveka, žrtvovanja za njega, borbe da se on vrati sa zlog puta i spasi propasti, Bog pokazuje najviši stepen ljubavi koji ljudski um teško može da dokuči. U isto vreme, to je primer čoveku kako bi on trebao da se bori i žrtvuje za svoju decu i prijatelje, jer oni su jedina prava vrednost koju možemo imati u životu. Čovekov život može imati smisao samo ukoliko nastojimo da pomognemo svojim bližnjima da budu dobri ljudi - samo u tom slučaju će i naš život biti ispunjen srećom i radošću. Najveća nesreća koja čoveka može da zadesi jeste da ostane sam, da nema nijednog prijatelja, što je čest slučaj sa mnogim savremenim ljudima koji ne ulažu u svoju decu i prijatelje.

Sloboda

Vrlo je važno zapaziti da je pitanje ljubavi, odnosno stvaranje dobrih ljudi, povezano sa slobodom. Kao što ćemo videti u nastavku, čovek koji je neslobodan - koji je rob, nije u stanju da pruži pravu ljubav i da adekvatno učestvuje u stvaranju dobrih ljudi. Zato je izuzetno važno da čovek čuva slobodu, koju mu je Bog dao, ili da se izbori za nju, ako ju je izgubio ili je trenutno ne poseduje.

Razlika između slobodnog čoveka i roba je u tome što slobodan čovek može da bira između dobra i zla, i on bira dobro, a rob je zavistan od mnogih zabluda, poroka i loših navika koje ga sputavaju, pa nije u stanju da bira ono što je dobro i zato je nesposoban da pruži pravu ljubav i da stvara dobre ljude.

Bog je čoveku namenio status carskog sina (otac čoveka je Car Svemira - Bog). Glavna osobina carskih sinova je dostojanstvo, što

se odražava u tome da oni biraju ono što je dobro, čuvaju svoju slobodu, nisu robovi zabluda, poroka i loših navika, i kao takvi su spremni da pomognu i da se žrtvuju za druge. Upravo iz slobode proizilazi najviši oblik ljubavi - kada je neko spreman da svoj ovozemaljski život položi za druge - baš kao što je i Bog spreman da to učini.

Važno je napomenuti da je jedan od glavnih uslova očuvanja dostojanstva i slobode - posedovanje znanja - i to znanja da je čovek stvoreno biće, i da Onaj koji je stvorio čoveka može ponovo da ga stvori - i nakon njegove smrti - tako da ovozemaljska smrt nije kraj čovekovog postojanja i ne treba da bude nešto zbog čega bi čovek trebao da izgubi ono najvrednije, a to su dostojanstvo i sloboda - najvažnije osobine koje ga čine sposobnim da stvara dobre ljude i da bude srećan u životu - da bude sličan svom Tvorcu.

Neka biološka i logička pitanja

Važno je zapaziti da nas ne stvaraju naši roditelji. Biološki gledano, naši roditelji nama samo „prenose” život, a davalac života je Bog. Bog može čoveka da stvori i bez roditelja - kao što je to bio slučaj sa prvim ljudima (Adamom i Evom). Takvu vrstu stvaranja nazivamo „stvaranje bez roditelja”. Postoji i „stvaranje preko roditelja” koje nazivamo „rađanje”.

Takođe je važno istaći da je Bog obećao da će svi ljudi biti ponovo stvoreni - dakle, „stvoreni bez roditelja” ili „vaskrsnuti”. Jedni će biti vaskrsnuti na večni život, a drugi na sud i uništenje, o čemu ćemo nešto više reći u nastavku.

Pitanje Božjeg postojanja se ne dovodi u pitanje za pravilno vaspitanog i obrazovanog čoveka. Svuda oko nas su bezbrojni dokazi Božjeg postojanja, tako da samo oni koji su od malih nogu sistematski pogrešno vaspitavani mogu da dođu u zabludu da

veruju da Bog ne postoji. Ceo svemir je tako savršeno dizajniran i „fino podešen”, kako potvrđuje astronomija, da bi i najmanja odstupanja samo jednog od bezbrojnih parametara dovela do nestanka celog svemira. Slično je i sa planetom Zemljom - toliko je mnogo precizno podešenih parametara i zakona koji skladno funkcionišu, i tako omogućavaju da život može da funkcioniše, da je zaista drsko i nepristojno tvrditi da je to moglo da nastane slučajno - samo od sebe.

Najpoznatiji savremeni primer dokaza Božjeg postojanja jeste slučaj vodećeg svet-skog ateiste koji je, pod pritiskom činjenica, javno obznanio da prihvata da Bog postoji.¹ Ovaj naučnik se susreo sa istraživanjima koja pokazuju da svi živi sistemi sadrže u svojim genima izuzetno složenu informaciju. Pošto je napisao puno knjiga, i u njima zabeležio puno informacija, bilo mu je veoma dobro poznato da informacija ne nastaje slučajno, već u umu autora. Kada se susreo sa neverovatno složenom infor-

macijom u živim organizmima, morao je da prihvati činjenicu da postoji Veliki Um koji je stvorio tu informaciju.

Nelogično je postaviti pitanje: Ko je stvorio Boga? Zašto? Zato što je Bog večan. Po zakonima logike (a nauka je po definiciji primenjena logika), nešto mora biti večno u svemiru. Ateisti tvrde da je materija večna u svemiru, što nije moguće jer u tom slučaju ne bi bilo života u svemiru, pošto jedan od osnovnih zakona nauke o životu (biologije) jasno kaže da „živo nastaje samo od živog”. U slučaju da je materija večna, kako tvrde ateisti, ne bi bilo života u svemiru. Jedina logična mogućnost je da mora postojati Živo Biće, koje oduvek postoji (koje je večno) i koje je davalac života. To Živo Biće u nauci nazivamo „Tvorac”, a u teologiji „Bog”.

Jasan logički i naučni zaključak, koji se izvodi iz činjenice da Bog postoji, jeste da je smrt problem koji lako može da se reši, jer ako je Neko jednom stvorio čoveka, onda On može ponovo da ga stvori, što i

jeste jedno od Božjih obećanja o kojem ćemo u nastavku nešto više reći.

Kratka istorija Božjeg Plana Spasenja

Istorija čovečanstva je u početku prenošena usmenim putem, a pre oko 3.500 godina počela je da se zapisuje. Oni koji su zapisivali istorijske događaje bili su na poseban način birani i vođeni od strane Boga, da bi na taj način nastao najvažniji izvor informacija koji danas posedujemo - Biblija. Obimna naučna istraživanja su potvrdila da je svako slovo Biblije popločano naučnim činjenicama, i to iz svih oblasti nauke, a naročito iz arheologije, geologije, biologije, istorije i medicine.²

Preko Biblije, Bog obaveštava ljude svih generacija kako i kada je nastao ovaj svet, kako je došlo do pobune čoveka protiv Boga, kako Bog planira da spasi čoveka od propasti, kako čovek može kvalitetno i

srećno da živi, i kakva je budućnost ovoga sveta.

Pored gore navedenih informacija, Bog u Bibliji ljudima daje informacije o stvarima i fenomenima do kojih oni nikada sami ne bi mogli da dođu. Jedna od najvažnijih informacija takve vrste je postojanje nevidljivog sveta. Bog nas obaveštava o postojanju duhovnih bića - anđela. Poznato je da čovek može da vidi samo u jednom uskom opsegu talasnih dužina. Iz tog razloga on ne može da vidi anđele, ali pod određenim okolnostima čovek može da ih vidi.

Anđeli su po svom karakteru i obliku slični čoveku, ali poseduju mnogo veće potencijale. Takođe, iako predstavljaju duhovna bića, anđeli mogu da se materijalizuju - dakle, da postanu opipljivi za čoveka, kao i da poprimaju različite oblike.

Bog nas u Bibliji obaveštava da pre nego što se čovek pobunio protiv Njega, došlo je do pobune jednog broja anđela. Anđeli su takođe stvoreni „po Božjem obličju”, što znači da kao i ljudi mogu da biraju

između dobra i zla - da li će prihvatiti zakone života i napretka, ili put samouništenja.

Biblijski istorijski izveštaj kaže da je anđeo koji se prvi pobunio protiv Boga, bio anđeo pod imenom „Hejlel” (ime koje na hebrejskom jeziku znači: „onaj koji govori velike reči”). Ovaj anđeo je danas najviše poznat pod latinskim imenom „Lucifer” što znači „Svetlonoša”. Nakon pobune, ime mu je promenjeno u „Satan” (što na hebrejskom jeziku znači „neprijatelj, protivnik (Božji)”). U našem jeziku se za njegovo novo ime najčešće koristi termin „Sotona”.

Takođe, potrebno je naglasiti da su u početku svi ljudi govorili istim jezikom - jezikom na kojem je i Biblija napisana. U pitanju je jezik koji je danas poznat pod nazivom „hebrejski jezik” i mi ćemo ovde povremeno koristiti originalna značenja pojedinih termina u Bibliji da bismo bolje razumeli događaje i određene informacije. Više informacija o hebrejskom jeziku, pr-

vom jeziku kojim su ljudi govorili, dato je u dodatku na kraju knjige.

Kada je Bog stvorio planetu Zemlju i ljude na njoj, oni su bili upozoreni da je došlo do pobune od strane manjeg broja anđela i da je vođa pobune anđeo Sotona. Prvi ljudi su bili bezbedni, a opasnost je pretila jedino od njih samih - ako izaberu neposlušnost, odnosno kršenje zakona života.

Planeta Zemlja je bila predivan ambijent sa mnoštvom biljnih i životinjskih vrsta koje su bile stvorene zbog čoveka i koje su živjele u harmoniji. U to vreme nije bilo divljih životinja, već su sve životinje bile biljojedi i bile su prijateljski nastrojene prema čoveku, kao i među sobom. Klimatski uslovi su bili veoma prijatni, bez velikih vrućina i hladnoća, i ove životne uslove nazivamo „rajskim”. Obimna naučna istraživanja potvrđuju ovaj biblijski istorijski izveštaj o čemu smo govorili u našoj knjizi „Nauka i problem smrti”.

Mesto na planeti Zemlji, na kojem je čovek u početku živio, nazvano je „Edenski vrt”,

a Božji plan je bio da čovek večno živi. Čovek je tada imao mnogo veće potencijale od onih koje ima danas, u svakom pogledu; mogao je da posećuje druge svetove u svemiru gde žive druga stvorenja, imao je mnogo razvijenija čula, kao i mogućnosti opažanja, učenja i pamćenja.

U Edenskom vrtu su bila postavljena dva važna drveta:

1) **Drvo života** - konzumiranje plodova sa ovog drveta omogućavalo je čoveku da večno živi. Nije nam poznato o kakvoj se tačno vrsti ploda radi.

2) **Drvo poznanja dobra i zla** - plodovi sa ovog drveta su bili jedina stvar koja je bila zabranjena čoveku. Ovo drvo je bilo test poslušnosti i poverenja čoveka prema Bogu. Bog je upozorio ljude da će, ukoliko budu konzumirali plod sa ovog drveta - umreti. Dakle, ljudima je sugerisano da nije dobro da se upoznaju sa zlom. Nije nam poznato o kakvoj se tačno vrsti drveta i ploda radi.

Kao što smo napomenuli, ljudi su bili upoznati sa pobunom među anđelima, ali mogli su bezbrižno da žive jer ih ta pobuna nije doticala, osim u slučaju da konzumiraju plod sa zabranjenog drveta.

Biblijski izveštaj kaže da su prvi ljudi bili „goli, ali ih nije bilo sramota” (u našem prevodu). Originalni hebrejski tekst nam otkriva da su ljudi bili goli u smislu da nisu nosili odeću kakvu mi danas nosimo, nego su bili „obučeni u svetlost”. Ovaj fenomen postoji i danas kod nekih organizama koji imaju mogućnost da emituju svetlost, kao što su na primer: insekt svitac, neke ribe i meduze. Kod ovih organizama su u funkciji određeni geni koji stvaraju poseban enzim za stvaranje svetlosti.

Prvi ljudi, sa svojim mnogo većim potencijalima, imali su mogućnost da preko kože emituju svetlost (na hebrejskom jeziku se reči „koža” i „svetlost” isto izgovaraju - hebrejska reč „or” označava i jedno i drugo).

Bog je u početku stvorio jednog čoveka i jednu ženu koji su trebali da se umnože i napune Zemlju svojim potomstvom. Prvi muškarac je nazvan „Adam”, jer je stvoren od „zemlje” (hebrejski „adama”) ili praha zemaljskog. I zaista, više od 99% našeg tela čine samo četiri hemijska elementa (vodonik, kiseonik, ugljenik i azot), a manje od 1% svi ostali hemijski elementi, tako da je čovek, u fizičkom smislu, zaista „prah zemaljski”.

Žena je stvorena od muškarca i nazvana je „Eva” (hebrejski „Hava”, što znači „majka svih živih bića” - misli se na ljude).

Do pobune čoveka protiv Boga došlo je kada je prva žena došla na „zabranjen teren”. Naime, ona je došla do zabranjenog drveta i tu je postala predmet manipulacije od strane Sotone. Na drvetu se nalazila zmija, a Sotona, nevidljiv za ženu, progovorio je na način da izgleda kao da zmija govori. Žena je bila fascinirana, ušla je u razgovor sa zmijom (odnosno sa Sotonom) i bila izmanipulisana.

U tom razgovoru, Sotona se obratio ženi (preko zmije) sledećim rečima: „Da li je istina da vam je Bog sve zabranio?”³ Žena je bila iznenađena ovim pitanjem i počela je da se brani, objašnjavajući da im je Bog zabranio samo da jedu plodove sa tog jednog drveta - jer u slučaju da ga pojedu - umrli bi. Na to je zmija (Sotona) odgovorila: „Bog vas je slagao, jer zna da onog trenutka kada budete konzumirali ovaj plod - otvoriće vam se oči i postaćete kao Bog.”⁴

Žena je poverovala u ovu laž i konzumirala zabranjeni plod, a zatim uverila muža da i on to učini. Situacija se odmah dramatično promenila jer su ljudi videli da njihova koža više ne emituje svetlost i uočili su da su goli, pa su brzo svoje telo pokrili najbližim lišćem.

Naime, u trenutku konzumiranja zabranjenog ploda došlo je do pokretanja genetskih mehanizama koji su kod čoveka uzrokovali prestanak emitovanja svetlosti preko kože, a ono što je mnogo važnije, pokrenuti su mehanizmi da čovek počne da stari i umire.

U isto vreme, kompletan biljni i životinjski svet, koji je stvoren samo zbog čoveka i za čoveka, takođe je pretrpeo dramatične promene jer su i kod njih bili pokrenuti određeni genetski mehanizmi koji su unapred bili uspostavljeni (ali u početku neaktivni) u slučaju da dođe do pobune čoveka. Tako su mnoge životinje postale ružne čoveku i neprijateljski orijentisane prema njemu, mnoge su postale mesojedi i svaštojedi, a slične transformacije su se desile i kod biljaka. I kod životinja i biljaka je tada započet proces koji vodi ka uginuću.

Kada je Bog upitao Adama, zašto je konzumirao zabranjeni plod, on se branio rečima da ga je „žena nagovorila”, a kada je žena upitana, zašto je to učinila, ona se branila rečima da ju je „zmija nagovorila”. Ovakav obrazac ponašanja će kasnije postati norma ponašanja velikog broja ljudi - da krivicu za svoje postupke prebacuju na nekog drugog.

Iako su se prvi ljudi ovim činom veoma ogrešili o Boga, i izazvali svoju smrt i smrt

svojih potomaka, Bog im je objasnio da postoji izlaz iz problema - izlaz će biti dugotrajan, mučan i bolan, ali ostvarljiv - a glavna žrtva će biti sam Bog. Naime, Bog im je objasnio da postoji mogućnost da nakon ovozemaljske smrti budu ponovo stvoreni za večni život, i da tako budu sačuvani od večne smrti, ali da je za takvu mogućnost potrebno da neko plati svojim životom - da neko ko je nevin, ko nije osuđen na smrt, položi svoj život za ljude i pretrpi smrt, i da na taj način plati otkup svima onima koji su krenuli stazom smrti.

Dakle, kao što je preko jedne osobe (prvog čoveka) smrt došla među sve njegove potomke, tako će Bog omogućiti da se preko jedne nevine osobe, koja će se žrtvovati za sve ljude, ponovo omogući ljudima večni život. Ta osoba koja će se žrtvovati za ljude biće sam Bog.

Biblijski izveštaj kaže da je odmah nakon čovekove pobune, Bog objasnio ljudima da će On doći na Zemlju,⁵ da će poprimiti ljudski oblik i da će svojom smrću pravno

rešiti problem smrti koji je nastao čovekovom pobunom. Da ovo Božje obećanje nikada ne bi zaboravili, i da bi imali na umu strahote greha, Bog je ljudima dao poseban obred, koji su trebali da ispunjavaju svaki put kada bi počinili greh (kada bi prekršili neki Božji zakon). Ljudi su tada trebali da uzmu životinju, koja je zdrava i koja pripada tačno određenoj grupi životinja, da joj stave ruke na glavu, da ispovedaju nad njom svoje grehe, da gresi simbolički pređu na ovu životinju, a da zatim ovu životinju zakolju i spale. Na taj način su gresi bili uništavani, a čoveku je bilo omogućeno da se ponovo približi Bogu.

Na hebrejskom jeziku reč „žrtva” (hebr. „korban”) doslovno znači „približivač” (potiče od hebrejskog glagola koji ima koren K.R.V. što znači „blizu” - u hebrejskom jeziku slova V i B predstavljaju isto slovo, kao i u latinskom). Dakle, uz pomoć Božje žrtve, kojom će se ukloniti greh, čovek se može ponovo približiti Bogu.

Ova životinja koja se prinosila na žrtvu predstavljala je simbol Boga koji će doći na Zemlju i platiti otkup za ljude, a ovaj obred je trebao neprestano da se izvršava da ljudi nikada ne zaborave Božje obećanje o Njegovom dolasku kojim će ljudima biti omogućeno spasenje.

Od tog trenutka, tokom cele istorije, ljudi su govorili o obećanom dolasku Spasitelja ili Pomazanika (hebrejski „Mašiah” ili „Mesija”), odnosno Onoga koji je određen za posebnu misiju.

Iz biblijskog teksta možemo videti da je Bog prvi zaklao nevinu životinju i pokazao ljudima kako treba da se izvršava ovaj obred. Od zaklane životinje Bog je ljudima napravio prvo odelo ili pokrivalo za telo.⁶ Na hebrejskom jeziku reč „odelo” (hebr. „begeđ”) potiče od glagola „izdati” (hebr. „livgod”), tako da je odelo postalo simbol izdaje. Oni koji nose odelo na taj način su označeni kao izdajnici. U isto vreme, to „pokrivalo za telo” (hebrejski „levuš”) je postalo pokrivač za čovekovu sramotu

(hebr. „buša” - reč istog korena kao i „le-vuš” - pokrivalo za telo) - sramotu koja je nastala čovekovom pobunom protiv Boga. Nošenjem odela ljudi su stalno trebali da se podsećaju da su izdali Boga i da treba da pokrivaju svoju sramotu.

Kao što ćemo videti, Sotona će tokom cele istorije pokušati da izvrne poruke koje Bog daje ljudima, uključujući i poruku vezano za dolazak Spasitelja.

Prvo ubistvo čoveka na planeti Zemlji desilo se upravo zbog pomenutog obreda. Adam i Eva su među svojim brojnim sinovima i kćerima imali sinove Kaina i Avelja. Avelj je bio moralan i pobožan čovek koji je, između ostalog, ispunjavao obred prinošenja žrtve na pravilan način. Sa druge strane, Kain je bio pod uticajem Sotone i prinosio je kao žrtvu plodove svoje bašte i njive, čime je Sotona želeo da njegove potomke, i ostale ljude oko njega, pogrešno nauči o Božjem Planu Spasenja.

Zato što se držao Boga, Avelj je u svemu napredovao, a Kain je, kao neposlušan, u

svemu nazadovao. Kain je zbog toga mrzeo svog brata, a Bog mu je sugerisao da treba da se pokaje, da počne ispravno da živi i da će na taj način i on biti srećan i uspešan u životu. Kain je odbacio Božje pozive i pod uticajem Sotone ubio Avelja.

Ovaj obrazac ponašanja će se tokom istorije ponoviti mnogo puta, kada ljudi koji su nadahnuti sotonskim duhom ili duhom demona (palih anđela), dakle demonizovani ljudi, budu ubijali one koji žele da žive po Božjim zakonima.

Potop

Nakon pobune Adama i Eve njihovi potomci su se u velikoj meri okrenuli protiv Boga, tako da je 1536. godine od stvaranja sveta Bog pozvao pobožnog i moralnog čoveka po imenu „Noje” da napravi Barku, odnosno brod, u kojem će moralni ljudi, i po par od svih kopnenih životinja, biti sačuvani od velike katastrofe kojom će Bog

uništiti sve one koji su u pobuni protiv Njega.

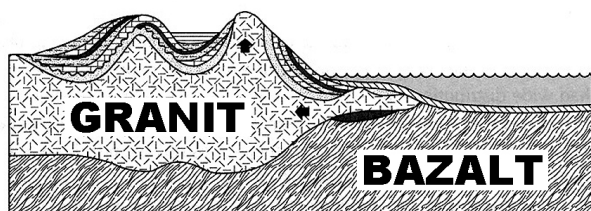
Pred samu katastrofu, koja je bila u vidu globalnog vodenog potopa, u Barku su ušli samo članovi Nojeve porodice (njegova supruga, njegova tri sina i njihove žene - dakle njih osmoro); ostali ljudi su odbili poziv da budu na Božjoj strani. U Barku je ušao i po par od svih kopnenih životinja, i to od onih tipova koje je Bog u početku stvorio - od kojih će, nakon Potopa, nastati sve postojeće kopnene vrste na Zemlji.

Potop se desio 1656. godine od stvaranja sveta ili pre oko 4500 godina.

Nakon Potopa, od Nojeva tri sina - Sima, Hama i Jafeta - nastalo je celokupno današnje čovečanstvo. Ljudi i životinje su tada živeli na jednom kontinentu, a oko 100 godina nakon Potopa, kada su se ljudi i životinje dovoljno umnožili i naselili na tom jednom kontinentu, došlo je do razdvajanja tog kontinenta i formiranja kontinenata koji danas postoje. Nojev potomak, u čije vreme je došlo do razdvajanja konti-

nenata, dobio je ime po tom događaju - „Peleg” (u našem prevodu „Falek”) jer je u njegovo vreme zemlja „plovila” (hebrejski „niflega”).⁷ Iz geološkog profila Zemljine kore možemo videti kako je granit, koji predstavlja osnovu kontinenata, kao lakša stena doslovno „plovio” po bazaltu koji predstavlja osnovu Zemljine kore (vidi sliku ispod).

Biblijski tekst nam daje uvid u ostale detalje Božjeg Plana Spasenja. Bog je izabrao Nojevog sina Sima (hebrejski „Šem” ili „Sem”) da preko njega stvori narod koji će biti videlo drugim narodima, da preko tog naroda čovečanstvu da Svoje pisano otkrivenje - Bibliju, i da preko tog naroda dođe na svet obećani Spasitelj. Dakle, preko jed-

ne grane Simovih potomaka Bog će stvoriti narod koji bi svojim životom trebao da bude Božji predstavnik na Zemlji. Kao što ćemo videti, mržnja prema ovim Simovim (ili Semovim) potomcima tokom istorije će se nazvati „antiSEMitizam”.

Ovaj narod će dobiti ime „Jevreji” ili „oni koji su na drugoj strani (Božjoj strani)” (reč „Jevrejin” potiče od hebrejskog glagola „laavor” = preći na drugu stranu, Božju stranu). Svakom čoveku na Zemlji će biti omogućeno da postane deo Božjeg naroda pod uslovom da prihvati život po Božjim zakonima koji će i u pisanoj formi u Bibliji biti dostupni svim ljudima.

Vavilonska kula

Ubrzo nakon Potopa ponovo je došlo do velikog nemoralna na Zemlji. Potomak Nojevog sina Hama, koji se zvao Nimrod (u našem prevodu „Nevrod”) osnovao je najpoznatiji grad za obožavanje Sotone, po imenu Vavilon. Njegovo ime (Nimrod)

doslovno znači (na hebrejskom jeziku) „mi ćemo se pobuniti”. Iako je Bog obećao da više nikada neće pustiti novi vođeni potop na Zemlju, Nimrod je ubedio ljude da zidaju veliku Vavilonsku kulu koja će biti simbol pobune protiv Boga i mehanizam zaštite od novog Božjeg potopa.

Bog se tada umešao u tok ljudske istorije na poseban natprirodni način i učinio da dođe do „pometnje jezika”, odnosno različite grupe ljudi su počele da govore različitim jezicima i međusobno se nisu razumeli, tako da je gradnja Vavilonske kule propala. Na taj način je Bog privremeno odložio globalno ujedinjenje ljudi pod zastavom Sotone. Jedina grupa ljudi koja je nastavila da govori izvornim jezikom (koji danas nazivamo „hebrejskim”) bili su potomci Nojevog sina Sima, i to ona linija koja je vodila do Avrama - oca jevrejskog naroda. Savremene lingvističke studije su potvrdile ovu „pometnju jezika”, čime je pokazano da svi savremeni jezici vode poreklo od jednog izvornog jezika.⁸

Avram je bio deseta generacija od Noja i bio je vrlo moralan. Živeo je u Mesopotamiji (današnji Irak). Bog ga je pozvao da napusti mesto gde je živeo, i da se preseli u Hanansku zemlju, budući Izrael. Iako je bio star, kao i njegova žena, i nije imao dece, Bog mu je obećao da će dobiti sina i da će imati veliko potomstvo, a da će zemlja, u koju je došao, biti data njegovim potomcima u nasledstvo. Avram i Sara su se nasmejali kada su čuli od Boga da će dobiti sina (jer je Sara bila stara) i nisu verovali da će se to desiti. Bog je zato rekao Avramu da će sinu, koji se bude rodio, dati ime „Smeško” (hebrejski „Jichak”, u našem prevodu „Isak”). To će biti još jedno upozorenje svim generacijama da je Bog u stanju da ispuni ono što je obećao.

Tako je i bilo. Na svet je došao Isak, a Isakov sin Jakov (kasnije mu je Bog promenio ime u „Izrael”) je imao 12 sinova koji će, za vreme velike gladi, otići u najplodniji deo Egipta i tamo provesti 400 godina gde će se veoma umnožiti. Oni će kasnije pos-

tati robovi u Egiptu, ali će Bog preko Moj-sija učiniti veliko čudo izbavljenja i dovesti Jakovljeve (Izraelove) potomke u zemlju koju je obećao Avramu - u današnji Izrael.

Bog je tada osnovao državu Izrael u kojoj je On bio car, a svi stanovnici države su imali status carskih sinova, odnosno carskih sveštenika, jer su trebali da budu primer ostalim narodima koji su se odvojili od Boga.

Pre formiranja države Izrael, pre oko 3500 godina, Bog je najpre ponudio savez Izraelovim potomcima (Jevrejima) koje je izveo iz egipatskog ropstva, a kada su ovi to prihvatili, onda je i ušao u savez sa njima. Prema tom savezu, narod je prihvatio da živi po zakonima koje je Bog dao preko Moj-sija, a koji su zapisani u prvih pet knjiga Biblije, dok je Bog preuzeo obavezu da štiti svoj narod od okolnih naroda koji su bili, manje ili više, pod kontrolom Sotone. Ti narodi su bili nazvani „neznabožački” jer nisu znali za pravog Boga, nego su bili izmanipulisani od strane Sotone i demona.

Istorija beleži da su Jevreji često odbacivali Boga i da su želeli da žive kao i okolni neznabožački narodi. Bog je zato dopuštao da okolni narodi okupiraju Izrael, pa kada su Jevreji videli kako je strašno živeti prema neznabožačkim zakonima, onda su molili Boga da ih oslobodi ropstva. Bog je to činio više puta, ali su nove generacije često puta ponavljale pobunu svojih predaka.

U jednoj od takvih pobuna Jevreji su tražili da im Bog više ne bude car, nego da im postavi čoveka za cara, kao što to rade i drugi narodi. Bog im je ispunio želju, i prvi izraelski car bio je Saul. Nakon njega, car Izraela bio je David, a nakon njega njegov sin Solomon. Za vreme cara Solomona napravljen je Božji Hram u glavnom gradu države - Jerusalimu, gde su se prinosile žrtve prema instrukcijama koje je Bog dao, a koje su ukazivale na Božji Plan Spasenja. (Ime glavnog grada Izraela - Jerusolim, znači „grad mira” - hebrejski „ir” = grad, „šalom” = mir).

Nakon Solomona došlo je do cepanja države na severno i južno carstvo. Severno carstvo je sačinjavalo 10 plemena i zvalo se Izrael, a južno carstvo je bilo manje i sačinjavala su ga dva plemena (Judino i Venijaminovo) i zvalo se Juda ili Judeja. U Judeji se nalazio Jerusalim.

Stanovnici severnog carstva su živeli veoma nemoralno i Bog je dopustio da dođe do okupacije ovog carstva od strane Asiraca koji su ovih deset plemena rasejali po celom svetu, odakle se oni više nikada nisu vratili u svoju domovinu. Južno carstvo (Judeja) je duže bilo lojalno Bogu, ali je posle određenog vremena i ono toliko moralno posrnulo da je Bog dopustio da vavilonski car okupira Judeju, da razori Hram u Jerusalimu, a da veći deo stanovnika Judeje preseli u ropstvo u Vavilon. Nakon nekoliko decenija, stanovnicima Judeje je bilo dozvoljeno da se vrate u zemlju svojih predaka i da obnove razoreni Hram (u 6. veku pre nove ere).

Judeja je i dalje bila pod okupacijom Vavilona, a zatim Persije, Grčke i Rimskog carstva.

Dolazak Spasitelja

Bog je nagovestio dolazak Spasitelja još u vreme pobune Adama i Eve, i uspostavio je sistem prinošenja žrtava koji je ljude trebalo da podseća na to obećanje. Od vremena Mojsija, pa do 4. veka pre nove ere, zapisane su sve knjige prvog dela Biblije (koji zovemo „Stari zavet”) u kojima su precizno zapisani detalji o dolasku Spasitelja (hebrejski „Mesija”). U pomenutim knjigama zapisano je gde će se Spasitelj roditi,⁹ ko će ga roditi,¹⁰ iz kog plemena će doći,¹¹ vreme kada će biti rođen,¹² ko će najaviti Njegov dolazak,¹³ kao i drugi detalji o Njegovom identitetu i Njegovom životu na Zemlji.¹⁴

Ono što je važno zapaziti jeste da je ljudima bilo otkriveno da će sam Bog preuzeti ljudski oblik, da će biti rođen kao

čovjek,¹⁵ i da će kao čovjek pokazati da je moguće živeti moralno - bez greha, i konačno da će dopustiti da bude ubijen nevin,¹⁶ baš kao i žrtve koje su bile prinošene i koje su ukazivale na Njega. Njegova smrt će predstavljati otkup za sve ljude koji žele da se vrate pod Božje okrilje i žive po Njegovom zakonu večnim životom.

Takođe je važno zapaziti kako Bog govori ljudima o Svojoj Ličnosti, o Svome Biću. Bog se otkriva ljudima kao Biće koje ima tri dimenzije ili tri Lica.¹⁷ Dakle, u pitanju je Jedan Bog koji ima tri Lica, od kojih je svako Lice - Bog.

Čovjek ne može u potpunosti da razume procese koji postoje u Božanskom Biću, što i nije toliko važno. Važno je znati da je čovjek stvoren „po Božjem obličju”, ali jedno je čovjek (stvorenje), a drugo je Bog (Stvoritelj). Dobra analogija je „pisac - knjiga”. Možemo reći da je knjiga napisana „po obličju pisca”, i kada čitamo knjigu možemo da vidimo mnoge karakterne osobine pisca. Ali, jedno je pisac, a drugo

je knjiga. Knjiga ima stranice, slova, korice i dr, a pisac ima srce, mozak, bubrege i dr.

Kada analiziramo odnos „Bog - čovek”, možemo zapaziti da čovek ima posebnu građu i fiziološke procese, a procesi u Božanskom Biću su drugačiji, nama nepoznati. Mi o Božanskom Biću možemo da znamo samo onoliko koliko nam On to otkrije. Bog nam se otkriva u Bibliji kao Jedan Bog koji ima Tri Lica, od kojih je svako Lice Bog. Imena za ova Tri Lica su: Bog Otac, Bog Sin i Bog Sveti Duh.

U planu spasenja čoveka centralnu ulogu odigraće Bog Sin, koji se ljudima otkrio pod imenom „Isus Hristos” (hebrejski: „Ješua haMašiah”, što u prevodu znači: „Ješua” = Bog spašava, „Mašiah” = onaj koji je određen za poseban zadatak, posebnu misiju, „ha” ispred imena „Mašiah” je određeni član u hebrejskom jeziku).

U tačno određeno vreme, koje je vekovima ranije bilo najavljeno u Bibliji, i pod tačno utvrđenim i najavljenim okolnostima,

Bog je došao na Zemlju u obliku čoveka radi ostvarivanja dva ključna cilja:

1) da pozove ljude u Judeji na pokajanje i vraćanje moralnim principima (Božjim zakonima) koje je On mnogo ranije obznanio ljudima preko Mojsija, i da ponovo uspostavi državu u kojoj će Bog biti car, i koja će biti videlo svim drugim državama i narodima sveta. Na taj način bi svi stanovnici naše planete bili pozvani na pokajanje i okretanje zakonima života (Božjim ili moralnim zakonima). U pitanju je bio projekat koji je Bog jednom realizovao nakon izlaska Izraelaca iz egipatskog ropstva, ali je projekat propao zbog pobune Izraelaca protiv Boga.

2) da u leglu nemorala i pobune protiv Boga (planeti Zemlji) dopusti da bude ubijen i da na taj način plati otkup za celo čovečanstvo - da omogući ljudima još jednu šansu - šansu za još jedan život nakon smrti - večni život, koji bi usledio nakon vaskrsenja koje je svima obećano. Kao što je preko jednog čoveka (Adama) smrt ušla

u ljudske živote, tako će preko jednog čoveka (Boga koji je poprimio ljudski oblik - Isusa Hrista) čoveku biti omogućeno da izbegne večnu smrt, a večni život će ponovo postati opcija koju će svaki čovek moći da izabere - ako se pokaje i počne da živi prema moralnim zakonima koje je Bog dao preko Mojsija, a koji su zapisani u Bibliji.

(Važno je zapaziti da na jeziku Biblije (hebrejskom jeziku) reč „život” (hebr. „hajim”) doslovno znači „dva života”, što ukazuje da su svakom čoveku ponuđena dva života - ovozemaljski i večni. Čovek ovozemaljskim životom pokazuje da li mu je stalo do večnog života.)

Tokom svog života na Zemlji kao čovek, Bog Sin (Isus Hristos) je svojim primerom pokazao kako treba živeti, podučavao je ljude i pozivao ih na prihvatanje Božjih zakona, i veliki broj Jevreja i neJevreja prihvatio je Njegov poziv. Međutim, većina jevrejskih religijskih lidera, koji su ujedno bili i lideri naroda (takozvani „fariseji, sa-

dukeji i književnici”), nisu prihvatili Isusov poziv, i doživljavali su Isusa kao neprijatelja, jer je ugrožavao njihove nezaslužene privilegije koje su imali kod jevrejskog naroda i okupatora (Rimljana). Oni su sve vreme huškali narod protiv Isusa i pokušavali da Ga kompromituju.

Pošto nisu imali zakonska ovlašćenja da ga likvidiraju, obratili su se rimskom namesniku Pilatu, koji je rukovodio Judejom, i tražili od njega da Ga ubije. Pilat je odbio da to učini, jer nije našao nikakvu krivicu kod Isusa. Ali, fariseji su bili uporni i izvlačili su van konteksta Isusove reči u kojima je On govorio da je „Car” - jevrejski Car - Car svemira, odnosno Car države koju je Bog želeo da uspostavi na Zemlji. Time su želeli da Rimljanima prikažu Isusa kao pobunjenika koji želi da se suprotstavi rimskom caru, i pretili su Pilatu da će se žaliti rimskom caru u Rimu što neće da se suprotstavi čoveku „koji želi da zbaci rimskog cara sa vlasti”. Pilat je pod ovim pritiskom

poslao rimske vojnike da uhapse i ubiju Isusa.

Ali, kao što je mnogo ranije najavljeno u Bibliji, Isus je trećeg dana nakon smrti vaskrsao i pokazao se ljudima.¹⁸ Događaji vezani za ubistvo i vaskrsenje Isusa Hrista desili su se na najveći biblijski praznik - praznik Pashe, kada su svi Jevreji bili u Jerusalimu, a veliko mnoštvo drugih naroda je takođe bilo prisutno. Sama Judeja, sa Jerusalimom kao centrom, nalazila se na raskrsnici svih ondašnjih civilizacija, tako da je vest o vaskrsenju Isusa Hrista i Božjem Planu Spasenja odjeknula celim svetom za veoma kratko vreme.

Na žalost, i posle Isusovog vaskrsenja, jevrejske religiozne vođe su uz pomoć okupatora (Rimljana) zadržale primat kod jevrejskog naroda, tako da je propao plan o uspostavljanju slobodne države Izrael u kojoj bi Bog bio car. Iz tog razloga, Bog je primenio alternativni (teži) plan za promovisanje svojih zakona celom čovečanstvu - svi Jevreji su bili rasejani po celom svetu,

uključujući i one koji su prihvatili Isusa Hrista, i u zemljama gde su rasejani trebali su svojim životom da budu videlo neznabožačkim narodima sa kojima su živeli. Njihov život će često biti ugrožen, jer kao što su jevrejske religiozne vođe mrzele Isusa, tako će religiozne vođe neznabožačkih naroda mrzeti sve one koji imaju bilo kakve veze sa Bogom i Božjim zakonima i hušće svoje narode protiv njih.

Ipak, Bog nas u Bibliji obaveštava da će na kraju istorije, pre nego što se bude obračunao sa svojim neprijateljima na Zemlji i pre nego što bude obnovio Zemlju, ponovo oupiti svoj narod i uputiti poslednji poziv celom svetu na pokajanje i prihvatanje moralnih zakona. O tim događajima ćemo detaljnije govoriti u poslednjem poglavlju ove knjige.

ZAKONI BOŽJE RELIGIJE

Kao što smo rekli, religija je mehanizam za ponovno povezivanje sa Bogom i koncept za stvaranje dobrih ljudi. Ako želimo da napravimo dobru kuću, dobar auto ili dobar kompjuter, moramo da primenimo određene zakone građevinarstva, mehanike ili elektronike. Ako želimo da stvorimo dobrog čoveka, moramo da primenimo zakone koji će nam omogućiti ostvarenje tog cilja.

Važno je zapaziti da je stvaranje dobrog čoveka najteži posao kojim čovek može da se bavi. Mnogo je lakše zaraditi veliki novac, sagraditi velike kuće i proputovati ceo svet nego napraviti dobrog čoveka. U isto vreme, stvaranje dobrih ljudi je najlepši posao kojim čovek može da se bavi. Takođe, stvaranjem dobrih ljudi čovek stiče jedino pravo bogatstvo u ovom svetu. Novac, nekretnine i druga ovozemaljska blaga

mogu da imaju svrhu i smisao jedino ako su upotrebljena u projektu stvaranja dobrih ljudi.

Ono što je najvažnije, čovek može da doživi istinsku sreću i njegov život može da ima smisao samo ako učestvuje u projektu stvaranja dobrih ljudi. Onaj ko ne učestvuje u stvaranju dobrih ljudi jednostavno mora da oboli od depresije ili neke druge duševne bolesti, jer čovekovo biće je tako dizajnirano da ako mu se uskrati određena fiziološka potreba ono počinje da oboljeva i ide u smrt. Jedna od najvažnijih fizioloških potreba čoveka jeste da bude deo projekta stvaranja dobrih ljudi - da voli i da bude voljen.

Čovek koji ne doživljava da su zbog njegovih aktivnosti ljudi oko njega bolji, srećniji i moralniji, jednostavno ne može da bude srećan. Takav čovek može da se drogira raznim otrovima koji će veštački pokrenuti određene mehanizme u njegovom telu da se trenutno oseća srećnim i zadovoljnim, ali to je osećaj lažne sreće koji će

se ubrzo preokrenuti u osećaj velikog nezadovoljstva i bolesti, pa će čovek ili posegnuti za novom količinom droge ili početi da se bavi zdravim aktivnostima koji jedino mogu da zadovolje potrebe njegovog bića.

Najveća želja malog deteta, čim prohoda, jeste da nekome pomogne, da nekome ispuni želju, da nešto donese, doda i sl. Najveća radost deteta je kad vidi zadovoljno lice osobe kome je pomoglo, i to ga podstiče da opet, i opet, nešto uradi za druge oko sebe.

Možemo da vidimo da je Bog ugradio u čoveka potrebu da živi za druge, da pomaže drugima i da ljude oko sebe čini boljim i srećnijim. Tu predivnu karakternu osobinu potrebno je da čovek razvija i da se od malih nogu uči veštinama koje će mu pomoći da bude što srećniji u životu - da ima što više dobrih ljudi oko sebe i da se uči da ih stvara.

Čovek se rađa sa, od Boga ugrađenom, potrebom i željom da služi bližnjima, da

druge usreći, i da na taj način bude istinski srećan. Ali, ta čovekova potreba i želja može da se potisne neadekvatnim vaspitanjem i obrazovanjem, koji od čoveka mogu da stvore sebično i nesrećno biće. Nekada se čovek pogrešno vaspitava da je sreća - „ugađati” ljudima oko sebe, to jest ispunjavati njihove sebične i greholjubive želje.

Dakle, nije dovoljno da čovek samo želi da služi bližnjima, potrebno je i da bude naučen da prepozna šta je dobro, a šta zlo, i da ulaže u ljude samo ono što je dobro. Dakle, dobronamernost je više nego nedovoljna u životu (mnogi roditelji iz dobrih namera svojoj deci pružaju mnoge stvari koje ovi koriste na svoje samouništenje).

Malo dete po svojoj savesti čini ono što je dobro, i kada odraste mnoge dobre stvari može da čini po svojoj savesti. „Savest” je čovekovo „duhovno čulo” preko kojeg Bog sa njim može da komunicira.

Kao što ćemo videti, čovek je sastavljen od tela i duha. I kao što naše telo ima svoja čula (sluh, vid i dr), tako i naš duh ima

svoja čula. Važno je zapaziti da su naša telesna čula u funkciji duhovnih, i sve informacije koje dolaze do nas obrađuju se u našem umu, da bi na kraju naša savest donela procenu šta je za nas najbolje. Onda na scenu stupa naš karakter - najvažnija osobina našeg duha. Što čovek ima jači karakter, to ima veći potencijal da izabere ono što je dobro, a što mu savest nalaže.

Da bi čovek imao jak karakter, potrebne su tri stvari:

- 1) da se uči onome što je dobro, i
- 2) da to primenjuje u svom životu...

Na taj način trenira ili izgrađuje svoj karakter.

Ali, za izgradnju karaktera je potrebno još nešto - nešto najvažnije, a to je da mu Bog to omogući. Dakle, nije dovoljno da čovek nauči šta je dobro i da to primenjuje u životu. Potrebno je i da traži od Boga da mu On omogući da se dese dobre stvari, ili da „blagoslovi” čovekov trud. Zato je treća, i najvažnija stvar:

3) molitva

Čovek mora stalno da ima na umu najvažniji zakon koji je izražen Božjim rečima: „Bez Mene ne možete činiti ništa.”¹ Zato stalno treba da tražimo od Boga u molitvi da On vodi naš život, da postavlja okolnosti koje su najbolje za nas, da „otvara” ona vrata koja su najbolja za nas, da nas uputi u ono što je najbolje za nas i dr.

Molitva predstavlja jednostavan razgovor sa Bogom, naglas ili u sebi, a može se upražnjavati na svakom mestu i u svakoj prilici. Molitve su najčešće kratke, a nekada, po potrebi, mogu da budu i duže.

Molitva se obično sastoji iz nekoliko delova:

1) zahvaljivanje Bogu za život i zdravlje, i sve što nam je dao u toku tog dana ili u našem životu.

2) iznošenje potreba, kao što je traženje pomoći od Boga, da vodi naše živote i živote naših bližnjih.

Isus je u svojoj molitvi „Oče naš” izneo model kako bi molitva trebala da izgleda. Ta molitva se sastoji iz šest duhovnih zahteva (“da se sveti Ime Tvoje”, „da dođe carstvo Tvoje”, „da bude volja Tvoja”, „oprosti nam dugove naše”, „ne uvedi nas u iskušenje”, „sačuvaj nas od zla”) i samo jedan telesni zahtev (“hleb naš potrební daj nam”).² Ovom molitvom Isus sugeríše ljudima da treba da teže najpre duhovnim stvarima, to jest jačanju karaktera, pa tek onda telesnim stvarima. Dobro duhovno zdravlje je uslov za fizičko zdravlje. Isus kaže: „Tražite najpre carstvo nebesko, a ostalo će vam se dodati.”³

3) traženje u ime Isusa Hrista. Svaka molitva bi trebala da se završava rečima: „U ime Isusa Hrista”. Isus je rekao: „Sve što tražite, u Moje ime tražite.”⁴ Isus je čovekova veza sa nebom i sve što tražimo trebali bi da tražimo u Njegovo ime. Molitva „u ime Isusa Hrista” je naročito moćna kada čoveka opsedaju demoni, jer demoni naročito beže kada čuju Isusovo ime.

4) Amin. Molitva se najčešće završava rečju „amin” što potiče od hebrejske reči koja ukazuje na čovekovu veru u Boga i želju osobe da učini ono što je ugodno pred Bogom.

Kada govorimo o ispunjenju molitve, treba istaći da možda nekada nećemo odmah razumeti zašto se nešto desilo u našem životu, ali neće dugo proći i videćemo da je to bila najbolja opcija za nas, u tom trenutku, u ovom moralno posrnulom svetu.

Dakle, čovek može da ima sva znanja, i sva materijalna bogatstva, i da se trudi iz sve snage da radi ono što misli da je ispravno, ali ako to što radi nije ugodno pred Bogom, ako za svoj rad nema odobrenje od Boga, ako ne shvata da sve ono što ima je dobio od Boga na dar (znanje, snagu, razum, novac...), izostaće ona predivna iskustva koja proizilaze iz znanja, truda i iskrene molitve.

Zakoni religije su upravo zakoni koji pokazuju kako i šta čovek treba da uči, kako da stečena znanja primenjuje u praksi, i kako

da ima adekvatan odnos sa Bogom, da bi taj odnos bio odnos saradnje u projektu stvaranja dobrih ljudi. U nastavku ćemo reći nešto više o tome.

Učenje (Tora)

Početni i najvažniji deo Biblije zove se „Učenje” (hebrejski „Tora”). Ovaj deo Biblije poznat je i kao „Mojsijevo petoknjižje” ili „Zakon” (sadrži prvih pet knjiga Biblije). Tu su date osnovne, temeljne i najvažnije informacije koje Bog daje čoveku. Bez poznavanja tih informacija, nije moguće razumeti ostale informacije koje Bog daje u drugim knjigama Biblije.

U Mojsijevom petoknjižju dat je opis stvaranja našeg sveta, pobune čoveka protiv Boga i opis svih drugih najvažnijih istorijskih događaja. Takođe, tu je opisan Božji Plan Spasenja, način kako čovek može da se poveže sa Bogom i uđe u savez sa Njim, kao i zakoni po kojima bi čovek trebao da

živi, da formira i vodi porodicu, kao i da uređuje državu.

Koliko je važno Mojsijevo petoknjižje svedoče Božje reči kojima On poziva čoveka da sve reči Božjeg zakona, koje su tu zapisane, stalno ima pred svojim očima, da ih „stalno napominje, i kad ustaje, i kad leže, i kad je na putu...”⁵

Ove reči, kojima Bog poziva ljude da žive po principima datim u Mojsijevom petoknjižju (Učenju, Tori) stalno se ponavljaju kroz celu Bibliju. Mojsijev naslednik na mestu vođe jevrejskog naroda - Isus Navin - dobio je od Boga isti nalog:

„Samo budi hrabar i jak da savesno činiš sve što ti je zapovedeno u zakonu (Tori) koji ti je dao moj sluga Mojsije. Ne odstupaj od njega ni desno ni levo, da bi postupao mudro kud god pođeš. Neka se ova knjiga zakona (Tora) ne odvaja od tvojih usta. Pažljivo je čitaj dan i noć, da bi savesno činio sve što je u njoj napisano, jer ćeš tada biti uspešan na svom putu i posupaćeš mudro.”⁶

Kasnije, jevrejski car David potvrđuje ove reči: „Nemoj oduzeti (Bože) od usta mojih reč istine, jer ja čekam zakonske odluke tvoje. Uvek ću se držati zakona (Tore) tvoga, do veka, u svu večnost.”⁷

Isus Hristos na mnogo mesta potvrđuje važnost Učenja (Tore, Mojsijevog petoknjižja).⁸ Kada je bio izveden pred Pilata, Isus je bio upitan:⁹

- „Dakle, ti si car?”

- Isus mu odgovori: „Ti sam kažeš da sam ja car. Svako ko je na strani istine sluša moj glas.”

- Na to mu Pilat reče: „Šta je istina?”

Odgovor na ovo važno pitanje („Šta je istina?”) dat je na mnogim mestima u Bibliji:

- „Pravednost je tvoja pravednost večna, i zakon (Tora) je tvoj istina.”¹⁰

- „Ti si blizu, Gospode, i sve su zapovesti tvoje istina.”¹¹

- „Srž je reči tvoje istina, i večni su svi pravedni zakoni tvoji.”¹²

Isus kaže: „Sveti Oče, posveti ih istinom. Tvoja reč je istina.”¹³

Dakle, upoznavanje sa Božjim Učenjem (Torom) fundamentalno je važno za čovekov život. Jedino posedovanjem prave i istinite informacije čovek ima potencijal da se zaštiti od prevare i manipulacije. Takođe, jedino sa tim saznanjima čovek ima potencijal da kvalitetno i srećno živi.

Poznavanjem ovog najvažnijeg dela Biblije - Učenja (Tore), stiće se predznanje za razumevanje ostalih delova Biblije - Proročkih knjiga, Spisa i Novog zaveta (vidi tabelu na sledećoj strani).

U Proročkim knjigama opisana je istorija države Izrael i naroda preko kojeg Bog želi da uputi svoje reči i spasenje celom čovečanstvu, kao i opis budućih događaja vezanih za ovaj narod i celo čovečanstvo - događaja koji su deo Božjeg Plana Spasenja.

U biblijskim knjigama nazvanim „Spisi” zapisane su posebne reči mudrosti, kao i određeni istorijski podaci.

KNJIGE U BIBLIJI

STARI ZAVET

TORA (Učenje, Zakon)

1. Knjiga Mojsijeva
2. Knjiga Mojsijeva
3. Knjiga Mojsijeva
4. Knjiga Mojsijeva
5. Knjiga Mojsijeva

PROROCI

Knjiga Isusa Navina

Knjiga o sudijama

1. Knjiga Samuilova

2. Knjiga Samuilova

1. Knjiga o Carevima

2. Knjiga o Carevima

Knjiga proroka Isaije

Knjiga proroka Jeremije

Knjiga proroka Jezekilja

Knjiga proroka Osije

Knjiga proroka Joila

Knjiga proroka Amosa

Knjiga proroka Avdije

Knjiga proroka Jone

Knjiga proroka Miheja

Knjiga proroka Nauma

Knjiga proroka Avakuma

Knjiga proroka Sofonije

Knjiga proroka Ageja

Knjiga proroka Zaharije

Knjiga proroka Malahije

SPISI

Psalmi

Priče Solomonove

Knjiga o Jovu

Pesma nad pesmama

Knjiga o Ruti

Plač Jeremijin

Knjiga propovednikova

Knjiga o Jestiri

Knjiga proroka Danila

Knjiga Jezdrina

Knjiga Nemijina

Prva knjiga dnevnika

Druga knjiga dnevnika

NOVI ZAVET

Jevanđelje po Mateju

Jevanđelje po Marku

Jevanđelje po Luki

Jevanđelje po Jovanu

Dela apostolska

Rimljanima poslanica

1. Poslanica Korinćanima

2. Poslanica Korinćanima

Galatima poslanica

Efescima poslanica

Filibljanima poslanica

Kološanima poslanica

1. Poslanica Solunjanima

2. Poslanica Solunjanima

1. Poslanica Timotiju

2. Poslanica Timotiju

Titu poslanica

Filimonu poslanica

Jevrejima poslanica

Jakovljeva poslanica

1. Petrova poslanica

2. Petrova poslanica

1. Jovanova poslanica

2. Jovanova poslanica

3. Jovanova poslanica

Judina poslanica

Otkrivenje

Prva tri dela Biblije (Mojsijevo petoknjižje (Tora, Učenje), Proročke knjige i Spisi, poznate su pod imenom „Stari zavet” (ili pravilnije „Stari savez”), dok se u hebrejskom jeziku koristi termin „Tanah”.

U knjigama „Novog zaveta” (ili pravilnije „Novog saveza”), opisan je centralni deo ispunjenja Božjeg Plana Spa senja vezan za dolazak Boga na Zemlju u ljudskom obličju.

U vreme Mojsija, Bog je ušao u savez (ili zavet) sa jevrejskim narodom. Pošto je jedna generacija Jevreja vremenom odbacila pomenuti savez, došlo je do okupacije Izraela i velikog stradanja. Zato je kasnije taj savez nazvan „stari savez” ili „stari zavet”, po kojem su prva tri dela Biblije dobila ime.

U vreme Isusa Hrista Bog je ponudio novi savez (ili zavet) generaciji Jevreja koja je živela u Izraelu. Iako je i stari i novi savez bio prevashodno ponuđen jevrejskom narodu, to je bio savez upućen svim pojedincima i narodima sveta koji su preko Jevreja

(Izraelaca) trebali da se upoznaju sa Živim Bogom, Njegovim zakonima i Planom Spasenja.

Sve do kraja istorije ovog sveta svim ljudima će biti nuđeno da uđu u savez sa Bogom. Ulaskom u savez sa Bogom, čovek se obavezuje da će živeti po Božjem zakonu, a Bog se obavezuje da će na poseban način brinuti o čoveku, da će ga vaskrsnuti (ponovo oživeti) na kraju istorije i dati mu večni život na Zemlji koju će On obnoviti.

Treba napomenuti da sam čin ulaska u savez sa Bogom ima svoju obrednu komponentu. Kao što postoji obred venčanja, kada mladić i devojka ozvaniče svoj bračni savez, tako postoji obred ulaska u savez sa Bogom.

Obred ulaska u savez sa Bogom sastoji se iz tri koraka (za muškarce), odnosno dva (za žene):

1. Obrezanje (ovo važi samo za muškarce).

2. Prinošenje žrtve za oproštenje greha - na tačno propisanom mestu koje je Bog odredio.

3. Obredno kupanje.

Obrezanje je obavezno za sve muškarce koji žive u državi Izrael.¹⁴ Ono je povezano sa prvom zapovešću koju je Bog dao ljudima: „Rađajte se i množite se.”¹⁵ Istraživanja pokazuju da je u pitanju čin higijene koji sprečava razvoj brojnih oboljenja.¹⁶ Za muškarce koji žive izvan Izraela obrezanje nije obavezno, ali se preporučuje.

Prinošenje žrtve se odvijalo u Hramu u Jerusalemu,¹⁷ a nakon razorenja Hrama - 70. godine - ono se više ne primenjuje.

Obredno kupanje se vrši potpunim uro-njavanjem u vodu, koje se odvija u reci, jezeru ili moru - odnosno u bazenu, u nedostatku prirodnog izvora vode. U pitanju je čin koji ukazuje na čišćenje od greha, kao i na novorođenje - čovek koji ulazi u savez sa Bogom „prelazi iz smrti u život”,¹⁸ odnosno postaje živ u Božjim očima.

Primena u praksi

Da bi mogao da primenjuje u praksi ono što je naučio, i da učestvuje u projektu stvaranja dobrih ljudi, čovek mora da bude zdrav i slobodan. Ljudi koji nisu zdravi i slobodni mogu sticanjem znanja da otkriju put zdravlja i slobode, i da se osposobe za kvalitetan život. U nastavku ćemo reći nešto više o konceptu zdravlja i slobode.

Zakoni zdravlja. Pošto čovek predstavlja spoj tela i duha, možemo govoriti o telesnom (fizičkom) i duhovnom (mentalnom) zdravlju, iako fizičko zdravlje umnogome zavisi od duhovnog, i obrnuto. Ipak, duhovno zdravlje je mnogo važnije. Čovek može da bude bez ruke ili noge, ili paralizovan u kolicima, ali ako mu je duhovno zdravlje dobro, on može da ostvari visok nivo kvalitetnog života. Sa druge strane, čovek koji nema fizičkih nedostataka, ali je duhovno bolestan, nikako ne može kvalitetno da živi. Najteža bolest koja može da zadesi čoveka nije rak, sida, šećerna bolest

ili bolest srca, već mentalno oboljenje - kada čovek poludi, padne u depresiju, kada ima panične napade i slično.

Kada govorimo o fizičkom zdravlju, dva najvažnija aspekta su:

- 1) šta unosimo u svoj organizam, i
- 2) koliko smo fizički aktivni

Vodeći uzrok bolesti i smrti u savremenom svetu je trovanje čoveka preko nezdrave ishrane i legalizovanih narkotika.¹⁹

Kada se govori o nezdravoj ishrani, pod tim se podrazumeva konzumiranje namirnica koje nisu biljnog porekla, kao i konzumiranje prerađenih (rafinisanih) namirnica koje su prepune otrovnih hemikalija.

Čovek je po svojoj anatomiji i fiziologiji biljojed. Oblik čovekovih zuba, dužina creva, jačina želudačne kiseline i druge osobine, veoma su slične osobinama drugih biljojeda (krave, koze, ovce...), a veoma različite osobinama mesojeda i svaštojeda (vuka, lava, svinje...). Čovek ima sposobnost da može privremeno, i u manjim količinama, da

konzumira namirnice životinjskog porekla (meso i mesne proizvode, mleko i mlečne proizvode, i jaja), u nedostatku prvostepene ili biljne hrane (biljke se nazivaju „prvostepenom hranom” jer su one jedini proizvođači hrane na planeti Zemlji - jedino one mogu da uzimaju minerale iz Zemlje i da koriste sunčevu svetlost, pa da procesom fotosinteze stvaraju hranu; ljudi i životinje su potrošači ili konzumenti hrane).

Zamislimo da jednom biljojedu, kao što je krava, damo da jede namirnice životinjskog porekla. U tom slučaju došlo bi do teškog oboljenja. Upravo se to desilo kada su ljudi počeli da hrane krave „koštanim brašnom” (namirnicom životinjskog porekla), pa je došlo do pojave „bolesti ludih krava”²⁰

Istraživanja pokazuju da kada se biljojedi hrane namirnicama životinjskog porekla, oni brže rastu, ali postaju bolesni. Mesna industrija je počela da hrani životinje biljojede namirnicama životinjskog porekla i tako dobila ubrzan rast tih životinja. U isto

vreme, te životinje su postale veoma bolesne, pa se za njihovo „održavanje u životu” koriste velike količine antibiotika i drugih hemijskih preparata koji dodatno truju meso ovih životinja (koje ljudi posle jedu). Tako se u Americi 55% svih proizvedenih antibiotika koristi za životinje na farmama.²¹

Pre oko sto godina bolesti kao što su rak, srčana oboljenja, šećerna bolest i mnoge druge bolesti bile su skoro nepoznate. U to vreme velika većina ljudi u svetu hranila se pretežno biljnom hranom, a „meso se jelo samo za praznike”. U zemljama Dalekog Istoka meso se ni tada nije jelo. Meso se uglavnom služilo na carskim dvorovima i u kućama bogatih ljudi, što je dovodilo do teških oboljenja. U Bibliji se kaže: „Ako sedneš da jedeš s carem, dobro pazi šta je pred tobom. Nemoj se polakomiti za ukusnim jelima njegovim, jer je to hrana prevarena.”²²

Čovek je jedini sisar koji pije mleko nakon što ga majka odbije od dojke. Posledice su

značajne. Najviše obolelih od šećerne bolesti i osteoporoze (stanjivanja i pucanja kostiju) je u državama gde se najviše konzumiraju mleko i mlečni proizvodi (Amerika i Švedska).²³ Iako mlečna industrija promoviše upotrebu mleka „za jačanje kostiju”, jer je mleko bogato kalcijumom, upravo se dešava suprotno - mleko je po svom hemijskom sastavu kiselo (isto važi i za meso), a ljudska krv je alkalna (alkalno je suprotno od kiselog). Kada mleko (ili meso) uđe u naš organizam, ono ga „zakiseli”, pa organizam mora da povlači alkalne elemente (kao što je kalcijum) iz drugih naših organa (najpre iz kostiju i zuba), da bi se sredina učinila alkalnom. Na taj način se slabe kosti i zubi.

U isto vreme, naš organizam teško može da iskoristi kalcijum iz mleka zato što je on životinjskog porekla. Ali, zato kalcijum iz susama, badema, lešnika, spanaća, oraha i drugih biljnih namirnica naš organizam lako upija. Dakle, unosom mleka, koje je bogato kalcijumom životinjskog porekla

smanjuje se količina kalcijuma u našem telu, oštećuju se naši kosti i zubi, i narušava zdravlje.²⁴

Prerađene namirnice su takođe jedan od vodećih uzroka bolesti kod čoveka. Najbolja hrana za čoveka je sirova biljna hrana (sirovo voće, povrće, žitarice i orašasti plodovi; o pripremanju ukusnih i zdravih sirovih obroka može se pročitati u literaturi koja se preporučuje na kraju knjige).

Kada se struktura biljke razbije, započinju procesi koji potpomažu varenje biljke, odnosno truljenje i propadanje ako se biljka odmah ne konzumira. Savremena industrija rafinisane hrane ubacuje u prerađene biljke otrovne hemikalije (konzervanse i aditive) kojima čine da se kod razbijene biljne strukture spreče ovi procesi i da dobijeni proizvodi mogu dugo da ostanu na policama prodavnica. Dobijeni rafinisani proizvodi su izgubili najveći procenat hranljivih sastojaka prvobitne biljke, a u isto vreme su postali zatrovani velikom količinom aditiva i pojačivača ukusa koji proiz-

vodu daju lep izgled i prijatan ukus. Posledice po čovekovo zdravlje su nesagledive.

Zapazimo da je čovek jedino biće na planeti Zemlji koje je bolesno. Nigde nećemo videti bolesnu biljku i životinju (osim tamo gde čovek dođe i zagadi sredinu). Jedine bolesne životinje su čovekovi „kućni ljubimci” koji žive na neprirodan i nezdrav način koji im čovek nameće.

Sledeća grupa otrova kojih bi čovek trebao da se kloni jesu legalizovani narkotici koji se agresivno reklamiraju kao izvori „uživanja i zadovoljstva”. U pitanju su pre svega duvan i alkohol, kao i sve namirnice na bazi kofeina i teina (kafa, čokolada, crni čajevi (ruski, engleski, gruzijski...) i kola i energetski napitci (Coca-cola, Pepsi cola, Guarana, Ultra Energy, Red Bull...). Svi gore navedeni proizvodi ne samo da su štetni, nego i izazivaju zavisnost (što nije slučaj sa prirodnim plodovima i namirnicama).

Istraživanja pokazuju da će svaki treći pušač duvana umreti od raka.²⁵ Samo dva alkoholna pića sedmično izazivaju vidljivo

narušavanje zdravlja kod čoveka²⁶ (pod jednim pićem se podrazumeva čašica žestokog pića, flaša piva ili čaša vina). Da kažemo da se u stara vremena vino pravilo tako što se grožđe rukom cedilo u čašu i odmah pilo.²⁷ Blagotvorno dejstvo sveže iscedenih sokova od biljaka je bilo poznato tokom istorije.

Napitci na bazi kofeina i teina deluju kao droga - privremeno dižu krvni pritisak i daju lažan osećaj povećanja energije, da bi prestankom dejstva pritisak pao ispod normale, a brojne posledice po zdravlje izašle na videlo.²⁸

Malo ljudi je upoznato sa činjenicom da se omiljeni slatkiš - čokolada, pravi od veoma gorkog ploda biljke kakao, koji se ostavlja da fermentira (kviri), a onda se zagreva na visokoj temperaturi i dodaju mu se velike količine šećera i aditiva da bi se dobio prijatan ukus.²⁹ Jedan od vodećih uzroka alergije kod dece je upravo konzumiranje čokolade.³⁰

U najkraćem, najbolja hrana za čoveka jeste sirova biljna hrana (voće, povrće, žitarice i orašasti plodovi). Kuvanjem, prženjem, pečenjem i rafinisanjem gube se hranljivi sastojci. Najbolje piće za čoveka je čista negazirana voda.

Fizička aktivnost je izuzetno važna za čoveka. Bez fizičke aktivnosti nemoguće je sačuvati fizičko i mentalno zdravlje. Najbolja fizička aktivnost za čoveka je fizički rad - rad u bašti, voćnjaku, vrtu.

Sa druge strane, istraživanja pokazuju da takmičarski sportovi deluju negativno na čovekov karakter. Osobe koje upražnjavaju takmičarske sportove mnogo su sklonije nasilništvu, seksualnom zlostavljanju, prevarama, lažima i dr. u odnosu na osobe koje se ne bave takmičarskim sportovima.³¹ Ne-takmičarski sportovi (vežbanje i trčanje u prirodi) su bolja opcija za zdravlje, iako je fizički rad u prirodi najbolja opcija.

Najbolji lek za depresiju je fizička aktivnost.³² Na selu ćemo teško naći čoveka koji boluje od depresije. Fizički rad u prirod-

nom ambijentu je povezan sa čistim vazduhom - još jednim važnim faktorom čovekovog zdravlja.

Prilikom fizičke aktivnosti luče se brojni blagotvorni hormoni kao što su endorfin (hormon zadovoljstva) i melatonin (hormon koji čoveka podmlađuje i regeneriše).³³ Fizička aktivnost je povezana i sa jačanjem kostiju i mišića (organi koje ne koristimo propadaju), kao i sa kvalitetnim odmorom - samo fizički aktivne osobe mogu dobro da spavaju i da se odmore.

Odlazak na spavanje nakon zalaska sunca, nekoliko sati pre ponoći, naročito blagotvorno deluje na čovekovo zdravlje. Zalasom sunca naš organizam luči velike količine hormona melatonina koji nas podmlađuje i regeneriše.³⁴ Istraživanja potvrđuju staru izreku: „Jedan sat spavanja pre ponoći, vredi kao dva sata spavanja posle ponoći.” Koliko je odmor u pravo vreme važan za čovekovo zdravlje i njegov imuni sistem pokazuje istraživanje kod medicinskih sestara koje rade noćnu smenu. Kod

njih je rak dojke četiri puta učestaliji u odnosu na medicinske sestre koje nikada ne rade noćnu smenu³⁵ (rak dojke je najučestaliji oblik raka kod žena).

Duhovno (mentalno) zdravlje je preduslov za dobro fizičko zdravlje. Čovek koji je slabog duha neće imati volju da uči i da radi dobre stvari u životu. Zato je kvalitetna „duhovna hrana” izuzetno važna za čovekovo duhovno zdravlje. Čovek bi stalno trebao da se hrani informacijama koje promovišu moral, požrtvovnost, čovečnost, mudrost, ljubav, a najbolji izvor za to je Biblija. Takođe, čovek može da uči od starih i mudrih ljudi, kao i iz mnogobrojne nebiblijske literature koja govori o uzvišenim vrednostima iz domena morala i zdravlja. Duhovna hrana može da bude i muzika i pesma, čija melodija i reči jačaju čovekovu duhovnost i podstiču ga na moralna i uzvišena dela.

Podrazumeva se da je poznavanje Biblije, naročito prvog dela (Učenja, Tore), preduslov za prepoznavanje tačnih informa-

cija od netačnih. Biblijski principi su najbolja vrsta filtera kojim testiramo sve informacije koje dolaze do nas, kao i sve naše postupke, i postupke ljudi oko nas. Podsetimo da je Biblija pisana najpre za nepismene jevrejske pastire, tako da se njena poruka vrlo lako može razumeti.

Vrlo je važno istaći da je čovek koji „dobro radi i dobro misli” pod posebnim uticajem i zaštitom Božjeg Duha. Sa druge strane, čovek koji krši zakone zdravlja (koje još zovemo moralnim zakonima, prirodnim zakonima ili Božjim zakonima) dovodi sebe u stanje da demoni polažu pravo na njega.

Dakle, u pitanju je pravni princip. Dokle god čovek živi moralno i sklanja se od greha, zla i nemorala, on se nalazi pod posebnom Božjom zaštitom. Kada čovek počne da živi nemoralno ili da „živi u grehu”, automatski odbacuje Boga od sebe i otvara se put za pristup demonu koji opsedaju čovekov um, pa za takvog čoveka kažemo da je „opsednut demonima” ili

„demonizovan”. Drugim rečima, takva osoba je luda - u stanju je da uradi nepredvidivo loše stvari.

Spomenuli smo termin „živeti u grehu”. Pojam - „greh” je pojam suprotan pojmu - „stvaranje dobrih ljudi”. Dakle, „greh” je pojava ili proces suprotan procesu „stvaranja dobrih ljudi” i predstavlja proces „uništenja čoveka”. Čovek koji „živi u grehu” je onaj koji uništava sebe i sve one sa kojima dolazi u kontakt, a koji pod njegovim uticajem prihvataju njegov stil života (život u grehu).

Navešćemo neke od najpoznatijih primera kako čovek životom u grehu postaje opsednut demonima, i na taj način dramatično narušava svoje duhovno zdravlje.

Zaljubljenost. Veoma je važno praviti razliku između „ljubavi” i „zaljubljenosti”. Prema Bibliji, ljubav je briga o onome što nam je povereno na dar (od Boga).³⁶ Čovek voli svog roditelja, bračnog druga, svoje dete ili prijatelja tako što brine o njima.

Sa druge strane, zaljubljenost je najpoznatiji i najrašireniji oblik ludila i opsjednutosti demonima. U stanju zaljubljenosti čovek je u stanju da se posvađa sa najboljim prijateljima, rodbinom, da rasproda i uništi sve što ima, da počini najteža krivična dela, uključujući ubistvo i samoubistvo.

Postoje tačno utvrđeni duhovni zakoni koji definišu odnose između osoba suprotnog pola. Sinovi bi trebali, čim malo ojačaju i stasaju, da najveći deo vremena provode sa očevima od kojih bi trebali da uče da rade, da budu mudri, i da od drugih vrednih i pobožnih muškaraca uče kako da što pre postanu sposobni da osnivaju porodicu. Na sličan način, ćerke bi trebale da provode najviše vremena sa majkama i drugim vrednim i mudrim ženama, od kojih bi trebale da uče da rade i da se osposobljavaju da budu majke i supruge.

Kada odrastu i postanu spremni za brak, neophodno je da mlade osobe ispoštuju određenu proceduru, odnosno duhovne zakone prilikom ulaska u brak, kako bi

brak bio uspešan. Važno je zapaziti da mlada osoba nije sposobna da samostalno izabere svog bračnog druga. Dakle, prilikom ulaska u brak obavezno je posredovanje starijih, iskusnijih, pobožnijih i mudrijih ljudi. Mlada osoba bira bračnog druga tako što analizira i procenjuje da li je osoba suprotnog pola sposobna da bude njegov saradnik u projektu stvaranja dobrih ljudi. Za donošenje tako odgovorne odluke neophodan je savet i sugestija starije, iskusne i pobožne osobe (ili osoba).

U brak se ulazi tako što iskusna, upućena i odgovorna osoba predlaže osobu iz dobre porodice, koja je adekvatno vaspitana i obrazovana, i osposobljena za brak. Osoba koja ulazi u brak može da prihvati ili odbije ponuđeni predlog, i da čeka dok mu se ne ponudi adekvatna osoba, ali nikada ne može samostalno da donosi odluku, jer kao neiskusna i neupućena osoba nije u stanju to da učini.

Upravo zato što se ovakav zdrav princip ulaska u brak ne poštuje, u savremenom

svetu se više od polovine brakova raspada, a veliki procenat preostalih brakova jako loše funkcioniše. Posledice su velika nebri-ga o deci, maloletnička delikvencija i mo-ralni raspad društva.

U najkraćem, Bog ljudima nudi brak kao mehanizam za stvaranje najvećeg bogatstva - dobrih ljudi (dece), a Sotona nudi kon-cept „zaljubljivanja” i „zabavljanja”, čije su posledice nesagledive. (Za više detalja o pi-tanju braka mogu se pogledati naše knjige „Tajna srećnog života” i „Brak i porodi-ca”.)

Narkotici. Sve vrste narkotika menjaju he-miju mozga i omogućavaju demonima da lakše opsednu čoveka. Poznato je da su pu-šači duvana i alkoholičari skloni depresiji i paničnim napadima, dok u slučaju konzumuiranja težih droga, kao što je LSD, narko-man ima „vizije” i „halucinacije” u kojima mu demon prikazuje „predivnu prirodu”, „druge svetove”, susrete sa „vanzemalj-cima”, „sirenama”, itd, tokom čega narko-man biva fasciniran. Ubrzo posle toga

narkoman pada u stanje teške depresije i rastrojstva, što je posledica delovanja demona i odvajanja od Boga. Slična iskustva imaju osobe koje upražnjavaju jogu i meditaciju, o čemu ćemo govoriti u nastavku.

Takmičarski sportovi. Profesionalni i takmičarski sport je prava pozornica za delovanje demona. Lica i grimase takmičara i publike u takmičarskom sportu najbolje oslikavaju (demoniski) duh kojim su opsednuti. Njihova „radost” nije radost roditelja koji se susreće sa svojim detetom, ili čoveka koji se susreće sa prijateljem, već „radost” bolesnog ubice koji je upravo usmrtio svoju žrtvu. Mržnja i histerija koja vlada na sportskim borilištima prevazilazi mržnju sukobljenih strana na ratištu, što dodatno govori o demonskom duhu kojim su prisutni opsednuti. Već smo istakli da istraživanja pokazuju da su osobe koje upražnjavaju takmičarski sport mnogo sklonija nasilničkom ponašanju, seksualnom zlostavljanju, prevarama i drugim oblicima nemoralnog ponašanja, u odnosu na osobe

koje se bave fizičkim radom ili rekreativnim (netakmičarskim) sportom.

Kockanje. Kada bi ljudima bilo moguće da vide nevidljivi svet, bili bi šokirani prizorom koji bi ugledali prilikom ulaska u kockarnicu ili sportsku kladionicu. Ugledali bi mnoštvo demona koji ih zadovoljno čekaju da im uzmu novac i dušu. Ovaj prizor bi se mogao uporediti sa prizorom male dece, kojima su roditelji dali sav svoj novac, a koja su ušla u prodavnicu droge, koja je uređena kao prodavnica slatkiša. Prodavci su ljubazne i nasmejane osobe, dok dileri droge (demoni), iza zatamnjenih stakala trljaju ruke i pripremaju prostor u čituljama dnevnih novina za svoje nove „mušterije”.

Upražnjavanje sotonske religije. (Ogromna većina ljudi nije svesna da je upražnjava.) Kao što smo rekli, najteža stvar koja može da zadesi čoveka nije da oboli od raka, side, dijabetesa ili neke druge teške bolesti, već da poludi. Biti lud, znači biti opsednut demonima. Doslovno svi pacijenti koji se leče u psihijatrijskim bolnicama

nikada ne mogu da budu izlečeni jer su lekari, koji se njima bave, teološki nepismeni, a metode lečenja su potpuno neadekvatne - u pitanju su metode uspavlivanja i drogiranja pacijenata čime se postiže da čula pacijenata otupe, tako da u polusvesnom ili nesvesnom stanju oni izgledaju koliko-toliko „normalno”, a demoni ne mogu da deluju na njih.

Iako čovek može da bude demonizovan zaljubljuvanjem, drogiranjem ili na neki drugi način, najteže i najopasnije stanje opsednutosti demonima je usled upražnjavanja sotonske religije. Sama reč „religija” potiče od latinskih reči: „re” - što znači „ponovo”, i „legare” - što znači „povezati se”. U izvornom smislu, pod „religijom” se podrazumeva „ponovno povezivanje sa Bogom”. Kada je u pitanju sotonska religija, u pitanju je povezivanje sa Sotonom i demonima, odnosno opsednutost njihovim duhom.

U sledećem poglavlju ćemo detaljnije objasniti principe satanizma (sotonske reli-

gije), a ovde ćemo ukazati na najveću sotonsku prevaru kojom su zahvaćene skoro sve religije sveta i skoro svi ljudi (i religiozni i nereligiozni). U pitanju je naizgled banalno, ali u praksi izuzetno važno pitanje - šta se dešava sa čovekom nakon njegove smrti? Videćemo da zbog nerazumevanja odgovora na ovo pitanje, široke mase ljudi, koji za sebe tvrde da su religiozni, bivaju doslovno opsednuti demonima.

Naime, velika većina ljudi i svetskih religija veruje da je moguće komunicirati sa ljudima nakon njihove smrti, odnosno da je moguće komunicirati sa mrtvima. Sa druge strane, Bog u Bibliji jasno kaže da to nije moguće i da oni koji pokušavaju da komuniciraju sa mrtvima ustvari prizivaju demone, što je u Bibliji okarakterisano kao „gad pred Gospodom”.³⁷

Zbog pokušaja „komuniciranja sa mrtvima” (ili „dušama umrlih”) dešava se da veliki broj ljudi doživljava šokantna i neverovatna iskustva, slično kao osobe koje konzumiraju halucinogene droge - oni iz-

javljuju da su imali „susret” sa mrtvim ljudima, svojim mrtvim rođacima i slično. Oni opisuju svoje „susrete” sa mrtvim ljudima kao sa duhovnim bićima istog oblika i iste boje glasa kao bića koja su poznavali pre njihove smrti. Takođe, oni tvrde da su imali susret sa poznatim religioznim ljudima iz prošlosti koji su davno umrli.

Iskustvo ovakve vrste je nešto neverovatno i teško za opisati, ali fascinantno za one koji su ga iskusili. Ovakvu vrstu demonskih prevara nazivamo „spiritizam” (od engleske reči „spirit” što znači „duh”).

Simuliranje umrlih ljudi je najveća prevara koju demoni mogu da učine. Hiljade i hiljade ljudi tvrdi da je videlo Devicu Mariju koja se „pojavljivala” na raznim mestima. Mnogi tvrde da su videli apostola Petra, Pavla, Svetu Petku i mnoge druge umrle ljude iz istorije. Mnogi tvrde da su imali „susret” sa svojim umrlim rođacima i prijateljima. Svi ti opisi su identični - u pitanju su bila duhovna bića predivnog izgleda, bez znakova starosti i bolesti, koja su im se

obraćala „umilnim glasom” i donosila im „poruku sa neba”.

Reći takvim ljudima da su komunicirali sa demonima predstavljalo bi uvredu najvišeg reda.

Dakle, većina ljudi veruje, jer je pogrešno naučena, da nakon čovekove smrti „čovekova duša ide kod Boga na nebo” i da mi sa tom dušom „možemo da komuniciramo”.

Ali, kako možemo znati šta se dešava sa čovekom nakon njegove smrti? Možemo znati jedino ako nam Bog to otkrije. Bog nam u Bibliji jasno kaže da se čovek nakon smrti nalazi u nesvesnom stanju koje se opisuje kao „spavanje”,³⁸ i u tom stanju čovek ostaje sve do trenutka vaskrsenja.³⁹ Sa umrlim čovekom nije moguće komunicirati.

Dakle, u Bibliji nam je rečeno šta se dešava sa čovekom nakon njegove smrti. Nakon smrti, dešava se suprotan proces od onog

prilikom stvaranja. O stvaranju čoveka biblijski tekst kaže:

“Bog je oblikovao čoveka od praha zemaljskog, udahnuo mu u nozdrve duh životni i postao je čovek duša živa.”⁴⁰

Kao što vidimo, Bog stvara čoveka u dva koraka:

1) najpre se oblikuje čovekovo telo (u slučaju prvog čoveka telo se oblikuje od praha zemaljskog).

A zatim je u tako oblikovano telo

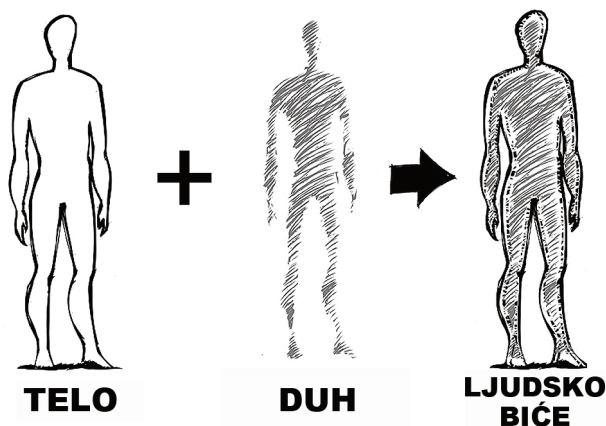
2) udahnut duh životni. Na taj način je nastala duša živa ili živo biće.

(Sličan proces se odvija prilikom rađanja, kada Bog preko roditelja stvara novog čoveka. Tada u utrobi majke dolazi do oblikovanja čoveka (spoj gena spermatozoida i jajne ćelije određuje fizičke osobine čoveka), da bi kasnije duh životni, dat od Boga, postao deo novorođenog čoveka ili nove duše žive.)

Dakle, spoj tela i duha životnog daje dušu ili živo biće.

Zapazimo da Bog prilikom stvaranja čoveka spominje tri elementa:

- 1) telo - nastalo od praha zemaljskog ili tela roditelja
- 2) duh životni - koji dolazi od Boga
- 3) duša živa - koja nastaje spojem prethodna dva elementa - tela i duha životnog (vidi sliku ispod).

Dobra analogija za objašnjenje ovog fenomena je drveni sanduk. I tu imamo tri elementa:

- 1) daske
- 2) eksere
- 3) sanduk

Kada spojimo daske i eksere, dobijamo sanduk (kao što spajanjem tela i duha životnog dobijamo dušu).

Ili da navedemo primer električnog svetla. Tu imamo takođe tri elementa:

- 1) sijalicu
- 2) električnu struju
- 3) svetlost

Kada spojimo sijalicu i struju, dobijamo svetlost.

I još jednom da ponovimo: kada spojimo telo i duh životni, dobijamo dušu.

Šta se dešava kada razdvojimo daske i eksere? Nema više sanduka.

Šta se dešava kada razdvojimo sijalicu i struju? Nema više svetla.

Šta se dešava kada se razdvoji telo od duha životnog? Nema više duše.

Dakle, veoma je važno da zapazimo da duša postoji samo dok su telo i duh životni spojeni. Termin „duša” ustvari označava „živog čoveka” ili „živo biće”. Kada čovek umre, duh životni se odvaja od tela i duša ne postoji (čovek kao živo biće ne postoji). Iz tog razloga nije moguće komunicirati sa umrlim ljudima.

Na žalost, Sotona je uspeo da uveri ljude u pogrešno razumevanje pitanja stanja mrtvih i da na taj način, kroz bezbrojna navodna pojavljivanja umrlih ljudi, manipuliše velikim brojem ljudi.

Treba istaći da je pravilno razumevanje odgovora na pitanje „Šta se dešava sa čovekom nakon njegove smrti?” veoma važno da bi se čovek ohrabrio i uverio u predivna obećanja koja Bog daje čoveku vezano za život posle smrti. Naime, spavanje je najbolji opis onoga što se dešava sa čovekom nakon njegove smrti, pa sve do vaskrsenja. Evo jedne dobre analogije.

Zamislamo da smo legli da spavamo u 10 sati uveče i da smo se probudili u 7 ujutru

(spavali smo 9 sati). Ako nismo ništa sanjali, naš san od 9 sati je prošao kao jedan trenutak - kada smo se ujutru probudili, prvo čega smo se setili jeste trenutak kada smo legli da spavamo prethodne noći. Nije važno da li smo spavali 5 sati, ili 7 sati, ili 10 sati - za nas taj period spavanja uvek predstavlja samo jedan trenutak (ako nismo ništa sanjali).

Isto se dešava sa čovekom prilikom smrti - u trenutku smrti on „zaspi” i „spava” sve do trenutka vaskrsenja, koje je Bog obećao svim ljudima. Da li je neko bio mrtav (spavao) 10 godina ili 5.000 godina, svejedno je iz perspektive onog ko je umro - jer on period smrti doživljava kao spavanje - kao jedan trenutak.

Kao što ćemo videti u nastavku, Bog je obećao dva vaskrsenja. U prvom vaskrsenju će biti vaskrsnuti svi oni koji budu bili na Božjoj strani, a u drugom vaskrsenju svi oni koji budu bili uporni u pobuni protiv Boga i Njegovog moralnog zakona.

Lažna religioznost. Sotona je razvio veliki broj lažnih religija preko kojih ljudi padaju u trans, odnosno dolaze u stanje opsednutosti demonima. Najpoznatiji primeri su razni oblici religioznosti koji dolaze iz Indije. Ove hinduističke religije su poznate po „tehnikama za opuštanje” (odnosno, tehnikama za prizivanje demona) kao što su joga, meditacija i mantranje.

Razni oblici joge i meditacije se promovišu kao veštine „spajanja tela i duha”, a ustvari su suptilne tehnike kojima čovek dolazi u kontakt sa demonima. Velika većina ljudi nije svesna da ima posla sa demonima jer neverovatna iskustva koja doživljavaju pripisuju „Božjem delovanju”. Naime, oni koji upražnjavaju jogu i meditaciju veoma često imaju različite vizije u kojima ih „posećuju bića sa drugih planeta i vode ih na putovanja po drugim svetovima”. Ova bića im se najčešće predstavljaju kao „vodiči” ili „bogovi”. Ljudi u stanju transa doživljavaju „susret” sa neverovatnim stvarima i fenomenima koje im demoni prikazuju.

Kao i kod svake droge, period ushićenosti ovim vizijama ne traje dugo. Nakon nekoliko sedmica ili meseci, ljudi dolaze u teška duševna stanja. Demoni vešto vode ceo proces manipulacije, tako da pojedine učitelje joge i meditacije ostavljaju u „normalnom stanju” da bi se što veći broj ljudi uvukao u ovu demonsku prevaru.

Hinduistički koncept molitve je takođe vrsta padanja u trans, odnosno prizivanja demona. U stanju transa ili hipnoze, čovekov mozak radi u takozvanom „alfa” režimu,⁴² kada se informacije koje dolaze do mozga kritički ne analiziraju, i osoba se doslovno ponaša kao robot - onako kako sa njom manipuliše lažni učitelj, guru ili sam demon.

Kod zdravog čoveka, mozak je u takozvanom „beta” režimu,⁴³ kada se informacije koje dolaze do mozga kritički analiziraju i osoba procenjuje da li je nešto dobro ili ne.

Jedan od satanističkih oblika molitve jeste „mantranje” kada osoba ponavlja iste reči

veliki broj puta, bez razmišljanja, i na taj način dolazi u stanje transa, odnosno opsednutosti demonima. Poznata je hinduistička mantra „Hare Krišna, Hare Hare...” koju hinduisti u transu ponavljaju bezbroj puta. U drugim neznabožackim religijama se upražnjavaju neke druge reči koje se takođe ponavljaju onoliko dugo dok osoba ne dođe u stanje „prosvetljenja”, odnosno transa ili opsednutosti demonima. U savremenom svetu mantranje se masovno upražnjava kroz muziku i pesme u kojima se isti obrazac melodije i teksta ponavlja veliki broj puta.

Poseban oblik lažne religioznosti predstavlja delovanje vračara, gatar, magova, astrologa, lažnih iscelitelja i dr. Sve ove „lažne proroke” nazivamo zajedničkim imenom „okultisti” (od latinske reči „okultus” što znači „tajni”, „skriven”). U pitanju su osobe koje, najčešće nesvesno, imaju komunikaciju sa tajnim i skrivenim silama - demonima. Oni svojim nemoralnim životom prizivaju demone koji ih opsedaju i

daju im „moći”. Ove osobe najčešće veruju da su povezane sa Bogom, a ustvari predstavljaju kanale preko kojih deluju demoni.

Demoni preko okultista deluju tako što saopštavaju klijentima tačne informacije iz njihove prošlosti, čime ovi bivaju fascinirani. U pitanju su detalji iz života koje samo pomenuti ljudi znaju, a pošto oni nisu upoznati sa postojanjem duhovnih bića (demoni), onda veruju da niko drugi nije upoznat sa tim detaljima. Pošto demoni postoje od stvaranja sveta, oni poznaju svaki detalj života svakog čoveka i lako mogu da kažu okultisti informacije kojima će klijenti biti fascinirani.

Pošto informacija dolazi od demoni, okultisti mogu da razgovaraju sa klijentom preko telefona, dakle da ga fizički ne vide, pa da mu opet daju tačne informacije. Najčešće su u pitanju informacije o privatnom životu ili bolesti klijenta i nekog njegovog člana porodice.

Na taj način, naivni klijenti počinju slepo da veruju okultisti i da u životu primenjuju

sve njegove „savete”. U pitanju su najčešće bizarni i suludi „saveti” koje klijenti bezpogovorno prihvataju. U početku oni veoma često osećaju „poboljšanje”, jer najpre demoni deluju na njih tako da se osećaju bolje. Međutim, ubrzo dolazi do naglog pogoršanja zdravlja, sa povremenim periodima „poboljšanja”. Na taj način demoni deluju na psihi čoveka kao što deluje droga - kratkotrajno olakšanje koje je praćeno strahovitim duhovnim slomom.

Često kada demonizovani ljudi dolaze kod okultista, demoni se privremeno povuku od svojih žrtvi tako da ovi osećaju poboljšanje, a svoju zahvalnost upućuju okultisti, o čemu obaveštavaju sve svoje prijatelje i rodbinu. Na taj način se pravi reklama okultistima i sve veći broj ljudi dolazi kod njih i biva izložen delovanju demona. Naravno, eventualna „poboljšanja” traju kratko i često se završavaju smrtonosnim ishodom, kada demon stavi čoveka u tako teško psihičko stanje da na kraju uspe da ga ubedi da izvrši samoubistvo.

Treba reći da se u svim tim slučajevima Bog bori za čoveka i na razne načine pokušava da ga odvoji od okultiste i demona, ali da mnogi to odbacuju.

Posebnu vrstu demonske prevare predstavljaju „lažna isceljenja”, kada „iscelitelji” koriste drevne istočnjačke veštine „iscelenja” (prizivanja demona), kao što su akupunktura, akupresura, homeopatija, iridologija, refleksologija, bioenergija i dr.⁴⁴ Ono što je astrologu natalna karta, to su lažnim isceliteljima gore pomenute tehnike. Njima se naivnom narodu predočava „ozbiljna nauka” kojom se okultisti navodno bave. Da ponovimo, u najvećem broju slučajeva okultisti nisu svesni da su sredstvo preko kojih demoni manipulišu ljudima, već zaista veruju da imaju „dar od Boga” i da „rade za Boga”. (Za više informacija o lažnim iscelenjima preporučujemo knjigu „Mistična medicina”).

Još jedan oblik demonske manipulacije ljudima, koji postaje sve učestaliji, jeste navodna pojava vanzemaljaca. U pitanju je

pojava svetlećih i drugih predmeta širom sveta koji fasciniraju ljude. U pitanju je klasično delo demona. Najčešći oblik vidljivog prikazivanja demona je u obliku svetlosti ili svetlećeg bića.

Postoje i mnogi drugi oblici demonskog delovanja, i oni su uglavnom povezani sa natprirodnim fenomenima. Nekada su to neobične pojave u prirodi (krugovi u žitu, neobične građevine kao Stounhendž i sl.), a nekada neobične „moći” pojedinaca (pomeranje predmeta pogledom, privlačenje teških predmeta uz svoje telo, hodanje po vatri, bušenje tela bez osećanja bola, otpornost čoveka na visoki napon i sl.).

Sloboda ili ropstvo

Velika većina ljudi je do pre samo nekoliko decenija živela u prirodi, na selu. Još uvek su živi mnogi koji svedoče kako su na svom seoskom imanju porodice mogle da proizvedu sve što im je bilo potrebno za život. Doslovno sve - od hrane, odeće,

obuće, pa do sredstava za higijenu, prevoz i proizvodnju potrebnih dobara. Jedina stvar koja se kupovala bila je droga: rafinirani šećer, kafa i sl.

Brojni primeri ljudi koji žive u prirodnom ambijentu, potpuno nezavisno od sistema, potvrđuju Božju tvrdnju da čovek može da bude slobodan, da niko ne može da ga ucenjuje, a da je u takvom slobodnom okruženju moguće podizati porodicu i vaspitavati decu koja će postati čovekovi najbolji prijatelji.

Najbolji primer za to su naši preci koji su za vreme turske okupacije čuvali slobodu živeći izvan gradova, daleko od greha i nemoral. Da su u takvom ambijentu imali sve što im je bilo potrebno za život svedoči veliki broj njihove dece, kao i njihovo duhovno i fizičko zdravlje koje je bilo na vrlo visokom nivou. Kolika je ljubav i zajedništvo postojalo u porodici, svedoči veliki broj primera kada su roditelji davali svojoj deci imena po imenima svojih roditelja (unuk dobije ime po dedi), što pokazuje

koliko su se ljudi ponosili svojim roditeljima.

U isto vreme, veliki broj ljudi je napuštao sela i život u prirodi zbog „lagodnijeg” života u gradovima, gde im je bila ponuđena „državna služba”, odnosno ropstvo umotano u privremenu materijalnu raskoš. Na taj način su ljudi postajali potpuno zavisni od poslodavca (vladara). Hrana, odeća, način života, vaspitanje dece, pa čak zdravlje i život čoveka zavisilo je od poslodavca. Neminovna posledica života u gradovima je bila i velika moralna dekadencija, naročito u poslednjih sto godina, jer se vladavina nad narodom svela na manipulaciju masom i terorom nad neposlušnima. U tom slučaju, onaj ko je zaposlen (rob) mora da izvršava svako naređenje poslodavca da ne bi izgubio posao i izgubio „privilegije”.

Kako vreme odmiče, manipulacija ljudima je sve veća, a teror nad svakim oblikom moralnog ponašanja se pogoršava, tako da se u današnje vreme od zaposlenih ljudi (robova) traži čak da hapse najuglednije i

najmoralnije ljude u državi, da ih zlostavljaju i osuđuju na višegodišnje zatvorske kazne, da izmanipulisanom narodu pod parolom „zdravlja” prodaju otrove svih vrsta, kao i da zakonskim putem prisiljavaju roditelje da svoju decu daju u „škole” u kojima se deca zaglupljuju i uče svim oblicima nemoralna, tako da nakon završene škole postaju najveći neprijatelji svojim roditeljima i potpuno nesposobni za bilo kakav samostalan rad. Na taj način svaka nova generacija robova postaje sve nemoralnija i spremnija na izvršenje sve gorih zahteva svojih poslodavaca.

Kao što vidimo, gubitak slobode povlači za sobom gubitak dostojanstva (Božjeg obličja koje je dato svakom čoveku), odnosno sklonost ka svakom obliku nemoralnog i destruktivnog ponašanja da bi se zadovoljile osnovne fiziološke potrebe (stan, hrana, odeća).

Ukoliko bismo pitali bilo kog roba:

- Zašto ljudima prodaješ drogu i otrov?
- Zašto varaš i kradeš ljude?

- Zašto hapsiš nevinog čoveka?
- Zašto šalješ na robiju nevinog čoveka?
- Zašto ubijaš nevinog čoveka?

Odgovor će biti uvek isti: „Moram da prehranim sebe i porodicu.” Neki će pokušati da se opravdaju rečima: „Pa to svi rade”, a najokoreliji će reći: „Šta me briga za druge.”

Dakle, čovek koji nije u stanju da samostalno obezbedi sebi sve što mu je potrebno za život, nego zavisi od drugih (poslodavca, državnog sistema...) jednostavno ne može da učestvuje u projektu stvaranja dobrih ljudi, niti da ima zdravu porodicu, i da povećava i širi krug iskrenih prijatelja. Takav čovek (rob) je preokupiran trčanjem za bezvrednim materijalnim bogatstvima, ispunjavanjem želja svojih poslodavaca, i nema vremena za sebe i svoje bližnje. Posledica su bolest i raspad sistema.

Religiozna (teokratska) država

Viši oblik kvalitetnog i pobožnog života je kada moralni ljudi mogu da žive i formiraju porodice u državi u kojoj su na snazi Božji zakoni. Takve države su bile retke tokom istorije, ali su postojale. Pre oko 3.500 godina postojala je država Izrael u kojoj se živelo po Božjim zakonima. U to vreme država je bila najveća, upravo iz razloga što se u njoj primenjivao Božji zakon. U Bibliji se kaže: „Car presto svoj utvrđuje pravdom.”⁴⁵

U religioznoj državi su na snazi zakoni koji podstiču stvaranje zdravih i moralnih ljudi, jake porodice i svega drugog što je neophodno za ostvarenje tog cilja. U isto vreme, sankcionišu se svi oblici nemoralna u skladu sa zakonima koje je Bog dao preko Mojsija.

Skupština. Religiozna država funkcioniše tako što se Božji zakoni primenjuju preko skupština koje su nekada postojale u svakom selu i manjoj zajednici ljudi. U savre-

menom društvu, skupština bi postojala na nivou mesne zajednice.

Skupština funkcionise po principu vojne jedinice, koja je deo armije (države). Radu skupštine mogu da prisustvuju svi punoletni muškarci, ali u njenom radu aktivno mogu da učestvuju samo muškarci koji su svojim životom i ponašanjem potvrdili da su u stanju da brinu o sebi i svojoj porodici, ili su deo ugledne i moralne porodice.

Skupština bira starešine nad 10, 50, 100 i 1.000 muškaraca, baš kao prava ratna formacija. Stanovnici religiozne države su svesni da se protiv čoveka vodi surov rat koji vode Sotona i njegovi sledbenici i zato je potrebno da država bude uređena kao ratna formacija da bi se stanovnici zaštitili najpre od duhovnog i intelektualnog, a zatim od fizičkog porobljavanja.

Izabrane starešine su ujedno i sudije u državi i imaju ovlašćenja nad ljudima kojima su nadređeni u slučaju da dođe do kršenja zakona. Iz tog razloga sve starešine, kao i

stanovnici države, trebaju biti upoznati sa Božjim zakonom.

Kao što smo napomenuli, jedna od glavnih osobina starešina, odnosno sudija, jeste da poznaju Božji zakon i da su u stanju da ga primenjuju u praksi. Poznavanje Božjih zakona i njihova primena u praksi je uslov opstanka religiozne države, baš kao što je poznavanje zakona zdravlja i njihova primena u praksi uslov opstanka života i zdravlja čoveka.

Često su ljudi dobro poznavali Božji zakon, ali su bili nesposobni da ga primenjuju u praksi jer su bili slabog karaktera. U tom slučaju su starešine i sudije bili ljudi koji su malo slabije poznavali Božji zakon, ali su bili odlučni i beskompromisni u njihovoj primeni. Prilikom donošenja odluka oni su se često puta savetovali sa osobama za koje su smatrali da dobro poznaju Božji zakon. (Da ponovimo i naglasimo da se pod „Božjim zakonom” podrazumeva Mojsijevo petoknjižje poznato pod imenom „Učenje”).

Kao što možemo videti, u religioznoj državi religija je usko i neodvojivo povezana sa državom. Bez religije (povezivanja sa Bogom) nije moguće da funkcioniše ni pojedinac, ni porodica, a kamoli država. Najvažnija funkcija države jeste da stvori ambijent u kojem će ljudi moći da nauče Božji zakon i principe srećnog i slobodnog života koji iz toga proističu.

U religioznoj državi obrazovanje dece je u domenu porodice, gde deca uče od roditelja osnovne stvari o moralu, Božjim zakonima, radu i životu uopšte. Država preko starešina samo nadgleda takvu vrstu obrazovanja. Na taj način su svaki pojedinac i porodica „Hram Svetog Duha”, u kojem Bog na poseban način deluje na ljude i vodi i oplemenjuje njihov život. Skupština je takođe jedna vrsta „Božjeg Hrama” ili „Hrama Svetog Duha”, jer skupštinu vode najpobožniji, najmoralniji i najsposobniji ljudi, a teme kojima se skupština bavi su upravo primena Božjih zakona u svakod-

nevnom životu pojedinca, porodice i države, a u cilju njihovog jačanja i napretka.

U posebnim prilikama, Bog traži od ljudi da Mu naprave poseban Hram u kojem će se vršiti posebna služba koja bi ljude trebala da podseća na Božji Plan Spasenja i Božja obećanja vezano za očišćenje naše planete od greha i smrti. Bog je samo jednom u istoriji tražio od ljudi da Mu saznaju Hram, i to pre oko 3.000 godina u Izraelu, u Jerusalimu, za vreme vladavine cara Solomona.

Važno je istaći da su se u Božjem Hramu u Jerusalimu veoma retko dešavala natprirodna Božja čuda. Prilikom završetka izgradnje Hrama, Bog je na poseban način, u oblaku dima, bio prisutan u Hramu na očigled svih prisutnih ljudi. Kasnije se desio slučaj da je Bog vatrom sa neba ubio dvojicu neposlušnih sveštenika. Takođe, u veoma retkim slučajevima, kada starešine nisu mogle da reše neki problem, dolazilo se kod prvosveštenika koji je upućivao mo-

litve Bogu i savetovao starešine i sudije šta da rade.

Iz Božje perspektive, najveće čudo u kojem On učestvuje jeste čudo promene ljudskog karaktera - kad loš čovek postane dobar, a to je čudo u čovekovom srcu koje drugi primećuju u promeni ponašanja osobe. To je čudo kada lenjivac postane vredan čovek, kada rob postane slobodan čovek, kada lopov prestane da krade i sl. Dakle, natprirodna Božja čuda su uglavnom vezana za promenu čovekovog srca. Takođe, Bog se na čudesan način meša u tok ljudske istorije i vodi je, što mogu da vide samo oni koji imaju znanje o Bogu i iskustvo sa Bogom u svom životu.

Sa druge strane, Sotona i demoni se trude da čine natprirodna čuda što češće i da na taj način fasciniraju ljude i privuku ih na svoju stranu, o čemu ćemo detaljnije govoriti u sledećem poglavlju. (Za više detalja o modelu religiozne države može se pogledati u našoj knjizi „Osnovi teokratije”).

Par zaključnih reči

Zakoni religije su jednostavni, a mogu se sažeti u dve reči: znanje i sloboda. Čovek je stvoren da živi i radi u prirodi, i to je ambijent koji mu najviše odgovara. Zato je potrebno da se od malih nogu uči da radi i osposobljava za život u prirodnom ambijentu, nezavisno od sistema (poslodavca, države). Sticanje znanja o životu i radu u prirodi su znanja od najvišeg značaja, jer predstavljaju preduslov za dostizanje slobode i očuvanje dostojanstva.

Najviši oblik znanja je sticanje mudrosti, odnosno sticanje znanja iz Biblije koja nam pomažu da upoznamo Boga i prepoznamo dobro od zla, a da stečena znanja o životu i radu primenimo za naše dobro i dobro porodice i prijatelja.

Ukoliko bismo želeli da u najkraćim crtama opišemo život srećnog i uspešnog čoveka, kojem bi trebao da teži svaki čovek, to bi izgledalo ovako:

- odrastanje u prirodnom ambijentu, u okviru moralne i pobožne porodice
- učenje od malih nogu zakonima morala i pobožnosti zasnovanih na Bibliji, kao i sticanje znanja o životu i radu u prirodnom ambijentu, nezavisno od sistema
- čuvanje polne čistote i osposobljavanje za ulazak u brak
- ulazak u brak uz preporuku starijih, iskusnijih i pobožnijih ljudi, a zatim stvaranje jake porodice sa puno dece gde su na okupu sve generacije (sin, unuk, praunuk...), što podrazumeva život u jednoj ili više kuća na istom imanju.
- briga o roditeljima i deci, i osposobljavanje novih generacija da preuzmu odgovornost za brigu i vođenje porodice (što podrazumeva vođenje poslova od kojih se porodica izdržava).
- spremnost da se žrtvuje na svaki način, uključujući i polaganje ovozemaljskog života zarad očuvanja slobode i dostojanstva
- zdrav život do duboke starosti (ukoliko ne dođe do žrtvovanja za dobrobit bližnjih, kada se prevremeno prekida ovozemaljski

život). Zdrav i pobožan čovek je stalno aktivan, a onda, u dubokoj starosti, nakon završenih dnevnih obaveza, pozdravlja se sa svojim bližnjima iz porodice, odlazi da legne i „zaspi” (umre) - bez bola i muke.

Važno je zapaziti da je Bog čoveku dao tako velike potencijale, da bez obzira koliko je neko moralno posrnuo, narušio zdravlje ili ne poseduje znanja o životu i radu, upornim radom za veoma kratko vreme može da nadoknadi sve što je propustio (najčešće ne njegovom krivicom) i da ostvari najveće domete sreće u životu.

ZAKONI SATANIZMA

Kao što smo rekli, religija je koncept za stvaranje dobrih ljudi, a proces suprotan religiji zovemo „satanizam” - koji predstavlja proces uništenja čoveka.

Teško je zdravom ljudskom umu da zamisli da postoji neko kome je zadovoljstvo da ljude muči i ubija na najsuroviji način, da postoji neko ko uživa u ljudskoj patnji, i ko funkcioniše po principu - „što veća ljudska patnja i bol, i što suroviji zločin - to veće zadovoljstvo”.

Bog nas u Bibliji obaveštava o postojanju velikog broja bića koja su toliko moralno degradirala, da su se pretvorila u čudovišta kojima je glavni cilj da izazovu što veću ljudsku patnju i bol. U pitanju su duhovna bića, odnosno anđeli koji su u pobuni protiv Boga, o kojima smo već govorili. So-

tona i demoni prosto uživaju da povrede Boga tako što će povrediti i poniziti Njegova stvorenja - ljude.

Kao što smo rekli, ljudi su potpuno zaštićeni od delovanja demona ukoliko se drže Božjih zakona. Kršenjem Božjih zakona (moralnih zakona datih u Mojsijevom petoknjžju) demoni polažu pravo na čoveka i mogu da ga povrede ili da manipulišu sa njim. Ukoliko se čovek ne vrati sa zlog puta, postaje sve više pod uticajem demona tako da u jednom trenutku može da postane potpuno opsednut demonima i moćno oruđe u njihovim rukama za uništavanje drugih ljudi, i da mu to postane zadovoljstvo (zapazimo da čovek može da se navikne na svaki oblik destruktivnog ponašanja ako ga više puta ponavlja).

Bog je privremeno dopustio delovanje Sotone i demona zbog mnogih ljudi koji se još nisu opredelili na koju će stranu (Božju ili onu drugu), tako da pošto još postoji šansa za mnoge da se okrenu na Božju

stranu Bog dopušta da istorija zla traje još jedan kratak period.

Vrlo je važno istaći da Sotoni i demonima nije cilj da oni lično ubiju čoveka, ili da ga ubiju preko svojih ljudi - jer na taj način Sotona i demoni bivaju pobeđeni. Sotona će pobediti čoveka ako uspe da ga nagovori, ili ako uspe da ga prisili da živi nemoralno i da ga odvoji od Boga, odnosno da ubedi čoveka da sam sebi oduzme život nezdravim i destruktivnim životom. U tom slučaju čovek je sam odgovoran za svoje odvajanje od Boga i biće uništen za večnost, a Sotona i demoni neće imati odgovornost pred Bogom za njihovo stradanje.

Veoma je važno da razumemo pravni poredak u svemiru, i zakone po kojima će Bog suditi (ti zakoni su dati u Bibliji). Sotona i demoni će na kraju istorije izaći na Božji sud i odgovarati samo zbog onih ljudi koji su pretrpeli bol i patnju, a koji su prešli na Božju stranu i ostali na njoj sve do svoje ovozemaljske smrti. Na osnovu Božjeg Plana Spasenja Isus je svojom smrću dao

otkup za sve grehe, ali samo onih ljudi koji stanu na Božju stranu. Generalno, Bog je preko Isusa ponudio otkup od greha i smrti svim ljudima, ali neće svi to prihvatiti.

Matematički govoreći, Božja kazna za Sotonu i demone će biti onoliko velika koliko se ljudi okrene na Božju stranu. Iz tog razloga Sotona primenjuje posebne tehnike manipulacije ljudima. Ukoliko vidi da ne postoji mogućnost da čoveka pridobije za sebe i ukoliko takav pojedinac svojim životom pozitivno deluje na društvo, Sotona će najpre pokušati da ga kompromituje. On neće pokušati da odmah ubije takvog čoveka jer zna da bi to izazvalo opravdan gnev velikog broja ljudi sa kojima manipuliše, a koji još nisu u potpunosti pod njegovom kontrolom. Sotona pokušava sa likvidacijom pojedinaca ili čitavih naroda samo kada zaključi da ne postoji mogućnost da ih kompromituje, niti da izoluje njihov uticaj u društvu.

Razvoj satanizma tokom istorije

Istorija ljudskog društva je pokazala da su ljudi tokom vremena postajali sve gori i gori, tako da je broj onih koji prihvataju sotonske zakone postajao sve veći. Pojedini ljudi, koji su se na poseban način povezali sa Sotonom i demonima, osnovali su tajna društva preko kojih su uspeli da stave pod kontrolu sve uticajne svetske institucije u skoro celom svetu, i da preko njih nametnu sotonske zakone skoro celom čovečanstvu preko državnih institucija.

Na kraju prethodnog poglavlja dali smo kratak prikaz života čoveka koji živi po Božjim zakonima, od rođenja pa sve do smrti. U nastavku ćemo analizirati život čoveka koji živi po satanskim zakonima, odnosno prikaz života kakav bi Sotona i demoni želeli da pruže svakom čoveku, i oko čega ulažu sve svoje napore.

Odrastanje u neprirodnom ambijentu.

Čovek nastaje začecem u utrobi majke. U

velikom broju slučajeva deca se začinju neplanirano. Naime, mladi ljudi, koji nisu u braku, željni telesnog zadovoljstva bez obzira na posledice, začnu dete koje se veoma često ubije u procesu abortusa kao oblik „neželjene trudnoće”, koji je na žalost zakonom dozvoljen u skoro svim zemljama sveta.

Ako se dete ne ubije abortusom, Sotona i demoni se trude da mu stvore što neprijatniji ambijent u majčinoj utrobi. Svedoci smo bezbrojnih primera trudnih žena koje puše duvan, konzumiraju alkohol i druge narkotike, nezdravo žive, tako da je broj obolelih beba u dramatičnom porastu. Ako tome dodamo veliku nebrigu očeva o majkama svoje dece, onda dobijamo sliku bolesne majke o kojoj niko ne brine. Upravo je to ono što Sotona želi i što se trudi da prikaže kao nešto pozitivno, kao oblik „ženine slobode” (da radi šta hoće). Krajnji cilj Sotone je da ubije što više beba, i da što manje ljudi živi na našoj planeti.

U isto vreme, pobožne devojke koje ulaze u brak pažljivim odabirom bračnog druga, i uz konsultovanje starijih i iskusnijih, sa željom da imaju puno dece, prikazuju se od strane Sotone i demona (i njihovih sledbenika) kao primitivne i zaostale osobe, ili kao „mašine za rađanje dece”, pošto su odbacile „karijeru” i „uživanja” u robovlasničkom sotonskom društvu.

Ukoliko dete preživi u majčinoj utrobi i dođe na ovaj svet, Sotona ga dočekuje sa svojim „dželatima u belom”, takozvanim „lekarima”, koji detetu, odmah nakon rođenja, ubrizgavaju otrove napravljene od gnoja bolesnih krava, svinja i drugih životinja. Ovaj oblik trovanja dece Sotona je nazvao „imunizacija” ili „vakcinacija”, uz objašnjenje da kada razblažen otrov preko vakcine uđe u čovekov organizam on podstiče rad imunog sistema i stvara antitela za odbranu u slučaju da izazivači bolesti napadnu organizam.

Posledice vakcinacije su stravične. Bolesti kod dece, kao što je autizam, nisu postojale

dok se vakcine nisu uvele u masovnu upotrebu sredinom 20. veka. Broj autistične dece, i druge dece obolele od raznih degenerativnih bolesti, rapidno raste kako se povećava broj vakcina koje deca dobijaju. Tako je u Americi 1989. godine bio jedan slučaj autizma na 2500 dece. Danas u Americi imamo jedan slučaj autizma na 166 dece, dok u isto vreme svako šesto dete ima neki poremećaj blizak autizmu, kao što su mucanje i hiperaktivnost.¹

Dakle, uvođenjem vakcinacije u masovnu upotrebu rapidno je skočio broj raznih oboljenja kod dece, dok u isto vreme, populacije koje žive u prirodi i koje ne vakcinišu svoju decu, kao što su Amiši u Americi, nemaju slučajeve autizma i drugih oboljenja kod dece.

Zaglupljivanje i trovanje čoveka od malih nogu

Ukoliko dete preživi porođaj i vakcinaciju, Sotona priprema čitavu paletu metoda za

duhovno i fizičko trovanje. Čest je slučaj da majka ostavi dete državi na brigu, uz nezainteresovanost oca, tako da dete odrasta u sirotištu. Pošto je jedna od glavnih fizioloških potreba deteta roditeljska ljubav, dete u ovakvim slučajevima često odrasta lišeno prave ljubavi, što se negativno odražava na njegovo zdravlje.

U slučaju da dete živi sa roditeljima, Sotona se trudi da roditelje odvuče što dalje od deteta, a da se detetom bavi obdanište ili neko drugi ko za novac glumi roditelja. Takođe, u konceptu uništenja čoveka veoma je važno da se dete u početku ne hrani majčinim mlekom, nego veštačkom hranom punom štetnih aditiva i konzervanasa.

Većina dece danas odrasta u gradovima, gledajući po ceo dan televizor, koji je postao najpopularnija dadilja u savremenom svetu. Istraživanja pokazuju da se najviše nasilnih scena prikazuje upravo u programima za decu.²

Kako odrastaju, deca se odmah uključuju u neki od takmičarskih sportova gde se

pod plaštom fizičkog zdravlja narušava njihovo duhovno zdravlje. U okviru takmičarskog sporta Sotona je uključio fizičko i mentalno iscrpljivanje i konzumiranje štetnih stimulativnih sredstava.

Takođe, čim deca postanu polno zrela, agresivno se podstiču da ulaze u predbračne seksualne odnose. Satanistički simbol muškosti je da se promeni što veći broj žena, a satanistički simbol ženstvenosti je da se bude što pohotniji i izazovniji seksualni objekat, po ugledu na prostitutke iz izloga javnih kuća. Na taj način se ponašanje iz javnih kuća prenelo na ulice i u svakodnevni život.

Istraživanja kod mladih ljudi pokazuju da je raskid sa partnerom jedan od najtežih oblika povređivanja čoveka,³ a upravo takav vid stresa i duhovnih povreda nastaje kao posledica satanističkog koncepta „seksualne revolucije”, odnosno nepoštovanja institucije braka.

Satanistički sistem obrazovanja je na žalost ozakonjen u skoro svim zemljama sveta, a

prema tim zakonima roditelji su obavezni da svoju decu šalju u ateističke državne škole gde se deca uče svim oblicima nemoralna i poroka. Glavne osobine savremenih ateističkih škola su potpuno odsustvo discipline, bezosećajnost nastavnika za pitanja morala, i maltretiranje dece da uče napamet (bubaju) informacije koje im nika-da neće trebati u životu. Takođe, temeljna doktrina koju uče sva deca u školama jeste da Bog ne postoji, preko teorije evolucije, i da je svet nastao slučajno, što dalje znači da ne postoje apsolutna moralna načela i da se pitanje morala utvrđuje „glasanjem na izborima”.

I dok bi se božanski koncept obrazovanja i vaspitanja mogao sažeti u rečima „Biblija i rad”, sotonsko obrazovanje karakterišu upravo suprotno teze: „Bog ne postoji, bu-di nesposoban da radiš.”

Na kraju završenog školovanja (zaglupli-
vanja), Sotona organizuje dugotrajne apla-
uze i mnoštvo pohvala svršenim đacima,
iako sa stečenim diplomama ne mogu ništa

da rade, jer ništa nisu naučili da rade. Ostaje im mogućnost da nastave da se zaglupljuju na nekom od ateističkih fakulteta ili da kao prosjaci mole po biroima za zapošljavanje da ih neko zaposli da rade za bednu platu.

Oni koji nastave zaglupljivanje na ateističkim fakultetima najviše što mogu jeste da dostignu status „visoko razvijenog roba” i da možda dobiju posao kao „stručnjaci” u nekoj firmi - posao koji na poseban način oduzima dušu čoveku - posao na određeno vreme (dok ne nastupi „kriza”), u sistemu koji uništava čoveka i porodicu, i gde se nema vremena ni za spavanje.

Ne treba zaboraviti da je deo svakog ateističkog fakulteta i „studentski klub” u kojem se mladi podstiču na konzumiranje alkohola i droge, ulaženje u predbračne odnose, slušanje destruktivne muzike i druge oblike duhovnog i fizičkog sakaćenja. Takođe, za mlade se svakodnevno organizuju „rok koncerti” i „muzički festivali”,

koji predstavljaju najvulgarniju promociju satanizma, narkomanije i destrukcije.

Onesposobljavanje za brak

Kao što smo rekli, proces zaljubljivanja i ulaska u predbračne odnose je jedan od najmoćnih sotonskih mehanizama za razaranje čovekovog bića i uništavanje njegovog zdravlja. Kroz takav destruktivan način ponašanja, osoba se duhovno ponižava i onesposobljava da jednog dana bude deo zdrave porodice i dobar roditelj zdrave dece.

U sotonskom sistemu vrednosti brak i porodica su nazadne pojave koje treba izbeći po svaku cenu, dok su razvrat, kurvarstvo i seksualne perverzije svih vrsta vrlo poželjne i predstavljaju jedan od vodećih izvora (satanskog) zadovoljstva. U tom smeru razvijene su posebne tehnike uništenja čovekovog duhovnog bića kroz pornografiju, koja je sada dostupna na svakom kiosku i putem interneta, a koja predstavlja promo-

ciju satanističkih rituala koji su sastavni deo svake satanske crkve. Prinošenje žrtava, konzumiranje droge i orgije predstavljaju glavne delove svakog „bogoslužjenja” u satanskim crkvama, a to je upravo ono što se promovise celom čovečanstvu kao napredan stil života.

Razorenje braka

U slučaju da dvoje mladih odluči da uđe u brak i formira porodicu, Sotona se trudi da uništi takvu zajednicu da bi što više povredio oba supružnika, kao i da bi decu ostavio bez jednog ili oba roditelja. Takođe, kod supružnika se podstiče svaki mogući oblik sukoba sa svojim roditeljima, tako da roditelji supružnika bivaju razdvojeni od svoje dece jer „ne odgovaraju drugom supružniku”. Kao što smo napomenuli, istraživanja pokazuju da se više od polovine savremenih brakova raspada, a veliki procenat preostalih brakova teško funkcioniše.

Nebriga o deci

U slučaju da roditelji ostanu na okupu, Sotona ih podstiče da što više vremena provedu u sticanju materijalnih bogatstava, tako da se skoro i ne viđaju sa svojom decom. Deca tako bivaju prepuštena na milost i nemilost ulici, televiziji, ateističkom sistemu obrazovanja, pa se vremenom kidaju veze između roditelja i dece, i jedni i drugi postaju bezosećajni jedni za druge. Na taj način deca odrastaju u surovom svetu okružena satanističkom propagandom, tako da Bogu preostaje da se bori za njih u neprijateljskom okruženju delujući na njihovom savesti koliko god je to moguće, kao i stvaranjem okolnosti kojima će ih uputiti na pravi put i sačuvati od propasti.

U najvećem broju slučajeva ovakva deca postanu klasični robovi koji misle da je ispravno ono što Sotona objavi preko svojih medija i svojih „autoriteta” koje Sotona promovise kao „ljude od znanja”.

Nebriga o roditeljima

Zato što su propustili priliku da vaspitaju i obrazuju decu na dobar i pravilan način, roditelji doživljavaju samoću na posebno težak način jer ih deca napuštaju. Najveće poniženje za roditelje je kada život završavaju u staračkom domu, u samoći, što je neminovna posledica prihvatanja pogrešnog (satanskog) sistema vrednosti.

Bezosećajnost i nemilosrdnost

Ulagati u ljude - u porodicu i prijatelje, danas se smatra činom primitivizma i zaostalosti. „Žrtvovati se za nekog može samo budala”, moto je velike većine ljudi u ovom svetu, što pokazuje da su vođeni demonskim duhom. Ateistički sistem obrazovanja je ubedio ljude da je „čovjek čoveku vuk” i da „samo najjači preživljavaju”, tako da su „sva sredstva dozvoljena u borbi za preživljavanje”. Ljudi su prihvatili sotonско objašnjenje nastanka sveta predstav-

ljeno u Darwinovoj teoriji evolucije, tako da prihvataju da se ponašaju kao „visoko-razvijene životinje”.

Smrt u mukama

Retki su ljudi koji završavaju ovozemaljski život na prirodan način, bez velikih patnji, bolova i muka. Prihvatanjem sotonskih zakona čovek je stalno bolestan, depresivan, nervozan, nezadovoljan, a izlaz iz problema traži u sotonskim proizvodima - drogama - koji samo trenutno otklanjaju osećaj bola i patnje, a u isto još više narušavaju zdravlje.

Satanska država

Satanska država je ambijent u kojem su na snazi svi oblici destruktivnog delovanja i uništenja čoveka, koji su zakonski dozvoljeni i veoma često obavezni, a koji se agresivno promovišu preko medija, sistema obrazovanja i pravosuđa. Postojanje satanske države je posledica satanizacije po-

jedinaca i porodica, i to u tolikoj meri, da satanisti preuzimaju vlast u državi i sprovede uništenje ljudi na svim poljima.

Dakle, satanska država nastaje tako što se najpre uništavaju pojedinci i porodice, podsticanjem na destruktivan način života, a zatim cela država potpada pod okupaciju satanista.

Vrlo je zanimljivo zapaziti da je u procesu stvaranja satanske države Sotona primenio obrazac nastanka religiozne (teokratske) države, ali u suprotnom smeru. Bog je pre 3.500 godina formirao državu Izrael koja je trebala da bude videlo drugim narodima i državama da se okrenu Bogu. Izraelcima je tada rečeno: „Držite i izvršavajte ih (zakone i uredbе koje je On zapovedio) jer je to mudrost vaša i razum vaš pred svim narodima, koji će kad čuju sve ove zakone reći: ‘Samo je ovaj veliki narod - mudar i razuman narod’.”⁴

Na sličan način, Sotona formira satansku državu u kojoj ljudi žive destruktivno, a onda taj model života reklamira ostalim

narodima kao nešto pozitivno. Ljudi širom sveta trče glavom bez obzira i ulažu sve napore kako bi došli da žive u zemljama koje se odlikuju najvećim nemoralom i destrukcijom. Agresivna satanska reklama prikazuje destrukciju i nemoral kao nešto zabavno, napredno i progresivno, a ljudi bez adekvatnog vaspitanja i obrazovanja nasedaju na ovu propagandu kao muve bez glave.

Ono što takođe možemo videti jeste da je većina ljudi na Zemlji prihvatila zakone destrukcije kao nešto pozitivno i napredno, i tako danas imamo da su u SVIM državama sveta, manje ili više, na snazi zakoni destrukcije i uništenja čoveka. U nastavku ćemo nešto više reći o načinu nastanka i delovanju satanske države.

Faza fizičke okupacije. Važno je istaći da bez natprirodnog Božjeg delovanja nije moguće postojanje teokratske države. Praksa je pokazala da većina ljudi u svetu želi zlo i destrukciju, tako da manjina onih koji su na strani Boga može da bude zašti-

ćena od pomenute većine jedino na Božji natprirodan način.

U stara vremena, dok je moralna dekadencija bila manja, i dok razvoj tehnologije nije bio toliko veliki, potencijali nemoralnih ljudi su bili manji. Okupacija jedne države bila je teže izvodljiva jer je za jedan takav „poduhvat” bila potrebna velika vojska, dok su prirodne prepreke (brda, reke, kanjoni, uvale i dr.) i veštačke prepreke (veliki zidovi, rovovi i dr.) bile moćno sredstvo zaštite onih koji se brane. Razvojem tehnologije mogućnosti fizičkog porobljavanja su dramatično povećane. Razorne dalekometne rakete, avioni i drugo ubojito oružje postali su moćno sredstvo u rukama agresora.

Ukoliko bi neki mali narod, koji živi po Božjim zakonima, posedovao razorno i ubojito oružje (nuklearno i hemijsko), to opet ne bi bilo dovoljno da bude zaštita od napada agresora, jer i agresor poseduje isto takvo razorno oružje. Ali, ljudi opsednuti demonima ne znaju za strah i spremni su

na svaki oblik samoubilačkog delovanja da bi uništili sve ono što ima veze sa Bogom. Demonizovani agresor ne razmišlja da bi napad na malu Božju državu, koja poseduje nuklearno i biološko oružje, izazvao odmazdu te države, i da bi ogroman broj ljudi na strani agresora bio uništen. Ljudi koji su demonizovani jednostavno ne znaju racionalno da razmišljaju - oni su vođeni demonskim duhom i kao hipnotisani idu da unište sve što ima veze sa Bogom bez obzira na posledice. Demoni su ih ionako ubedili da nakon smrti „idu u raj” gde ih čekaju „sve vrste uživanja”.

Ovde je važno istaći da velika većina onih koji su na strani destrukcije i nemorala zaista veruje da služi Bogu. Njima ne pada na pamet da su slepo oruđe u rukama Sotone i demona. Najpoznatiji satanistički pisci o tome otvoreno govore u svojoj literaturi - da ogromna većina sledbenika Sotone ne zna pravu pozadinu onoga što rade.⁵ I upravo je to najveća sotonska prevara - da opsedne ljude da rade za njega, da uništa-

vaju sebe i druge oko sebe, a da veruju da rade za Boga Stvoritelja - i da se pozivaju na Bibliju.

Tokom istorije postojali su retki slučajevi postojanja teokratske države - da spomenemo državu Izrael u vreme Mojsija pa sve do Solomona.

Narodi koji su bili pod dejstvom demona uvek su želeli da uništavaju i okupiraju druge narode. Bog je postavljao okolnosti koje su uvek išle na ruku narodima koji su se odlikovali sa više morala i pobožnosti. U slučaju da narod koji je moralniji bude okupiran (zbog svojih grehova) od strane naroda koji je okoreliji u grehu, postojala je mogućnost da se pobedi okupator koji je u tom trenutku fizički jači i superiorniji. Pobjeda se ostvarivala moralnim načinom života. Kada bi se narod okretao Bogu i Njegovom zakonu, Bog bi stvorio okolnosti da se okupator protera.

Setimo se propasti velikih imperija - Vavilonske, Medo-persijske, Grčke i Rimske.

Sve te imperije su propadale jer su živele nemoralno i razvratno.

Ono što je veoma važno istaći jeste odgovor na pitanje: Ko je preživio propast ovih imperija? Preživeli su samo oni koji su se držali Božjih zakona, što znači oni koji su ulagali u porodicu i prijatelje, oni koji su bili osposobljeni za život u prirodnom ambijentu, nezavisno od sistema, tako da propadanje sistema nije bitno uticalo na njihov život.

Propast nemoralne države su naročito osetili oni koji su bili deo tog nemoralnog sistema, jer su sa padom države izgubili sve privilegije koje su imali, i tako su ostali na cedilu - nesposobni da žive na prirodan i moralan način.

Dakle, svaka fizička okupacija od strane nemoralnog okupatora ima svoj kraj - pre ili kasnije - jer je satanizam koncept koji sam sebe uništava. Oni koji se zateknu u nemoralnoj državi potrebno je da žive u prirodnom ambijentu, nezavisno od sis-

tema, u skladu sa Božjim zakonima, i da budu strpljivi.

Faza duhovne okupacije. U većini slučajeva okupirani narod prihvati zakone koje nameće okupator tako da se moralna dekadencija naroda ubrzava. Većina ljudi u svetu prihvata primamljive pozive neprijatelja koji ih poziva da napuste svoja vekovna ognjišta u prirodnom ambijentu i da dođu da žive u gradove koji im pružaju „velike mogućnosti”. Na taj način, kao ovce koje se vode na klanje, ljudi dolaze pod nož Sotoni. Oni postaju potpuno zavisni od neprijatelja koji je maskiran u obličje dobrotvora. Hrana, odeća, obuća, krov nad glavom, grejanje, vodosnabdevanje i sve drugo nalazi se pod kontrolom „dobrotvora”, odnosno okupatora.

I kao što naivčina skače od sreće kada igra prvu partiju pokera sa profesionalcima koji ga puštaju da dobija, da bi mu ubrzo oduzeli sve što ima, tako i velike reke naivnih ljudi bivaju fascinirani „čarima velegrada”,

nesvesni da im se u njemu sprema crna pogibija.

Okupacija ljudskog uma je mnogo teža od fizičke okupacije. Mnogo je lakše robijašu u zatvoru koji je mentalno zdrav, nego duhovno zatrovanom i indoktriniranom čoveku koji slobodno šeta ulicom. Jedino čovek zdravog razuma može da rešava probleme sa kojima se suočava i da kvalitetno živi, bez obzira na okolnosti, pa makar to bila situacija zatvorenika u najtežem zatvoru. Život osobe koja je rob zabluda i pod dejstvom demona predstavlja najveći horor koji čoveka može da zadesi. To pokazuje život savremenih ljudi u zapadnom svetu koji masovno oboljevaju od depresije, ludila, paničnih napada i gde su stope samoubistva poprimile razmere epidemije.

Odvojen od Boga i prirode čovek se nalazi potpuno nezaštićen od smrtonosnih rafala kojima ga Sotona zasipa. U pitanju su „rafali” lažnih informacija i poroka koji se ljudima prikazuju kao nešto lepo, zabavno i napredno. Konzumiranje duvana, alkohola

i težih oblika narkotika, kao i svi oblici kurvarstva i seksualnih perverzija prikazuju se kao „zabava” i „provod”. Siledžijstvo, razbojništvo, nasilništvo i nemilosrdnost prikazuju se kao vrline koje krase „prave muškarce”, dok se raskalašnost, prostitucija i nezainteresovanost za decu i porodicu prikazuju kao vrline „dama” i „naprednih žena”.

Praksa je bezbroj puta pokazala da kada, na primer, ljudi iz moralno zdravijih država Istočne Evrope dođu na „privremeni rad” (čitaj „večni rad”) u zemlje najvećeg nemoral (zapadne zemlje) njihova deca, koja se tamo rode, i koja pohađaju zapadnjačke škole i odrastaju u nemoralnom ambijentu, u potpunosti gube lik svojih očeva i dedova, i postaju identične kopije duhovno razorenih robota u ljudskom obličju iz država u kojima su rođeni. Njihova propast je nepovratna i veoma su retki slučajevi ljudi koji su prošli ispiranje mozgov u takvim zemljama, da su na kraju ipak prešli na Božju stranu.

Prema prirodnom zakonu, satanističke države su osuđene na propast i odumiranje, baš kao i velike nemoralne imperije koje su propale pre njih. U slučaju savremenih satanističkih država, one stalno dobijaju „svežu krv” (novu radnu snagu) iz moralno zdravijih država Istočne Evrope i zemalja Trećeg Sveta, tako da se propast satanističkih država privremeno odlaže.

U isto vreme, čak i države koje su do skoro držale, koliko toliko, do morala, prihvataju satanističke zakone koji se agresivno promovišu u svetu, tako da celo čovečanstvo neminovno upada u stanje velike krize kakva nije postojala u novijoj svetskoj istoriji. U pitanju je kriza morala, a ne ekonomska ili kriza neke druge vrste, iako satanisti, preko svojih medija, veoma uspešno uveravaju naivne ljude da je uzrok problema „lako rešiv” i da će do rešenja brzo doći. Na taj način se narodi još dublje zakopavaju u jamu u kojoj će biti smrtno zatrpani.

Faza potpune satanizacije čovečanstva.
Razvojem tehnologije satanisti su dobili

ogromne mogućnosti za nasilno nametanje svih oblika satanizma narodima i državama koji nisu u potpunosti satanizovani, ali su odvojeni od Boga.

U stara vremena, najnemoralniji ljudi su bili opsedani demonima na poseban način tako što su demoni pred njima činili razne vrste natprirodnih fenomena, kao što su: pomeranje predmeta, stvaranje svetlećih objekata, izazivanje pojave vatre i slično, a osobama koje su opsedali, demoni su davali posebne natprirodne mogućnosti kao što su hodanje po vatri, bušenje tela bez osećaja bola i sl. U državama gde su ljudi, koliko-toliko držali do morala, ovakvi demonizovani ljudi su bili pritvarani i lečeni, ili često likvidirani, dok su u mnogim drugim državama ovakve demonizovane osobe nazivane „guruima”, „vračevima”, „božjim ljudima” i sl, i imali su visok status u društvu, pa čak i kao savetnici vladara.

Pojavom hrišćanstva, biblijska načela su postala lakše dostupna svim ljudima sveta, tako da su u mnogim državama satanisti

bili sankcionisani. Iz tog razloga, satanisti su počeli da se okupljaju u tajnim društvima i da vrbuju u svoje redove najsposobnije i najuticajnije ljude kojima nije mnogo stalo do morala. Uz pomoć demona, ovi ljudi su postali veoma uspešni bankari, trgovci, lekari, advokati i dr.⁶

Na primer, jedna od najvećih demonskih prevara povezana je sa bankarstvom, odnosno novcem bez pokrića. U stara vremena ljudi su koristili plemenite metale (zlatu, srebro) kao novac. Pošto je plaćanje zlatom i srebrom postalo nesigurno (zbog krađe), naročito za plaćanja u većim iznosima, ljudi su deponovali svoje zlato kod zlatara, a ovi su im izdavali priznanice sa kojima je zlato moglo da se podigne u zlatari. Tako su ljudi umesto zlata, nosili priznanice i sa njima kupovali. To je bio početak upotrebe papirnog novca, jer su papirne priznanice počele masovno da se koriste.

Zlatari su ubrzo počeli da izdaju priznanice bez pokrića, jer su polazili od pretpostavke

da neće svi ljudi koji imaju priznanice doći istog dana da preuzmu zlato (jer u tom slučaju ne bi mogli svima da izdaju zlato pošto su izdali brojne priznanice bez pokrića).

Na taj način su zlatari počeli veoma brzo da se bogate i da na neverovatan način manipulišu ljudima. Vođeni demonima, oni su počeli da kupuju političare, novinare, zemlju i druge stvari od vrednosti - uz pomoć priznanica bez pokrića. Kasnije su se zlatare pretvorile u banke, a u dogovorima sa vladarima koje su doveli na vlast, manipulacija priznanicama bez pokrića je podignuta na državni nivo i postala je zaštićena od strane države. Pronalaskom štamparske mašine priznanice su zamenjene papirnim novcem, takođe bez pokrića.

Trgovci okupljeni u tajnim društvima dogovaraju kako da jedni drugima nameštaju poslove, a da u isto vreme ekonomski uništavaju one koji nisu u njihovom tajnom društvu. Radnicima se neredovno isplaćuju plate, a firmama čiji vlasnici nisu članovi

tajnog društva ne isplaćuje se novac za uzetu robu ili obavljenju uslugu. Pošto su u pravosuđu postavljeni članovi istog tajnog društva, nemoguće je sudski naplatiti robu i uslugu, i ogroman broj firmi propada, ili pozajmljuje novac od banaka koje kontrolišu isti oni koji su ih pokrali, čime se firme još dublje uvlače u dugove i ekonomsku propast.

Posebna priča je sa advokatima koji su članovi tajnih društava. Oni direktno od demona dobijaju informacije o kriminalnim aktivnostima pojedinaca i bandi, i ne postoji pravni slučaj koji ne mogu da reše. (Praktično delovanje demona u tajnim društvima opisao je Rodžer Norn, bivši pripadnik tajnog društva, u svojoj odličnoj knjizi „Moj beg od demona“.)

Vremenom, satanisti ujedinjuju sve države pod svoju kontrolu u organizaciju pod nazivom „Ujedinjene Nacije”, preko kojih će kontrolisati satanizaciju naroda u svim zemljama sveta. Našminkano i doterano, i medijski sjajno praćeno, delovanje Uje-

dinjenih Nacija će ogromnoj većini ljudi u svetu izgledati kao pokušaj da se „poboljša kvalitet života u svetu” i da se „obezbedi mir”.

Satanizam, kao društveno uređenje, propagira se vešto, glamurozno i suptilno u obliku „novog društvenog uređenja” koji se zove „demokratija” (odnosno, „demoNkratija” - vladavina demoni). Kako izgleda demokratija (odnosno, satanizam) najbolje vide oni koji žive u zapadnim zemljama (i koji su još uvek sačuvali malo zdravog razuma) gde su na snazi najstrašniji zakonski oblici razbijanja porodice i uništenja čoveka, pod plaštom „ekonomskog blagostanja” (distribucije novca bez pokrića koje kontrolišu satanisti).

U slučaju da neki narod ili država odbije da prihvati „demokratiju”, postoje suptilni oblici okupacije „neposlušne” države. U prvom pokušaju se izaberu sposobni i nemoralni ljudi u državi koju treba okupirati, koji se bogato finansiraju, i narodu pomenute države predstavljaju kao „borci za

ljudska prava i ekonomski progres”. Ukoliko ovi „borci za napredne vrednosti” na miran način ne preuzmu vlast u državi (zbog svoje nesposobnosti ili zbog velikog uticaja postojeće vlasti), primenjuje se neki od nasilnih metoda okupacije neposlušne države.

Jedan od načina je da se finansiraju lokalni kriminalci koji će izazivati terorističke akcije u državi, pa kada vlast fizički sankcionise njihovo delovanje, svetski mediji počinju da satanizuju neposlušnu vlast zbog „kršenja ljudskih prava i progona boraca za ljudska prava”. Ubrzo će uslediti vojna intervencija međunarodne zajednice (Ujedinjenih Nacija) koja će preko medija ubediti narode kojima već manipuliše da je agresija na suverenu državu akt milosrđa i spašavanja nedužnih ljudskih života. Na takav način je formirano više država u svetu.

U drugim slučajevima, lokalni kriminalci se finansijski i medijski podstiču i pomažu da se predstavljaju kao pripadnici „nove nacije”, da bi ubrzo međunarodna zajednica

dodelila državu toj novoj izmišljenoj naciji. Najpoznatiji primer ove vrste je formiranje države Kuvajt na teritoriji Iraka. Kuvajt je do skoro bio provincija Iraka poznata po velikim zalihama nafte. Jednoj nemoralnoj iračkoj porodici u Kuvajtu je ponuđeno da prestanu da budu „Iračani” i da postanu „Kuvajćani” (pripadnici novog izmišljenog naroda) da bi se dao povod za okupaciju Kuvajta od strane međunarodne zajednice. U isto vreme, stanovnicima provincije Kuvajt se agresivno promovisala falsifikovana istorija „nove nacije” i nudile velike finansijske beneficije ako prihvate da postanu pripadnici nove (izmišljene) nacije.

Kada satanisti fizički okupiraju jednu državu, onda počinje satanski pir izživljavanja i uništavanja svega što ima veze sa Bogom i moralom. Sve medije odmah preuzimaju najnemoralniji i najbezobzirniji ljudi koji na najvulgarnije moguće načine prikazuju nemoral i destrukciju kao vid „zabave”. Svi oblici satanizma se prikazuju u pozitivnom svetlu, a „dokaz” za to su brojna (falsifiko-

vana) naučna istraživanja koja potvrđuju opravdanost samouništenja. Sa TV ekrana ne silaze najnemoralnije žene i porno glumice koje se prikazuju kao „uspešne”, dok se okoreli kriminalci, lopovi i ubice prikazuju kao „kontroverzni biznismeni”, i to u najpozitivnijem svetlu, kao primeri „uspešnih ljudi” koje bi „svi pravi muškarci trebali da slede”.

U okupiranoj državi se odmah donosi Ustav u kojem se u prvoj rečenici naglašava da je „država odvojena od religije”. Drugim rečima, zakoni po kojima će se živeti u državi neće biti oni koje je Bog dao u Bibliji, već oni koje će satanisti nametnuti preko velike farse koja se zove „demokracija”. Odmah se organizuju izbori na kojima mogu da se kandiduju samo oni koji imaju veoma mnogo novca za „predizbornu kampanju” (koji je dobijen od okupatora) i koji imaju agresivnu podršku okupatorskih medija. Ukoliko se desi da neka patriotska grupa pobožnih i moralnih ljudi skupi novac i resurse, i uspe da se kandi-

duje na izborima, u najboljem slučaju biće medijski ignorisani. Ukoliko se desi da prikupe veći broj glasova, biće pokradeni na izborima jer brojanje glasova kontroliše okupator. Svaki protest zbog izborne krađe biće medijski i pravosudno ignorisan.

U slučaju da narodni protest zbog okupacije poprimi ozbiljnije razmere, okupator će iscenirati incidente koje će pripasti patriotama, i na taj način dobiti povod da represivno deluje i hapsi vođe patriotskih grupa.

Prema zakonima satanističkih država pohađanje satanističkih državnih škola je obavezno. Deca moraju da se zaglupljuju u državnim institucijama u kojima se toleriše svaki oblik nemorala.

Okupator doslovno svakodnevno organizuje čitavu lepezu duhovnog trovanja ljudi preko satanističkih muzičkih koncerata i projekcija filmova u kojima se na lepo upakovan način promoviše svaki oblik samouništenja.

Konzumiranje svih oblika narkotika se prikazuje kao „dobro u umerenim količinama” i na taj način se legalizuju svi oblici narkomanije.

Porodica se prikazuje kao nazadna institucija, tako da su ubijanje nerođene dece (abortus) i nebriga o rođenoj deci normalna pojava. Roditeljima je najvažnije da zarade što više novca da bi mogli da „uživaju u životu”, a svoje najveće blago (decu) prepuštaju satanistima na duhovno uništenje u njihovim duhovnim koncentracionim logorima (savremenim vrtićima, školama i fakultetima).

Kao viši oblik „uživanja” promovišu se seksualne perverzije, koje uključuju homoseksualizam, odnose sa životinjama, pa čak i sa leševima svojih „partnera” (što je zakonski dozvoljeno u mnogim zapadnim zemljama).

Glavna osobina sotonske države je „laž”. Sotona se u Bibliji **ne** naziva „ocem krađe”, „ocem kurvarstva”, „ocem ubistva”, nego „ocem laži”. Agresivnom promocijom laži

ljudi se podstiču na krađu, kurvarstvo, ubistvo, i sve oblike destrukcije. Zato su satanski mediji, pored satanskog sistema obrazovanja, glavna poluga preko koje se vlada ljudskim umovima.

U satanskoj državi su novinari vladari ljudskih života. Oni mogu svakog čoveka da prikažu kao najgoreg zlikovca i da tako izvrše pritisak na policiju i pravosudne organe da se obračunaju sa onim koga su etiketirali. Nijedan političar ne može da pobedi na izborima, niti glumac ili pevač može da bude popularan, ako nema naklonost novinara i njihovih gazdi. Glas Sotone u satanskoj državi se najglasnije čuje preko novinara, i svi ljudi moraju da slede taj glas. Na taj način se promoviše jedan strašan koncept koji uništava sve pred sobom.

Za veoma kratko vreme, za nekoliko godina ili najviše nekoliko decenija, u satanskoj državi stasavaju nove generacije koje nemaju osećaj za ljubav i milost, za požrtvovnost i moralnost - generacije koje svojim

ponašanjem i načinom života u potpunosti oslikavaju karakter Sotone.

Religija u satanskoj državi

Religijske vođe u satanističkim zajednicama su najnemoralniji ljudi koji su na poseban način povezani sa Sotonom i demonima, koji preko njih čine određene natprirodne fenomene kojima fasciniraju naivno, neinformisano i nevaspitano mnoštvo. U satanskom konceptu religioznosti akcenat se stavlja na destruktivna telesna zadovoljstva, a ne na stvaranje dobrih ljudi. Dok se u religioznoj državi formiraju skupštine preko kojih se primenjuje Božji zakon u državi, u satanskim državama izgrađuju se velelepni hramovi za obožavanje Sotone i demona.

Naime, tokom istorije Sotona i demoni su se pojavljivali nemoralnim ljudima na različite načine i u različitim oblicima. Najčešće su to bila čudovišta koja su izazivala strah svojim izgledom i svojim moćima. U nekim slučajevima, demoni su se prikazivali

kao neobična stvorenja - polučovek-poluživotinja, ili u nekom drugom obliku. Sotona i demoni su se predstavljali ljudima kao „bogovi” i tražili su od njih da prave slike i kipove sa likom „bogova” (demona) koji su im se prikazivali. Širom sveta možemo videti kipove, toteme i slike različitih oblika sa likovima različitih čudovišta i neobičnih stvorenja, kao i hramove prepune takvih predmeta. Demonizovani i izmanipulisani ljudi su se pred tim predmetima molili svojim „bogovima” (demonima) i upražnjavali rituale koje su demoni od njih tražili. Najčešće je to bilo orgijanje pod maskama, kada je sotonski sveštenik određivao ko će sa kim imati odnos, kao i prinošenje životinjskih i ljudskih žrtava, često i male dece. Ove rituale je pratilo obavezno konzumiranje droge što je prisutnima pomagalo da što pre padnu u trans (da budu opsednuti demonima).

Istorija beleži bizarne i odvratne rituale koje su činili brojni neznabožački narodi. Sveštenici u hramovima za obožavanje de-

mona bili su najnemoralniji ljudi - oni koji su najviše hulili na Boga. Oni su se javno odlučivali na neženstvo (celibat), ali su u životu upražnjavali ne samo kurvarstvo, već i homoseksualizam i pedofiliju - omiljene demonske aktivnosti kojima se demoni na naročiti način prizivaju i omogućavaju čoveku da dođe u stanje demoniskog transa.

Postojali su posebni hramovi za obuku budućih „religijskih lidera” - gurua, gde su se učenici podvrgavali najrazličitijim oblicima fanatizma, mučenja svog tela, dugotrajnim besmislenim „molitvama” (mantranju) i dr, i na taj način uspostavljali kontakt sa demonima na poseban način. Osobe preko kojih su demoni, a nekada i sam Sotona, činili najveća čuda, bili su proglašavani za „svete ljude” i „bogove”, i njima su zidani posebni hramovi u kojima su bili sahranjivani. Ti hramovi su kasnije postali mesta hodočašća gde su sledbenici demona dolazili da obožavaju mrtve ljude i da im upućuju „molitve”, u najvećem broju slučajeva

nesvesno prizivajući demone. Takva mesta su postala poznata po velikom broju demonskih čuda, zbog velikog bogohuljenja koje se tu radilo (o detaljima kako su Sotona i demoni delovali tokom istorije može se pročitati u knjigama „Ispovest palog anđela” i „Masonski i okultni simboli”). I danas, grobovi najvećih okultista plene pažnju velikog broja ljudi širom sveta, kao što su grobovi faraona u velikim piramidama u Egiptu.

Takođe, sotonski sveštenici, vođeni od strane demona, na poseban način su manipulisali ljudima jer su ih učili da su oni (sveštenici) jedini put kako čovek može da se približi Bogu i da mu se oprostite gresi. Prema njihovom lažnom učenju, ljudi su trebali da ispovedaju svoje grehe ovim sveštenicima, a onda su sveštenici, koji su navodno bliski Bogu, upućivali molitve Bogu i tražili oproštaj za ljudske grehe. Naivni ljudi su za ovu vrstu „usluge” skupo plaćali sotonskim sveštenicima, a u isto vreme ovi su bili upoznati sa gresima ljudi

i mogli su da ih ucenjuju na razne načine ukoliko ljudi ne bi izražavali lojalnost i poštovanje prema njima, odnosno demonima koji su preko njih delovali. Dakle, ljudi su bili pogrešno učeni i prisiljavani da budu deo sotonske religije.

Pojavom Isusa Hrista i Njegovom velikom misijom na Zemlji, istina o Živom Bogu Stvoritelju, autoru Biblije, snažno je zapljusnula sve narode. Sotona nije mogao da negira ovaj veliki uticaj i misiju Boga na Zemlji, ali je narodima ponudio falsifikovani oblik religije Živog Boga. Naime, sotonske rituale, običaje i način života Sotona je „našminkao”, dao im nova imena, tako da je sotonska religija sada „ličila” na religiju Isusa Hrista i Boga Biblije. Na taj način su svi oblici nemorala ostali na snazi, kao i sotonska religija, koja je samo dobila novo ime i novu „šminku”.

U novoj našminkanoj religiji Biblija se otvoreno ne odbacuje, ali se ljudi uče da Bibliju „ne može svako da razume”, da je ne treba prihvatati doslovno, već simbolički, i

da treba konsultovati „religiozne autoritete” i brojnu „religioznu literaturu” koja objašnjava pravo značenje biblijskih tekstova i onoga što Bog želi od ljudi. (Još jednom da napomenemo da je Biblija najprepisana za nepismene jevrejske pastire i da svako može da je razume, kao i da je Bog u Bibliji najstrože zabranio bilo kakvo dodavanje ili oduzimanje onome što je zapisano.⁷⁾

Iz skupština za odlučivanje su izbačeni Bog i Biblija, a skupštine su preuzeli kriminalci i lopovi, željni karijere, ovozemaljske slave i lične koristi. Religija je prepuštena nemoralnim ljudima, koji su nastavili u svojim skupocenim hramovima da obožavaju Sotonu i demone, prikazujući se kao sledbenici Isusa Hrista i Boga Biblije.

Zbog velikog uticaja sotonske religije na narod, vlast u državama je morala stalno finansijski da pomaže sotonske sveštenike i da im omogućava gradnju novih hramova za obožavanje demona.

I u ovom slučaju, demonska manipulacija je tako velika da ogromna većina demonizovanih sveštenika i njihovih sledbenika zaista veruje da služi Isusu Hristu i Bogu Biblije. Kada njihovo poznavanje Biblije ne bi bilo površno i ispod svakog minimuma, lako bi uvideli svoje zablude koje ih mogu koštati večnog života i spasenja. Ali, poznavanje Biblije i život po biblijskim moralnim načelima je nešto najnepopularnije što čovek može da učini u ovom svetu. Na taj način čovek dolazi u sukob sa celim svetom, a većina to ne želi, pogotovo kada im sotonski sistem u ovom trenutku nudi nazgled osnovne stvari za život. Naravno, oni su zaslepljeni grehom i ne žele da vide da to stanje neće dugo trajati i da taj životni put vodi u propast.

Takođe, zakoni sotonskih država omogućavaju svakome da osniva svoju versku zajednicu, jer „svako ima pravo da veruje u šta hoće”. Na taj način se vrši legalizacija svih vrsta demonskih prevara i satanisti mogu da rade šta žele. Zahvaljujući takvim

zakonima u Americi je osnovana Sotonska crkva i napisana Sotonska Biblija.

Ukoliko se pojavi neka zajednica ljudi koja promovise život po Bibliji, ona će odmah biti satanizovana od strane medija, i lažno optužena za planiranje zavera i sprovođenje najgnusnijih zločina, tako da će članovi te zajednice biti izloženi linču.

Generalno, u satanskoj državi skoro svaka državna institucija predstavlja vrstu sotonskog hrama koja služi za najpre duhovno, a onda fizičko uništenje ljudi. I dok u teokratskoj državi sve konce vuče Bog preko pobožnih i moralnih sudija i starešina, u satanskoj državi sve konce vuče Sotona preko međunarodnih političkih, naučnih, zdravstvenih, kulturnih i religijskih institucija, a državni političari, naučnici, lekari, sveštenici i dr. su samo slepi izvršioci naloga preko kojih se narod uništava. Tako u sotonskoj državi nema velike razlike između sveštenika i političara ili lekara. Svi su robovi istog sotonskog sistema koji im pruža privilegije (dobru zaradu i karijeru),

a oni ne razmišljaju o posledicama svog delovanja. U njihovim glavama odjekuju demonske parole: „Tako svi rade”, „Ne može se protiv celog sveta”, kojima umiruju svoju nečistu savest dok ona potpuno ne otupi. (O savremenom prihvatanju sotonske religije preporučujemo knjigu „Vavilonska misterijska religija”.)

U najkraćem, zakoni sotonske države traže od svakog čoveka da prihvati destrukciju i nemoral, i da javno pokazuje da uživa u samodestrukiji. Svaki oblik negiranja satanizma se žestoko sankcionisanje.

Globalno uništenje čoveka

Današnji svet je pod potpunom kontrolom ljudi koji agresivno promovišu zakone satanizma. Ovi ljudi su organizovani u tajna društva i drže pod kontrolom sve najuticajnije poluge sveta: vladare, političare, medijske kuće, proizvodnju hrane i druge robe, industriju zabave, profesionalni sport, i skoro sve zakone u svim državama.

(O delovanju tajnih društava detaljnije smo govorili u našoj knjizi „Ko vlada svetom”.)

Danas nije moguće biti uticajan političar, vladar, medijska ličnost, pevač, glumac, sportista, ako se na ovaj ili onaj način ne prihvate zakoni satanizma. Najbrži put da se postane medijska ličnost i popularna osoba u savremenom svetu jeste biti što više nemoralan. Ubice, zlikovci, monstumi, porno glumice, homoseksualci, prevaranti i drugi moralno posrnuli likovi ne silaze sa naslovnih strana svih medija. Ig-rani filmovi i brojne serije promovisu up-ravo ovakav stil života kao nešto privlačno, superiorno i napredno. Pošto ne znaju za Boga i nemaju adekvatno vaspitanje i obrazovanje kao zaštitu od manipulacije, ma-se oduševljeno prate idole koje im Sotona nameće.

Proces satanizacije celog čovečanstva se približava kraju, i dolazi trenutak kada više neće biti nijednog čoveka na Zemlji zbog kojeg će Bog morati da čeka - svi ljudi će se definitivno opredeliti na koju će stranu

- Božju ili Sotoninu. Tada će se Bog umešati u tok ljudske istorije na poseban način, i dovesti stvari na svoje mesto (o čemu ćemo detaljnije govoriti u narednom poglavlju).

KRAJ ISTORIJE

Čovek koji ne živi i ne radi u prirodi teško može da sačuva svoje fizičko i mentalno zdravlje i svoju slobodu. Njegova sudbina, koju je možda nesvesno izabrao, jeste da bude rob - rob nemoralnih ljudi i Božjeg najvećeg neprijatelja - Sotone.

U poslednjih nekoliko decenija ljudi su masovno namamljeni da se presele iz prirodnog ambijenta u velike gradove i da tako postanu potpuno zavisni od sistema koji ih mami i uništava. Mnogi od onih koji su ostali da žive u prirodi, prihvatili su „pogodnosti” koje im sistem nudi, pa su u velikoj meri postali zavisni od semena, đubriva, hemijskih preparata, vode, kanalizacije i dr. Kada na to dodamo zavisnost skoro svih ljudi - i onih u gradovima i onih u selima - od televizije i lažnih informacija kojima su bombardovani, dolazimo do slike savre-

menog čovečanstva koje je potpuno satanizovano i izmanipulisano, tako da Sotona i demoni mogu prezicno da prave planove šta će da rade sa savremenim čovečanstvom u skoroj budućnosti.

Ono što ometa potpunu realizaciju sotonskog plana jeste Božji Plan Spasenja. Na planeti Zemlji postoji mali broj onih koji žive po Božjim zapovestima, ali i veliki broj onih za koje još uvek ima nade da se okrenu Bogu - koji nisu dovoljno informisani, ili koji bi pod drugačijim okolnostima izabrali Božju stranu.

Bog nas u Bibliji obaveštava ne samo o tome kako je nastao ovaj svet, kako je došlo do pobune i kako se On mešao u tok ljudske istorije, već i o tome kakav će biti kraj istorije pobune na planeti Zemlji. Dakle, svakom čoveku je dato da zna šta će se desiti u budućnosti i kako će Bog obnoviti našu planetu.

Božji plan za kraj istorije je vrlo jednostavan. U vrlo skoroj budućnosti, kada greh i destrukcija dostignu kulminaciju, Bog će se

na svima prepoznatljiv natprirodan način umešati u tok ljudske istorije i uputiti poslednji poziv svima da odbace zlo i da stanu na Njegovu stranu. Ovaj poziv će biti vidljiv i razumljiv svakom čoveku na Zemlji, i ubrzo nakon toga uslediće dolazak Boga na Zemlju i obnova naše planete.

Veliki događaj koji je pred nama, kada se Bog bude umešao u tok ljudske istorije, biće veoma sličan najvećem Božjem natprirodnom delovanju u istoriji - kada su Jevreji izvedeni iz egipatskog ropstva i kada je formirana država Izrael koja je u tom trenutku bila veliko videlo svim narodima na svetu. Tom prilikom Bog je činio velika natprirodna čuda kao nikad u istoriji - sa deset velikih zala je pogodio Egipat, razdvojio je Crveno more da bi Njegov narod mogao da prođe, a zatim se na neverovatan način obračunao sa svim neznabožačkim narodima koji su se suprotstavili Njegovom narodu na njihovom putu u Obećanu zemlju.

Biblija kaže da će događaj koji je pred nama, kada se Bog ponovo bude umešao u tok istorije na vidljivo natprirodan način, biti mnogo grandiozniji i mnogo veći nego način na koji je delovao prilikom izlaska Jevreja iz Egipta. Ubedljivo najviše tekstova u Bibliji opisuje taj budući događaj. To je događaj kojim odjekuje cela Biblija - od Mojsijevih knjiga, preko proročkih knjiga i jevanđelja, pa do poslednje biblijske knjige Otkrivenje. Svi ti tekstovi govore da će se ponoviti isti scenario i isti način Božjeg delovanja vidljiv svim narodima sveta, kao i u vreme izlaska iz Egipta.

Naime, Bog je još preko Mojsija jasno rekao šta će se desiti sa generacijama Jevreja koje budu odbacile Boga, ali je isto tako naglasio da će se na kraju istorije, kada jevrejski narod bude bio u smrtnoj opasnosti od potpunog uništenja (kao u vreme Egipta), desiti veliko obraćenje jevrejskog naroda svom Bogu i da će se tada desiti najveće čudo Božjeg natprirodnog delovanja u istoriji.

Bog u Bibliji kaže: „Evo ide dan kada se više neće govoriti ‘Neka je blagosloven Bog koji je izveo sinove Izraelove iz zemlje egipatske’, nego ‘Neka je blagosloven Bog koji je izveo sinove Izraelove iz severne zemlje i iz svih zemalja u koje ih je proterao’ I oni će sedeti u svojoj zemlji.”¹

Dakle, Bog o ovom događaju govori još preko Mojsija,² a onda u proročkim knjigama Biblije ponavlja opis budućeg scenarija formiranja države Izrael, i to nebrojeno puta sa detaljnim opisom.³ U to vreme, Bog će okupiti svoj narod iz svih država sveta i dovešće ih u Izrael.

Opis države Izrael u to vreme, koji nam je dat u Bibliji, je zaista neverovatan. Bog će učiniti da država Izrael bude kao Edenski vrt, sa predivnom prirodom i životom u harmoniji, baš kao u vreme Adama i Eve. Biblijski tekstovi kažu da će u to vreme „vuk i jagnje živeti zajedno”,⁴ da će se „malo dete igrati sa zmijom otrovnicom”,⁵ i da će ti događaji biti „znak za zbor svim narodima”.⁶

Bog nam u Bibliji kaže da će u to vreme „deset ljudi iz svakog naroda uhvatiti jednog Jevrejina za ruku govoreći: ‘Idemo s vama, jer čujemo da je s vama Bog’.”⁷

Ovakvo neverovatno i grandiozno ispoljavanje Božje natprirodne sile predstavljaće poslednji poziv svim narodima sveta da se okrenu Živom Bogu Stvoritelju.

Bog nas u Bibliji takođe obaveštava da će mnogi ljudi iz svih naroda prihvatiti ovaj Božji poziv, ali da će ogromna većina ostati na strani zla, tako da će uslediti poslednji čin u istoriji pobune čoveka protiv Boga, kada Bog bude uništio zlo i one koji ga pronose, u događaju koji je opisan kao „Hristov drugi dolazak” (o čemu ćemo nešto više reći u nastavku).

Važno je zapaziti da je Sotona odlično upoznat sa biblijskim proročanstvima i onim što je Bog obećao da će se desiti. Zato on na sve moguće načine pokušava da kompromituje Bibliju, da je prikaže kao knjigu punu grešaka i falsifikata, da negira Božje stvaranje za šest dana i da ljude ubedi

u „teoriju evolucije”. Sotona je svestan da je uticaj Biblije veoma veliki na ljude i da je to najprodavanija knjiga u ljudskoj istoriji, pa su u skladu sa tim i njegovi naponi da je obezvredi zaista veliki. Snimljeno je na hiljade filmova, i napisano na hiljade knjiga koje negiraju biblijski moral i biblijsku istoriju, kao i Božja obećanja. Sotona je podigao na hiljade lažnih proroka koji stalno predviđaju „smak sveta” u određeni datum, pa kada ljudi vide da se smak sveta nije desio tog dana, počinju da sumnjaju u svakoga koji govori o kraju istorije ovakve planete. Na taj način mnogi odbacuju i biblijski izveštaj o kraju istorije.

U svojoj velikoj mržnji prema Bogu, Sotona se trudi iz sve snage da napravi što veću štetu onome što Bog želi da učini. Poseban predmet mržnje je jevrejski narod, jer je u pitanju narod koji je najteži za asimilaciju i pridobijanje za sotonu stranu.

Jevrejski narod svojim životom predstavlja naročit problem za Sotonu. Prva stvar koju Jevreji urade, gde god da se nasele, jeste ot-

varanje jevrejskih škola. Svaka jevrejska škola ima obavezan predmet koji se zove „Biblija” (hebrejski „Tanah”). Na taj način Jevreji vaspitavaju decu u skladu sa svojom tradicijom koja se oslanja na Bibliju. I to je jedan od razloga zašto Jevreji ostvaruju najbolje rezultate u svim poljima društvenog života, imaju najjaču porodicu, međusobno se najviše pomažu i predstavljaju prepoznatljivo drugačiji narod u odnosu na sve druge narode.

Sotona je tokom cele istorije huškao pojedince i narode protiv onih koji su odbijali da mu se potpuno pokore. Ubistvo Avelja, od strane Kaina, predstavlja tip svih budućih ubistava i progona zbog drugačijeg odnosa prema Bogu. Sotona je sve one koji ne žele da budu na njegovoj strani osudio na smrt i istorija beleži velike ratove i progone, naročito onih naroda koji su odbijali da se potpuno pokore Sotoni. Setimo se samo genocida nad jevrejskim narodom za vreme Drugog svetskog rata, kada je ubi-

jeno preko šest miliona Jevreja na najokrutniji način.

Duhovni rat se nastavlja i uskoro će dostići kulminaciju. Bog je morao da dopusti pogrom nad velikim delom jevrejskog naroda jer je asimilacija Jevreja u Evropi počela da poprima velike razmere. Početkom 20. veka broj Jevreja u Evropi koji je prihvatao evropsku neznabožačku kulturu i religiju postajao je sve veći. Mnogi Jevreji su odbacili Božja obećanja o formiranju države Izrael i Bog je dopustio da se desi velika nevolja i stradanje koji će biti povod za veliko naseljavanje Jevreja u zemlji svojih predaka - Izraelu.

Godine 1948, formirana je savremena država Izrael i Božja obećanja opet su oživila u umovima svih Jevreja. Tim događajem pripremljen je teren za onaj veliki događaj koji je pred nama - kada će Bog na poseban način zaštititi svoj narod i pozvati sve ljude sveta da se okrenu Njemu.

U ovom trenutku u državi Izrael živi oko 6 miliona Jevreja, a oko njih, u susednim

zemljama, preko 200 miliona izuzetno neprijateljski raspoloženih pripadnika drugih naroda. Sotona huška sve narode sveta protiv Jevreja i države Izrael, i pravo je čudo kako država Izrael još uvek opstaje. Opstanak savremene države Izrael predstavlja Božje čudo, koje mnogi prepoznaju, ali koje nije ništa u poređenju sa čudom koje treba da se desi i koje će biti uvod u kraj istorije pobune na planeti Zemlji.

Važno je zapaziti da u očima Boga, kao i u očima Sotone, postoje samo dve grupe ljudi na Zemlji. Pred Bogom, postoje oni koji su na Njegovoj strani i oni koji su protiv Njega. Na isti način Sotona deli ljude na one koji su njegovi robovi i one koji su na Božjoj strani.

Kada je formirana država Izrael u vreme Mojsija, Bog je rekao da svako može da dođe da živi u toj državi i da ima ista prava kao i oni koji već u njoj žive, ako prihvati da živi po Božjim zakonima datim preko Mojsija. Tokom istorije, potomci Avrama koji su živeli po Božjem zakonu datom

preko Mojsija, kao i svi drugi ljudi širom sveta koji su prihvatili da žive po tom zakonu, bili su nazivani imenom „Jevreji” i bili su poseban predmet mržnje Sotone i demona. I danas, ako bi bilo koji čovek odlučio da živi po zakonima koje je Bog dao preko Mojsija, bez obzira kakvo mu je poreklo i u kojoj državi živi, bio bi nazvan „Jevrejinom”, što u današnjem demonizovanom svetu predstavlja najgoru i najtežu kvalifikaciju.

Naime, Sotona je tokom vekova uspeo da ubedi ogromnu većinu ljudi da su Jevreji „krivi za sva zla ovoga sveta”, da oni „vladaju svetom”, i da bi najveća sreća za čovečanstvo bila „kada bi Jevreji potpuno nestali”. Živeti po Božjem zakonu datom preko Mojsija predstavlja najteži zločin u savremenom demonizovanom svetu i povod za najveću mržnju i progon od strane celog sveta.

Naravno da svaki razuman čovek, a takvih je sve manje, lako može da zapazi da sadašnji Jevreji, gde god se nalaze i koliko

god da su moralno posrnuli, mogu u svakom pogledu da budu primer drugim narodima po tome kako čuvaju svoje porodice, kako se međusobno pomažu i kako su - u krajnjoj liniji - neuništivi, i pored ogromne mržnje i napada koje trpe skoro na svakom koraku.

Oni koji su čitali Bibliju, lako mogu da prepoznaju savremena dešavanja u svetu i da razumeju zašto se sve dešava na način na koji se dešava, i kakva je uloga jevrejskog naroda u poslednjim činovima ljudske istorije.

Jedna od glavnih optužbi koje Sotona upućuje na račun jevrejskog naroda jeste njihovo neprihvatanje Isusa Hrista kao Mesije i Boga, koje traje skoro 2000 godina. Činjenica je da većina pripadnika jevrejskog naroda u ovom trenutku ne prepoznaje svog Boga, ali je takođe činjenica da oni imaju najveći potencijal da Ga prepoznaju jer najviše vremena provode u proučavanju Biblije i najviše se pridržavaju Božjih zakona datih preko Mojsija.

Sa druge strane, drugi narodi žive u uverenju da je Božji zakon ukinut, i da je Isus doneo nove zakone - zakone koji navodno opravdavaju svaki oblik nemoralna ako čovek „veruje u Isusa” i „ako mu se moli”, jer „Isus je dobar i On prašta sve grehe”.

Činjenica je da je Bog dobar i da prašta sve grehe, ali u Bibliji se jasno kaže da se to odnosi samo na one koji se „pokaju za svoje grehe i više ih ne čine”.⁸

Veliki broj pojedinaca i čitavi narodi posvećeni su sotonskoj verziji religije po kojoj oni zaista veruju da služe Isusu Hristu i Bogu Biblije, a ustvari služe samom Sotoni. Male su šanse da promene svoj način života i svoja religijska uverenja, jer su pogrešno naučeni da ne treba da čitaju Bibliju, već da treba da slede svoje „duhovnike” (sotonske sveštenike) preko kojih „Bog deluje na Zemlji”. Na taj način je veliko mnoštvo zavedeno sotonskim lažima i vodi se u propast.

Međutim, Bog vidi svačije srce i pošto zna da još uvek ima nade za mnoge, On još

uvek odlaže trenutak kada će zbrisati greh i zlo sa ove planete, kao i one koji ga promovišu.

Hristov drugi dolazak

Bog nas u Bibliji obaveštava da će se poslednji čin u istoriji pobune čoveka protiv Boga odigrati u tri koraka.

1. korak. Nakon obraćenja Jevreja svom Bogu i velikog Božjeg čuda koje će kulminirati formiranjem države Izrael, uslediće definitivno opredeljenje svakog čoveka na Zemlji na koju će stranu - Božju ili Sotoninu. Velika manifestacija Božje sile preko nove države Izrael i promocija Božjeg zakona svim narodima sveta nikoga neće ostaviti ravnodušnim, i nakon tog događaja biće stvoreni svi uslovi za dolazak Boga na Zemlju i uvođenje reda na njoj. Pošto će se tada svi ljudi opredeliti na koju će stranu, Bog neće ni trenutak duže čekati, i uslediće dugo očekivani događaj.

Mnoge biblijske knjige opisuju dolazak Boga na Zemlju, ali u biblijskoj knjizi Otkrivenje imamo najviše detalja koji opisuju ovaj događaj. Bog Sin - Isus Hristos, koji na poseban način komunicira sa stvorenjima (ljudima i anđelima) doći će na Zemlju na spektakularan način,⁹ u prisustvu velikog broja anđela i tom prilikom učiniće nekoliko stvari:

- **Uništenje živih grešnika.** Oni koji se zateknu živi na strani Sotone, biće likvidirani¹⁰ i čekaće drugo vaskrsenje koje će uslediti nakon 1000 godina.¹¹

- **Vaskrsenje pravednih ili prvo vaskrsenje.** Prva stvar koju će Isus učiniti prilikom svog budućeg dolaska na Zemlju biće vaskrsenje ili oživljavanje svih mrtvih ljudi koji su tokom istorije bili na Božjoj strani.¹² Zapazimo da oni koji su bili u pobuni protiv Boga, neće tom prilikom biti vaskrsnuti, već naknadno, u takozvanom „drugom vaskrsenju”.

Ovi pravedni ljudi, koji budu bili vaskrsnuti, biće zatim preneti na Nebo,¹³ najpre

pred Božji presto,¹⁴ a zatim na neku od planeta u svemiru, i tamo će provesti 1000 godina.¹⁵ Ovaj period od 1000 godina je veoma važan, jer će u tom periodu svako od spašenih ljudi (pravednika) moći da postavi bilo koje pitanje vezano za život bilo kog čoveka koji nije vaskrsnut u prvom vaskrsenju. U tom periodu će svaki pravednik moći da dobije odgovor na pitanje, zašto neko od njegovih poznanika ili rođaka nije spašen. Bog će udostojiti svakog čoveka sa adekvatnim odgovorom koji neće ostaviti ni trunku sumnje pre nego što grešnici budu bili vaskrsnuti u drugom vaskrsenju i uništeni.

Treba zapaziti da to neće biti prvi put u istoriji da Bog obaveštava svoju decu o uništenju grešnika i nudi im objašnjenje zašto to mora da učini. Pre nego što je uništio sataniste u gradovima Sodom i Gomor, Bog je razgovarao sa Avramom i objašnjavao mu zašto to mora da učini. Avram je imao dosta pitanja, a Bog nije sproveo

uništenje pre nego što nije odgovorio na sva Avramova pitanja.¹⁶

Na isti način, Bog će udostojiti svakog spašenog čoveka da postavi sva pitanja koja želi, pre nego što se desi uništenje nepokajanih pobunjenika.

- Preobraženje živih pravednika. Prilikom Hristovog drugog dolaska, na planeti Zemlji će postojati dve grupe živih ljudi - živi pravednici (oni koji su na strani Boga) i živi grešnici (oni koji su na strani Sotone). Bog nas u Bibliji obaveštava da će se živi pravednici tom prilikom „preobraziti”, što je opisano rečima: „Ovo raspadljivo telo će se pretvoriti u neraspadljivo, i ovo smrtno telo će se pretvoriti u besmrtno.”¹⁷

Očigledno da će živi pravednici zadržati svoju prepoznatljivu fizionomiju i svoj lik, ali da će njihovo telo poprimiti posebne karakteristike koje su verovatno imali Adam i Eva pre nego što su se pobunili protiv Boga.

Kao i u slučaju vaskrsnutih pravednika, živi pravednici, koji će doživeti preobražaj tela, biće takođe preneti na Nebo, zajedno sa vaskrslim pravednicima.

- „**Vezivanje**” **Sotone**. Biblija kaže da će prilikom Hristovog drugog dolaska Sotona biti „vezan” na Zemlji i da će zajedno sa demonima biti ograničen na Zemlju 1000 godina,¹⁸ bez mogućnosti da posećuje druge svetove u svemiru. Na određeni način, Sotona i demoni će biti u nekoj vrsti zatvora u periodu od 1000 godina.

2. korak. Ovaj korak predstavlja period od 1000 godina. U tom periodu neće biti živih ljudi na Zemlji, a jedina živa stvorenja na zemlji biće Sotona i demoni koji će čekati izvršenje presude. U istom periodu od 1000 godina, spašeni ljudi na Nebu (koji su prethodno vaskrsnuti ili živi preobraženi) imaće priliku da se upoznaju sa svim detaljima Božjeg Plana Spasenja i razlozima zašto pojedini ljudi neće biti spašeni. Pomenuti period će biti dovoljan da Bog odgovori na sva pitanja koja ljudi budu

imali. Kao što je Avram nekada bio slobodan da pita Boga zašto će biti uništeni stanovnici Sodoma i Gomora, tako će spašeni ljudi moći da pitaju Boga isto pitanje za svakoga ko nije spašen i da dobiju adekvatan odgovor.

Ovaj period je veoma važan za Boga, jer je Njemu veoma stalo da Njegova stvorenja razumeju Njegove postupke i to je posebna manifestacija Njegove ljubavi prema ljudima.

3. korak. Nakon perioda od 1000 godina uslediće ponovni dolazak Isusa Hrista na Zemlju, sa svim Njegovim anđelima, ali i sa svim spašenim ljudima. Tom prilikom na Zemlju će se spustiti Novi Grad Jerusalim,¹⁹ velikih dimenzija i grandioznog oblika, u kojem će spašeni imati svoj dom kroz celu večnost.

Jasno je da to neće biti grad kao ovi savremeni, već posebno mesto u prirodi koje će prevazići sve što čovek može da zamisli. U Bibliji se kaže: „Što oko nije videlo, i što

uho nije čulo, i što u srce nije došlo, to Bog priprema onima koji Ga ljube.”²⁰

Kada se Novi Grad Jerusalem bude spustio na Zemlju uslediće puštanje Sotone i demona na privremenu slobodu, ograničenu na kretanje po Zemlji.²¹

Odmah nakon toga desiće se drugo vaskrsenje,²² kada budu bili vaskrsnuti svi grešnici - ljudi koji su živeli tokom cele istorije i koji su bili uporni da ostanu na strani Sotone.

Oni će videti ispred sebe Novi Grad Jerusalem, Isusa Hrista i spašene ljude, i onda će se desiti njihovo uništenje za večnost. Biblija kaže da će „pasti vatra sa neba” i da će ih „progutati”.²³

Ovo uništenje podseća na uništenje Sodoma i Gomora.²⁴ Tada su bili uništeni svi stanovnici ovih gradova, a sada će biti uništeni svi grešnici, zajedno sa Sotonom i demonima.

Dakle, svi ljudi koji su ostali uporni u pobuni protiv Boga, biće zajedno sa Sotonom

i demonima uništeni vatrom koju će Bog spustiti sa neba. Biblija kaže da će veliki deo naše planete u tom trenutku izgledati kao „jezero ognjeno”²⁵ u kojem će pobunjenici biti uništeni.

Važno je zapaziti da niko od uništenih neće „večno goreti”. Sotona je tokom cele istorije pretio onima koji ne budu stali na njegovu stranu da će ih „večno mučiti u paklu”. Kada je Biblija postala svima dostupna i kada Božji koncept spasenja više nije mogao da se ignoriše, Sotona je ubedio veliki broj ljudi da će Bog na kraju istorije „mučiti večno u paklu” one koji ne budu stali na Njegovu stranu.

Treba reći da je u pitanju samo jedna od bezbrojnih sotonskih laži. Nigde u Bibliji se ne spominje reč „pakao”, niti „večne muke”. Spominje se hebrejska reč „gehinom” (ili „gehena”) koja označava dolinu izvan grada u kojoj su se spaljivali smeće i leševi kriminalaca. Osuđenici na smrt se nisu sahranjivali u grobovima, nego su njihovi leševi bili spaljivani na smetlištu izvan

grada. To je bio simbol krajnjeg uništenja koje će na kraju istorije zadesiti sve one kriminalce koji budu bili uporni u pobuni protiv Boga.

Treba dodati da se na smetlište izvan grada stalno dovozilo smeće tako da je vatra na smetlištu stalno gorela, ali ona je gorela dok je imalo šta da sagoreva. Dakle, u pitanju nije bila nikakva „večna vatra”.

Na isti način će na kraju istorije Sotona i demoni, zajedno sa svojim sledbenicima među ljudima, biti uništeni vatrom. Ali, taj proces uništenja će kratko trajati i nema govora o nekakvom „večnom mučenju”.

Bog je na mnogim mestima u Bibliji rekao da će „svako dobiti po svojim delima”. Vrlo je moguće da će neki grešnici kraće goreti, a neki duže, u po menutom procesu uništenja - adekvatno zlu koje su počinili za vreme svog života. Sigurno je da će Sotona i demoni provesti najduži period u procesu uništenja. U svakom slučaju, proces uništenja će kratko trajati.

Par zaključnih reči

Živimo u vremenu koje Isus opisuje „kao vreme Nojevo”.²⁶ Nojevo vreme je bilo poznato po velikom nemoralu zbog čega je usledilo uništenje pobunjenika u velikom Potopu. Danas je nemoral na planeti Zemlji poprimio velike razmere i mnogima je teško da shvate da su pred nama mnogo veće strahote od onih iz Drugog svetskog rata, kojih se mnogi još uvek sećaju. Ljudi su danas mnogo gori od onih pre 70 godina (iz vremena Drugog svetskog rata), a tehnološke mogućnosti i vojna oprema za uništenje ljudi su mnogo razorniji i moćniji.

Iako se kraj istorije i uspostavljanje mira na Zemlji veoma približilo, pred čovečanstvom je najstrašniji period u ljudskoj istoriji. Sile zla ubrzano pripremaju scenario kako da unište što veći broj ljudi i kako da što veći broj njih pridobije za koncept satanizma. U isto vreme, Bog precizno vodi tok ljudske istorije i dozvoljava da se zlo

pokazuje na određenim mestima, u određeno vreme, i sa određenim intenzitetom u skladu sa Njegovim Planom Spasenja. U mnogim slučajevima su bol i patnja jedini mehanizam da se mnogima otvore duhovne oči da bi videli u kakvoj se smrtnoj opasnosti nalaze.

Sotona ne gaji iluzije da može da pobedi Boga. Ali, on uliva lažnu nadu svojim najvernijim sledbenicima da će Bog ipak biti pobeđen i da će on - Sotona - uskoro biti vladar svemira. Ogromne mase ljudi, koje slede Sotonu, nesvesno veruju da služe Bogu i kao „volovi koji se vode na klanje”²⁷ idu na put smrti.

Teško je objasniti psihologiju Sotone i njegovu mržnju prema Bogu i svemu onome što je povezano sa Bogom. Ali, ono što jasno možemo videti iz Biblije, ali i iz reči vodećih svetskih satanista, Sotona je svestan da će biti uništen, ali toga nisu svesni njegovi sledbenici.

Pošto ne može u potpunosti da negira Bibliju, Sotona je razvio lažnu teoriju da se

Hristov drugi dolazak neće desiti ako on i njegovi sledbenici preobrate sve ljude na Zemlji u sataniste, ili ako pobiju sve one koji neće da stanu na njegovu stranu. Drugim rečima, Sotona je ubedio svoje sledbenike da ako na Zemlji ne bude bilo nijednog čoveka koji je na strani Boga, Isus neće doći na Zemlju jer nema zbog koga da dolazi. Zbog toga Sotona ubrzano pokušava da realizuje ovu svoju zamisao i da izazove sukobe na Zemlji u kojima će pokušati da pobije sve one koji se uporno suprotstavljaju da prihvate njegove zakone.

Oštrica sotonskog napada je prevashodno usmerena na državu Izrael i jevrejski narod gde god se on nalazi. Takođe, Sotona ima neprijatelje u svim zemljama sveta - u pojedincima iz naroda koji nemaju poreklo od Avrama, ali koji žive po Božjim zakonima i na taj način predstavljaju naročiti predmet Sotonine mržnje.

U trenutku pisanja ove knjige, intenzitet napada i pritisaka na državu Izrael, kao i na Jevreje širom sveta, dramatično se povećava.

va. U isto vreme, sve države sveta uvode sve restriktivnije i teže zakone kojima nameću satanizam i ropstvo svojim stanovnicima. Na narode, kod kojih još nije zamro duh patriotizma i morala, vrši se stravičan pritisak preko domaćih izdajnika i terorista koji se prikazuju kao „borci za ljudska prava”.

Svet se nalazi na korak od velikog rata - sukoba velikih razmera, kakvo ljudsko oko još nije videlo. Ne treba biti mnogo mudar pa zaključiti da će središte sukoba biti Bliski Istok, odnosno država koja je postala trn u oku svim demonizovanim vladarima i narodima sveta.

Bog nas u Bibliji obaveštava da će sukob velikih razmera biti mehanizam da se mnogima otvore duhovne oči i vide stravične posledice puta na kojem se nalaze, ali isto tako, veliki sukob koji je pred nama biće uvod u veliki događaj koji je najavljen još pre 3500 godina, a koji je posle toga više puta detaljno opisan u ostalim knjigama Biblije - velikom obraćenju izabranog na-

roda svome Bogu i uspostavljanjem teokratske države Izrael koja će svojim zakonima i ambijentom postati slika Zemlje u vreme prvih ljudi i Obnovljene Zemlje koja će u budućnosti biti dom spašenih. Ovim grandioznim Božjim delovanjem Bog će pokazati svima da je u stanju da zaštiti svoj narod i svima će biti upućen poslednji poziv na pokajanje i prelazak na stranu života.

Ubrzo nakon toga uslediće Hristov drugi dolazak i scenario koji je opisan u Bibliji.

Pred nama je da se opredelimo na koju ćemo stranu i da se pripremimo za teško vreme koje dolazi. Obaveza svakog ozbiljnog i razumnog čoveka je da se što pre osposobi za život u prirodi, nezavisno od sistema. Imati kuću u prirodi, svoj komad zemlje za proizvodnju hrane, izvor vode i malo šume za ogrev, predstavlja neprocenjivo blago kojim se može sačuvati život.

Kao što čovek lako može da nauči loše stvari i da se na njih navikne, tako još lakše može da nauči dobre stvari i da se na njih

navikne. Naučiti se životu i radu u prirodi je nešto najnepopularnije u savremenom svetu, što povlači za sobom niz etiketa. Ali, u pitanju su aktivnosti i znanja koja jedino mogu da sačuvaju čoveka od strahota koja se približavaju neslućenom brzinom. Konačno, u pitanju je način života za koji je Bog stvorio čoveka.

I dok ogromna većina ljudi prodaje u bescenje svoju nasleđenu imovinu u prirodi da bi kupila mali betonski kavez (stan) u gradu, retki pojedinci svesni onoga što dolazi, u bescenje prodaju svoje nekretnine u gradu i za mnogo manji novac kupuju kuće i imanja u prirodi.

Sotonsko „verovanje u boga” neće nikome pomoći. Ono što jedino može da pomogne jeste život po Božjim zapovestima i verovanje u Božja obećanja. Ali, kako znati šta su „Božje zapovesti” i šta su „Božja obećanja” ako se ne čita Biblija? Živeti život bez poznavanja Biblije je kao život slepog čoveka koji je krenuo na dug put bez kompasa i mape.

Bog želi da bude naš vodič u ovom životu,
ali to isto želi i naš neprijatelj.

Borba za ljudske duše vodiće se do poslednjeg čoveka.

VAŽNOST HEBREJSKOG JEZIKA

Biblija je data od strane Boga pobožnim ljudima drevnog Izraela na hebrejskom jeziku. Hebrejski jezik nije samo jezik starih Izraelaca, već originalni jezik celog čovečanstva koji je bio korišćen od strane samog Tvorca tokom Stvaranja sveta.

U Bibliji se kaže da je pre pobune ljudi protiv Boga, tokom građenja Vavilonske kule, „bio na celoj zemlji jedan jezik i jednake reči”.¹ Kao posledica pobune drevnih Vavilonjana, Bog je „pomeo (razdelio) jezik cele zemlje”.² Od tada, čovečanstvo je podeljeno na brojne narode, sa svojim jedinstvenim jezicima koji su nerazumljivi drugim narodima.³

Originalni jezik, kojim se govorilo pre pobune u Vavilonu, bio je hebrejski jezik (možda se tada drugačije zvao). To je oči-

gledno na osnovu porekla reči i imena opisanih u prvih deset poglavlja 1. Knjige Mojsijeve, pre pometnje jezika.

Na primer, u Bibliji se kaže:

„A Adam reče: ‘Sada eto kost od mojih kosti, i telo od mogega tela. Neka joj ime bude čovečica, jer je uzeta od čoveka’.”⁴

Hebrejska reč za „ženu” (čovečicu) je iša, koja potiče od hebrejske reči za „čoveka” - iš.

Ovaj primer se takođe dobro razume i na našem jeziku. Naša reč „čovečica” potiče od reči „čovek”.

Međutim, postoje brojne reči i imena koje su postojale u svetu pre pometnje jezika u Vavilonu koje se mogu razumeti samo u okviru hebrejskog jezika. Na primer, prva žena je bila nazvana Eva, a na hebrejskom jeziku - Hava, jer je „ona majka svim živim ljudima”.⁵ Ovo objašnjenje je zasnovano na hebrejskoj reči haj, što znači „neko ko je živ”. Njoj je dato ime Hava (Eva) jer je ona majka svakog haj-a (živog čoveka).

Evino ime pokazuje da je Adam govorio hebrejskim jezikom. Da je govorio našim jezikom, on bi svoju ženu nazvao „Živka” i rekao bi: „Ona je majka svih živih ljudi”, ali ju je nazvao Hava jer je govorio hebrejskim jezikom.

Postoje brojna druga objašnjenja za imena u periodu pre pobune u Vavilonu. Ime Kajin je bilo dato jer je Eva rekla: „Stvorih čoveka sa Gospodom”,⁶ pošto je zasnovano na hebrejskoj reči „stvorih” (kaniti).

Lameh je nazvao svog sina Noje (hebrejski Noah) rekavši: „Ovaj će nas odmoriti (utešiti) od poslova naših i od truda ruku naših na zemlji koju prokle Gospod”,⁷ zasnovano na hebrejskoj reči „utešiti” (nahem).

Drugi primeri su Avelj, Sit, Sim, Ham, Jafet i brojni drugi. Sva ova imena i objašnjenja daju jasan dokaz da je hebrejski jezik bio jezik kojim se govorilo pre Potopa.

Sam Bog je koristio hebrejski jezik kada je stvarao svet. Prvog dana Stvaranja rekao je

na hebrejskom jeziku jehi or ili „neka bude svetlost”, a onda je nazvao svetlost prema hebrejskoj reči jom („dan”), a tamu je nazvao prema hebrejskoj reči lajla („noć”). Kada je stvorio prvog čoveka od praha zemlje, nazvao ga je Adam na osnovu hebrejske reči za zemlju - adama.⁸

Hebrejski jezik nije samo prvi jezik čovečanstva, već je to božanski jezik koji je korišćen pri likom stvaranja univerzuma. Pitanje koje se nameće jeste: Kojim će se jezikom govoriti jednog dana na obnovljenoj zemlji?

Logično je očekivati da će svi ljudi govoriti istim jezikom. Da li će to biti jezik kojim su govorili prvi ljudi? Mislimo da hoće.

Oni koji su zainteresovani da nauče jezik Biblije putem interneta mogu to da učine preko donjeg linka:

www.hebrejski.webatu.com

LITERATURA

Zašto religija?

1. dr Entoni Flu, „Postoji Bog - kako je najpoznatiji svetski ateista promenio svoj stav”. Metafizika, Beograd, 2012.
2. dr Miroljub Petrović, „Nauka i problem smrti”. Metafizika, Beograd, 2008.
3. Biblija, 1. Mojsijeva 3,1.
4. Biblija, 1. Mojsijeva 3,5.
5. Biblija, 1. Mojsijeva 3,15.
6. Biblija, 1. Mojsijeva 3,21.
7. Biblija, 1. Mojsijeva 10,25.
8. www.edenics.net, www.edenics.org
9. Biblija, Mihej 5,2.
10. Biblija, Isaija 7,14.
11. Biblija, 1. Mojsijeva 49,10.
12. Biblija, Danilo 9,24-27.
13. Biblija, Isaija 40,3.
14. Biblija, Jevanđelje po Mateju, Marku, Luci i Jovanu.
15. Biblija, Isaija 9,6.
16. Biblija, Isaija 53.
17. Aleksandar Medvedev, „Tajne Biblije”, odeljak „Trojstvo”. Metafizika, Beograd, 2009.
18. Biblija, Danilo 9,27.

Zakoni Božije religije

1. Biblija, Jovan 15,5.
2. Biblija, Matej 6,9-12.
3. Biblija, Matej 6,33.
4. Biblija, Jovan 14,13.
5. Biblija, 5. Mojsijeva 6,7.
6. Biblija, Isus Navin 1,7.8.
7. Biblija, Psalam 119,43.44.
8. Biblija, Jovan 1,17; Matej 5,17; Jovan 7,14-19; Luka 10,25-29.
9. Biblija, Jovan 18,33-38.
10. Biblija, Psalam 119,142.
11. Biblija, Psalam 119,151.
12. Biblija, Psalam 119,160.
13. Biblija, Jovan 17,17.
14. Biblija, 3. Mojsijeva 12,3; 1. Mojsijeva 17,10-14.
15. Biblija, 1. Mojsijeva 1,28.
16. dr S. I. MekMilen, David Stern, „Medicina i Biblija”, RM Dobož, 2012, str. 76.
17. Biblija, 5. Mojsijeva 16,2.
18. Biblija, Jovan 5,24.
19. dr Nil Nidli, „Zakoni zdravlja i izlećenja”, Eden, S. Kamenica, 2010, str. 7.
20. dr Robert Elez, „Smrt iz tanjira - BSE bolest ludih krava”. Metafizika, Beograd, 2008.
21. Tom Hartman, „Poslednji dani planete Zemlje”. Metafizika, Beograd, 2008, str. 71.
22. Biblija, Priče 23,1.
23. Ref. 19, str. 173

24. Ref. 19, str. 173.
25. Ref. 19, str. 264.
26. Ref. 19, str. 302.
27. Biblija, 1. Mojsijeva 40,11.
28. dr Agata Treš, „Otrov sa velikim K - slučaj protiv kafe i drugih braon napitaka”, Metafizika, Beograd, 2008.
29. Ref. 28.
30. Ref. 28.
31. Ref. 19, str. 322.
32. dr Nil Nidli, „Izlaz iz depresije”, Metafizika, Beograd, 2009.
33. Ref. 19, str. 144.
34. Ref. 19, str. 144.
35. Ref. 19, str. 144.
36. Jeff A. Benner, „The Living Word, Vol. One”. Virtual Book Worm, Texas, USA, p. 109.
37. Biblija, 5. Mojsijeva 18,11.
38. Biblija, Propovednik 12,7; Psalam 115,17; Propovednik 9,5.6.10; Danilo 12,2; Jovan 11,1; Luka 8,52.
39. Biblija, Danilo 12,2.
40. Biblija, 1. Mojsijeva 2,7.
41. <http://www.youtube.com/watch?v=H9rmCZLakxs>
42. Ref. 19, str. 186.
43. Referenca 42.
44. dr Voren Pitera, „Mistična medicina”, CPS Beograd, 2008.
45. Biblija, Priče Solomonove 16,12.

Zakoni satanizma

1. www.youtube.com/watch?v=XYtkjW9ENdA
2. dr Nil Nidli, „Zakoni zdravlja i izlečenja”, Eden, S. Kamenica, 2010, str. 322.
3. dr Nil Nidli, „Izlaz iz depresije”, Metafizika, Beograd, 2009. str. 14.
4. Biblija, 5. Mojsijeva 4,6.
5. a) W. L. Wilmshurst, The Meaning of Masonry (Bell Publishing Company, reprint of fifth edition published in 1927), p. 19. b) 56. Albert Pike, Morals and Dogma, p. 293. v) Albert Pike, Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry (Richmond, Virginia: L. H. Jenkins, Inc., 1919), p. 104-105.
6. Za više detalja kako demoni pomažu svojim sledbenicima da se materijalno obogate i postanu uticajni u društvu, pročitati iskustvo bivšeg sataniste: Rodžer Norn, „Moj beg od demona”, Metafizika, Beograd, 2008.
7. Biblija, 5. Mojsijeva 4,2; 5. Mojsijeva 12,32; Otkrivenje 22,18.

Kraj istorije

1. Biblija, Jeremija 23,7-8.
2. Biblija, 5. Mojsijeva 30,1-10.
3. Pogledati, na primer: Biblija, Isaija 11,6-12,6; 14,1-2; 19,19-25; 35,1-10; 41,8-10; 42,23-43,11.18-21; 44,21-28; 49; 51,1-5.9-11.17-23; 52,1-2.9-12; 56,3-8; 60,1-7.10-12.18; 62,1-4.11-12; 65,20-25; 66,18-20; Je-

remija 3,11-20; 30,1-3.10-11.18-21; 31,1-13.27-37; 32,36-44; 33,4-13.17-26; 50,4-5.20; Jezekilj 28,25-26; 36,7-12; 16-38; 37,21-28; 38,14-23; 39,21-29; 45,1-8; 47,15-21; Osija 3,4-5; Joil 3,1-3; Sofonija 3,14-20; Zaharija 8,20-23; Rimljanima 11,25-27.

4. Biblija, Isaija 11,6.
5. Biblija, Isaija 11,8.
6. Biblija, Isaija 11,10.
7. Biblija, Zaharija 8,23.
8. Biblija, Priče Solomove 28,13.
9. Biblija, Otkrivenje 19,11-18.
10. Biblija, Otkrivenje 19,19-21.
11. Biblija, Otkrivenje 20,5.
12. Biblija, Otkrivenje 20,4-6.
13. Biblija, 1. Solunjanima 4,16-17.
14. Biblija, Otkrivenje 7,9-17.
15. Biblija, Otkrivenje 20,4.
16. Biblija, 1. Mojsijeva 18,22-33.
17. Biblija, 1. Korinćanima 15,51-54.
18. Biblija, Otkrivenje 20,1-3.
19. Biblija, Otkrivenje 21; 22.
20. Biblija, 1. Korinćanima 2,9.
21. Biblija, Otkrivenje 20,3; 7-10.
22. Biblija, Otkrivenje 20,5; 7-15.
23. Biblija, Otkrivenje 20,9.
24. Biblija, 1. Mojsijeva 19.
25. Biblija, Otkrivenje 20,15.
26. Biblija, Matej 24,37.
27. Biblija, Priče 7,22.

Dodatak: Važnost hebrejskog jezika

1. Biblija, 1. Knjiga Mojsijeva 11,1.
2. Biblija, 1. Knjiga Mojsijeva 11,9.
3. Biblija, 1. Knjiga Mojsijeva 11,7.
4. Biblija, 1. Knjiga Mojsijeva 2,23.
5. Biblija, 1. Knjiga Mojsijeva 3,20.
6. Biblija, 1. Knjiga Mojsijeva 4,1.
7. Biblija, 1. Knjiga Mojsijeva 5,29.
8. Biblija, 1. Knjiga Mojsijeva 2,7.

O autoru

Miroljub Petrović je diplomirao geologiju, smer paleontologija, na Univerzitetu u Beogradu, gde je radio i magistarske studije. Završio je medicinu na International Institute of Original Medicine u SAD. Doktorirao je sa pohvalama (cum laude) na Filozofskom fakultetu Univerziteta Aleksandar Joan Kuza u Jašiju, Rumunija, na temu povezivanja nauke i religije. Osnivač je i direktor Centra za prirodnjačke studije u Beogradu i Sakramentu, SAD, kao i Instituta za prirodnu medicinu. Jedan je od osnivača Centra za antropološke studije iz Beograda koji se bavi problemom sekta. Održao je veliki broj predavanja u Evropi i Americi. Autor je šest knjiga, od kojih su neke objavljene na engleskom jeziku. Oženjen je i ima troje dece.

Preporučujemo

knjige Miroljuba Petrovića:

- Nauka i problem smrti
- Tajna srećnog života
- Brak i porodica
- Ko vlada svetom
- Osnovi teokratije
- Religija za početnike

www.miroljubpetrovic.com